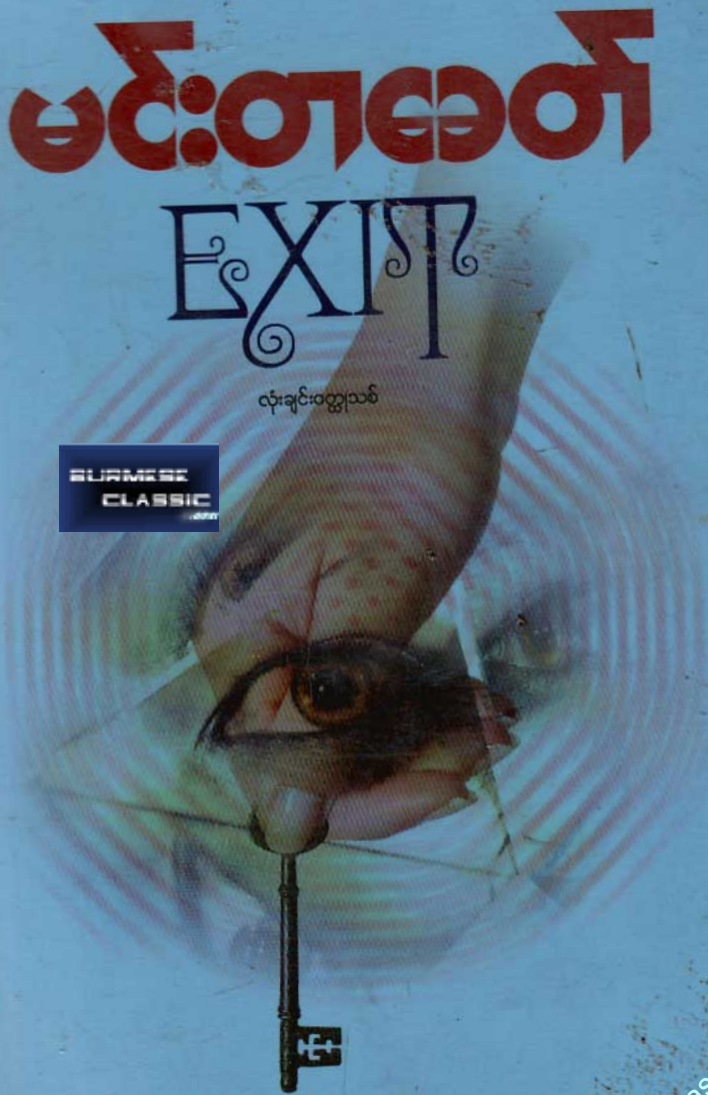

မင်းတင်

EXIT

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

Strange Love Romance Story

www.burmeseclassic.com

◆ ပုံနှိပ်သူ ဦးကျော်ဌေးမင်း (၀၅၅၉၉၂) အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။
◆ ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မိုး (၀၄၆၇၆) အမှတ်-၁၁၊ အောင်သပြေလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
◆ ဖြန့်ချိရေး ရတနာသိုက်စာပေတိုက် အမှတ်-၁၄၂ (ပထထပ်)၊ ၄၇လမ်း (အထက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း- ၀၁-၂၀၀၆၉၉၊ ၀၉-၅၅၀၆၁၉၈၊ ၀၉-၅၁၉၆၁၂၃

◆ မျက်နှာစုံဒီဇိုင်း အောင်မိုး
◆ တွန်ပျူတာ ဝေယံထက်
◆ CTP ကမ္ဘာဦး
◆ စာအုပ်ချုပ် ကိုတင်အေး (လှိုင်)
◆ ပုံနှိပ်ခြင်း ၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်လ
◆ အုပ်စု ၁၀၀၀
◆ တန်ဖိုး ၁၆၀၀ ကျပ်

မင်းတခေတ်၊ စာရေးဆရာ စုစုစု
 Exit
 မင်းတခေတ်၊ ရန်ကင်း
 ရတနာသိုက် စာပေ ၂၀၁၄
 စာ - ၁၇၈ x ၂၅ x ၂၀ စင်တီမီတာ
 Exit

မင်းတုခတ်

Min Ta Khit

EXIT

BURMESE CLASSIC

Strange
Love
Romance
Story

ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအောငြိုးချစ်ခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ပေးဆပ်တုံ့ပြန်မှုက ဒါပဲလား။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ ????

စကားလုံးတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ပဲ လူသားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ နူးနုညံ့ညံ့
သုံးစွဲနေကြတာလား။

ဘယ်လိုခံစားချက်၊ ဘယ်လိုခံယူချက်တွေမှ မပါဘူးတဲ့လား။

ကိုယ့်ဘက်က နည်းနည်းလေးမှားယွင်းတိမ်းစောင်းသွားမိရုံလေး တစ်ခု
အတွက်နဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်က ထင်ထားတာ
ထက်ကို ခါးသီးလွန်းပါတယ် မောင်။

ကိုယ့်အသက်ထက်ချစ်ရသူ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်မျက်စိရှေ့
မှာတင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပါးကြည်နူးနေတာကို
ဘယ်လိုရင်ဘတ်မျိုးနဲ့ ခံစားနိုင်စွမ်းမှာတဲ့လဲ။

ကိုယ်ချင်းစာတရားကို ကျွန်မကတော့ လက်ကိုင်ထားတယ်၊ ဘယ်လို
ရင်ဘတ်မျိုးကိုမှ ကျွန်မကြောင့် ကွဲကြေမသွားစေချင်ဘူး။

ကျွန်မ မောင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကာလလေးတွေက ဘာကလေးကို
ချိုမြိန်တဲ့ ရက်စွဲလေးတွေပါပဲ။

သုံးနှစ်သုံးဆိုင်ဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကို မေ့ထားပြီး ရက်သုံးဆယ်တောင်
မပြည့်သေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာခဲ့တာတော့
ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာမောင်ရယ်။

အဟွန်း ...

မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်ကလည်း ခက်သားလားမောင်။

ကျွန်မ နှလုံးသားကတော့လေ ...

မောင့်အတွက်နဲ့ ယဲ့ယဲ့လေး ကျွန်နေခဲ့တာတောင် မောင့်ကို စူးစူးနစ်နစ်
ချစ်နေတုန်းပါပဲ မောင် ...။

(၄၊၄၊၀၆)

ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့ ဘဝတစ်ခုလုံးစာအတွက် လက်ထပ်ခဲ့
တာပေါ့ ..

အနားမှာ နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်လ်တွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေခဲ့
တာတောင် ကျွန်တော် အလုပ်သဘောဆိုတာထက် ပိုမဆက်ဆံခဲ့ပါဘူး။
မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချစ်လို့ သဝန်တိုတာကို လက်ခံလို့ရတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ အကောင်းဆုံး အမြဲတမ်း
ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေထိုင်ခဲ့သူပါ။

သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးသော ဘဝလက်တွဲဖော်ပါ။
ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်း
ပြချက်၊ ထင်မြင်ချက်လေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို ထာသွား
ခဲ့တယ်။

ရင်ထဲမှာ ခါးလိုက်တာ ...

အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့အချိန်တိုင်းက ကျွန်တော့်ရင်ကို မီးစနဲ့ ထိုးဆွနေသလို
ခံရခက်စေတယ်။

တကယ်တော့ အချစ်ကို နားမလည်နိုင်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ ... ?

သူ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

အဲသလို သူ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပဲ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ
တယ် ထင်ပါရဲ့။

အဲသလိုနဲ့ပဲ သူ ကျွန်တော့်ကို ထားသွားခဲ့တယ်။

အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ ..

ပြန်တွေ့ကြည့်တိုင်း ခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်ရင်ကို စွတ်စိုနေစေသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ...

ကျွန်တော်တို့တွေ ...

ဝေးသွားခဲ့ကြပြီ ...

ကျွန်တော့်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ရှင်းပြခွင့်မရှိ၊ ဘာတစ်ခုမှ လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် ထုတ်ပြခွင့် မရှိခဲ့။

..... မရှိ။

ခံစားချက်ပြင်းပြင်းနဲ့ အော်ငိုနေတတ်တဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံက လွဲရင်ပေါ့။

(ထင်ရှားအောင်)

နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်မင်းသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ
အနားမှာ ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တာ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး
လေ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနည်းသားက အိမ်ထောင်ရှိပြီးသား ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကိုမှ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေတယ်လေ။

သူက ကျွန်မရဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့။ လေးစား
အားကိုးမိသလို မြတ်မြတ်နိုးနိုးလည်း ချစ်မိနေခဲ့တယ်။

ကျွန်မလေ မမြင်သင့်မှန်းသိပေမဲ့လည်း ဆရာ့ကို အရမ်းချစ်မိ
နေတာက ရောဂါဆိုးတစ်ခုလိုပါပဲ ...

ကျွန်မကို အချိန်ပြည့် နှိပ်စက်နိုင်လွန်းပါတယ်။

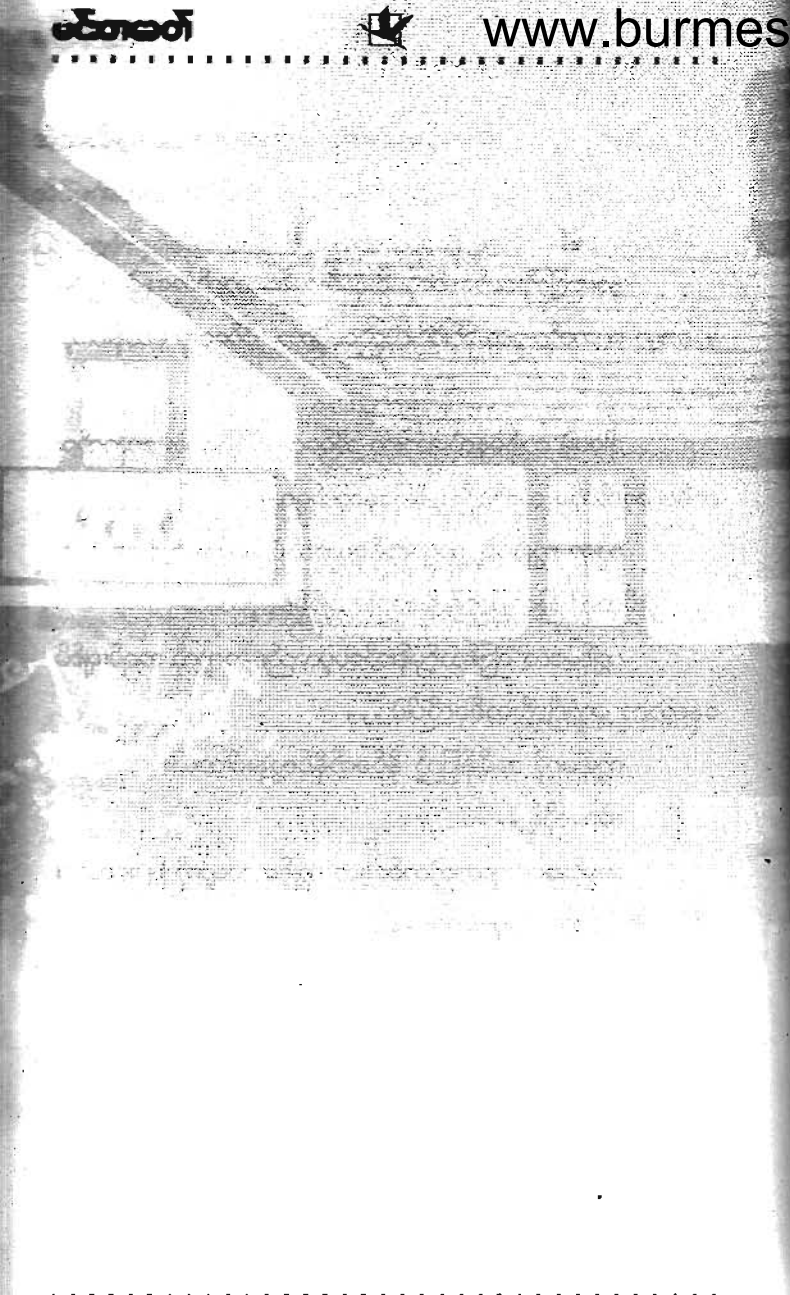
အဲသလိုနဲ့ ..

အခွင့်အရေးရလာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ ဆရာ့ကို ဖြားယောင်း
သိမ်းသွင်းခဲ့မိတာ အမှားလား ...

ဆရာ့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို စတေးရဲတယ်။
ပြီးတော့လေ ...

ဆရာ့အတွက်ဆိုရင် ဘာကိုမှ မကြောက်လန့်တတ်သလို
ဘာကိုမဆိုလည်း လုပ်ရဲတယ်ဆိုတဲ့ အာဂမိန်းမမျိုး။

(ခေတ်ပျိုဖြူ)

Opening

အင်္ဂလိပ်မင်း လက်ထက်တုန်းက ဆိုပါတော့...

တစ်ခါတုန်းက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ မထင်မရှား ရပ်ကွက်ငယ်လေး တစ်ခုမှာ နိုင်ငံခြားဗိသုကာပညာရှင်တစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်...

သူ့နေထိုင်ခဲ့စဉ် အချိန်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ ဗိသုကာပညာကို အသုံးပြုပြီး မြန်မာနိုင်ငံက မိသားစုတစ်ခုအတွက် အလွန်ဆော်ဖီဆန်းကြယ်ပြီး ထူးဆန်းဆိုင်ခန့်လွန်းတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ဖူးတယ်...

လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ရာလောက်ကပဲ ဆိုပါတော့။ ခုတော့ ထိုအိမ်ကြီးက ဆေးတွေ အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းလွင့်ပြယ်ပြီး အိမ်ပုံစံဒီဇိုင်းက ခေတ်မမီတော့တာကလွဲရင် အားလုံးဟာ ယခင်လက်ရာအတိုင်း တည်ရှိနေဆဲပါ။ အဲဒီ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးကို လင်မယားနှစ်ယောက် ဝယ်ယူနေထိုင်ပြီးချိန်မှာတော့...

(A)

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုရင်ဘတ်မျိုးနဲ့ ရှင် ချစ်ခဲ့တာလဲ ကိုဟိန်းသူ။ ပြောပါ ကျွန်မမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ရှင် ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ကိုယ်မှားသွားတယ် မီးငယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပြုမှုနဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် မီးငယ် ကိုယ့်ကို ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။ ကိုယ်ခံယူဖို့ အသင့်ပါပဲ မီးငယ်”

ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်နှစ်ဦးကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုသာ တစ်ယောက် ထေးကြည့်နေကြပြီး မည်သည့်စကားမျှ ဆက်မပြောဖြစ်ကြ။

တစ်ဦးမျက်ဝန်းမှာတော့ နာကြည်ခံပြင်းမှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှုတို့ အရှိန်ကြောင့် မျက်ရည်စတွေ တွဲလွဲခဲ့နေပြီး တစ်ဦးမျက်ဝန်းမှာတော့ ဝမ်းနည်းမှုနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုတို့ကို အထင်းသားမြင်တွေ့နေရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကတော့ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာရယ်ဟူလို့ တဖြည်းဖြည်းအရှိန်ကြောင့် အနားမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် သစ်ရွက်ကလေးတွေပဲ ရှိသည်။

အချိန်အတော်ကြာတော့မှ ..

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မီးငယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ကိုယ့်ကတစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားခွင့်ပြုပါတော့။ ကိုယ့်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့လို့ မီးငယ်ရယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မဘက်က ပြတ်သားပေးရတော့မှာပေါ့။ ရှင် ကျွန်မနားက ထွက်သွားရရင် ရှင် ဖျော်မယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်မို့လား။ ရပါတယ် ထွက်သွားလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအချစ်ကို လိမ်ညာခဲ့တဲ့အတွက်တော့ အခါခါနမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ရှင်ပါးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ နာကျင်မှုတစ်ခုတော့ ပေးခွင့်ပြုပါ။ ဒါဟာ တစ်သက်လုံး ရှင်ကျွန်မကို အမှတ်ရနေစေဖို့ပဲ”

မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး၏ သေးသွယ်ဖြူဖြောင့်နေသော ညာလက်တစ်ဖက်က ဖြည်းညည်းစွာ မြောက်တက်လာ၏။ ကောင်လေးကတော့ သူ ပြုမှုထားခဲ့ပုံရသော အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မျက်လုံးအစုံကိုသာ မှိတ်ထားပေးလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်မှုကတော့ ပိုမိုအေးခဲလာနေဆဲ ..

လက်တစ်ဖက် ..

မျက်ဝန်းတစ်စုံ ..

မျက်ရည်စ အချို့ ..

အားလုံးဟာ အလိုက်သင့် စီးပျောနေချိန်။

“ကဒ်”

အကယ်ဒမီ ပုပ္ဖန္ဒေအနွေးလေး ရရှိထားသော လူငယ်ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်၏ အော်သံကြားတော့မှ ဇာတ်ထဲမှာ မျှောဝင်ခံစား နေကြသော လူအများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သို့မှ ဝိုက်ကွင်းတစ်ခု၏ အသက်က ပြန်ဝင်လာ၏။

တကယ်တော့ အရာအားလုံးဟာ ရှောင်တစ်ခုအပေါ်က ဇာတ် ဝင်ခန်းလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မျက်ဝန်းအစုံကို ဖိုတ်ထား ပေးသော မင်းသားကောင်လေးလည်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သူ့နေရာမှာ သွားနားနေပြီဖြစ်သည်။ နာကျင်ကြေမူးနေခဲ့ရရှာသော မင်းသမီး ကောင်မလေးလည်း မျက်ရည်စအချို့ကို ဖယ်ထုတ်၍ ဒါရိုက်တာရှိရာ နေရာသို့ ပြုံးရွှင်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ဆရာ ခေတ် သရုပ်ဆောင်တာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်၊ ဆရာနဲ့က ဒီကားမှ စခန်းတော့ ခေတ်တက်က အဆင်မပြေ မှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတာ၊ ပြီးတော့ ဆရာ့လို ဒါရိုက်တာ မျိုးက ခေတ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ခုလို ပထမဆုံး ရုပ်ရှင် ကားကြီးမှာ ခေါ်ရိုက်တဲ့အတွက် အရမ်းလည်း ပျော်ရွှင်မိ သလို အရမ်းလည်း ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဆရာ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“အဆင်ပြေပါတယ် ခေတ်ပျိုဖြူ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့

အက်ရှင်တွေ၊ ဒိုင်ယာလော့တွေက ကွက်တိပါပဲ။ ခုလို ကား ကြီး ခေါ်ရိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ဒီဇာတ်ရုပ်နဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့က အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ခေါ်သုံးလိုက်တာပါ။ ထူးတွေ ကျေးဇူးတင်နေစရာ မရှိပါဘူး။”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပဲမခဲ ဆရာရယ်၊ ခေတ်က ဒီလောက ထဲကို မဝင်ခင် ဆရာလည်း ခုလောက် နာမည်မကြီးခင် အချိန်ကတည်းက ဆရာ့အနုပညာကို လေးစားသတိထားမိ နေခဲ့တာ၊ ခေတ် မင်းသမီးမဖြစ်ခင် မော်ဒယ်လ်ဘဝမှာ ကတည်းက တစ်နေ့နေ့မှာ ဆရာနဲ့လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ် ချင်ခဲ့တာ ခေတ်ရဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပဲဆိုပါတော့ ဆရာရယ်”

ခေတ်ပျိုဖြူရဲ့ စကားတွေအတွက် တော်ရုံဒါရိုက်တာ တစ် ယောက်ယောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ပြီး ပြုံးပြီးနေမှာ အသေအချာ ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထင်ရှားအောင်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ ခပ် တည်တည် အနေအထားမှာပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စမှ လွတ်ပြီး တော်ရုံ အပိုစကားလည်း မပြော။ အနေတည်သလို အလုပ်ကို အလုပ်နှင့်တူ အောင်လည်း လုပ်တတ်သည်။ မည်ကဲ့သို့သော ကားမျိုးဖြစ်နေပါစေ၊ သူစိတ်တိုင်းမကျလျှင် မလွှတ်။

ခေတ်ပျိုဖြူဆိုသည်ကလည်း ခေတေတေမင်းသမီးတစ်လက် တော့ မဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လက်ချိုးရေတွက်လို့ရသည့် စုပါမင်းသမီး တွေထဲက တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာထင်ရှားအောင်နှင့် ရိုက်ခွင့်ရရှိအတွက် တခြားကားတော်တော်များများကို သူမ လက်လွှတ် ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။ ဒါရိုက်တာထင်ရှားအောင်ဆိုသည်နှင့်

အပေါ်စားကာ အပေါ်စားဖတ်လမ်းမဟုတ်။ တစ်ကားဆို တစ်ကား ပရိသတ်ရင်ထဲကို ထင်ကျန်နေစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားပေးပါ။ ကျွန်တော့် ဘက်ကလည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်သွားမှာပါ ခေတ်ပျိုဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ခေတ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား သွားမှာပါ။ ဆရာစိတ်၊ ဆရာဒဿနကိုလည်း ခေတ် နားလည် ပါတယ်။

သူမအပြောကြောင့် သူ တစ်ချက်ကြောင်သွား၏။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ မသိဘူး”

“ဪ .. ဆရာ့ရဲ့ လက်ကိုင်ထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ပြောတာပါ။ ဟိုးအရင် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထဲမှာ ဆရာ အင်တာ ဗျူးဖြေထားတဲ့ အထဲက စာသားကလေးပါ။ ခေတ် သဘောကျ လို့ မှတ်ထားတာလေ။ အကောင်းဆုံးကိုမှ မရရင် ဘာကိုမှ မလိုချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားလေ”

သူ ခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီး ပြီးလိုက်မိသည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါ သူ့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးပဲလေ။ အကောင်းဆုံး မှ မရရင်တော့ သူ တကယ် ဘာကိုမှ မလိုချင်တော့ပါ။ အရာရာကို သူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေ့ ဒီလိုနေရာ၊ ဒီအနေအထားနဲ့ သူ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ခုလို ကျွန်တော့်စိတ်ကို နားလည်ပြီး ပိုကြိုးစား ပေးတဲ့အတွက်လည်း ခေတ်ပျိုဖြူကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။

တကယ်တော့ ကြိုးစားမှုတိုင်းက ဘယ်တော့မှ အလကား မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်လာမှာပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အနုပညာ မောင်နှမတွေ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားကြတာပေါ့”

“ခေတ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးသွားမှာပါ ဆရာ”

“ဗျာ”

“ဪ ဒီလိုပါ။ ဆရာရိုက်နေတဲ့ ခု ဒီကားကြီးအတွက် ခေတ် ကြိုးစားမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာ ခေတ်ကို စကားပြောရင် တခြားသူတွေ ခေါ်သလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေတ် လို့ပဲ ခေါ်ပါလားဟင်။ ခေတ်ပျိုဖြူ၊ ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ ခေါ်နေရတာ ထောက်များနေသလားလို့ပါဆရာ”

“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ အင်း”

ထိုစဉ် သူ့ဆီမှာ ဒါရိုက်တာပညာ လာရောက် ဆည်းပူးနေ သော ကောင်လေး ရောက်လာ၏။

“ဆရာ ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာ”

“ဪ အေးစားမယ်လေ။ ငါလည်း အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက် နေတာနဲ့ ထမင်းခတ်တာတောင် သတိမထားမိတော့ဘူး။ ခုမှ တော်တော်ခတ်နေမှန်း သိတော့တယ်”

“ရူတင်ထမင်း စားမနေနဲ့တော့လေ ဆရာ့ရဲ့။ ဆရာ့အတွက် ခေတ် ထမင်းပိုယူလာခဲ့တယ်။ ဆရာကြိုက်တတ်တဲ့ ဝက်ပုန်း ကို တမင်ကို တကူးတက ချက်ခိုင်းပြီး ယူလာခဲ့တာ။ ဘာမှ

အားနာစရာမလိုဘူးနော်။ ပြီးတော့ ခေတ်လည်း ဆာနေပြီ ဆိုတော့ အလုပ်အကြောင်း စကားလေး၊ ဘာလေး ပြောရင်း အတူတူ စားကြတာပေါ့နော်။ ဟဲ့ မေဖွိုး ဆရာနဲ့ငါ စားဖို့ အမြန်သွားပြင်လိုက်”

သူမက ရေပက်မဝင်အောင် တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း စီစဉ်ညွှန်ကြားနေလေ၏။ သူလည်း ဘာဆက်ပြော ရမည်မသိ ဖြစ်ကာသွားသည်။ ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်သည့် ကောင်လေး လည်း ထင်ရှားအောင်နှင့် ခေတ်ပျိုဖြူတို့ကိုသာ တစ်လှည့်စီ ငေးကြည့် နေမိလေတော့သည်။

“ဟာ .. မဟုတ်တာ .. နေပါစေ။ ကျွန်တော့်လူတွေနဲ့ပဲ စား လိုက်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ညွှန်းဆရာနဲ့လည်း ပလော့လေး တစ်ခုကို ဆွေးနွေးစရာ ရှိနေလို့ပါ။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို ထိုင်စောင့်နေတာ အားနာစရာကောင်းလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ခေတ်ပျိုဖြူ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ ထလိုက်၏။

“ဆရာ .. တစ်ခါတလေပဲ ဆရာရယ်။ ခေတ်နဲ့ပဲ အတူတူ စားလိုက်ပါလား။ ဟင်းတွေက ဆရာအတွက် တမင်ချက်ယူ လာခဲ့တာမို့ပါ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း တစ်ဖက်ကို သူ အားနာနေမိပြန်သည်။ မင်္ဂလာနဲ့အတူလည်း သူ သွားထိုင်မစားချင်ပါ။ ကိုယ့်မှာက အိမ်ထောင် နှင့်မို့လား။ အစစအရာရာ ဆင်ခြင်နိုင်မှ တော်ကာကျမည်။ ပြီးတော့ ရှုတင်မှာရှိနေသည့် မျက်လုံးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် မီဒီယာ

သမားတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်နေရသေးသည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ဟင်းတွေလည်း အလကားမဖြစ် အောင် ကျွန်တော့်ထမင်းစားပွဲကို ယူသွားလိုက်မယ်လေ”

ဒါမျိုးဆို ဆရာ့အထာကို ချက်ချင်းသိသည့်ကောင်လေးက ..

“ဒါဆို ဆရာသွားနှင့်လေ။ ကျွန်တော် မင်းသမီးဆီက ဟင်း ယူပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

“အေးအေး .. ဪ .. ဒါနဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူ”

“ရှင် ဆရာ”

“ဪ .. နောက်ကို ခုလို တကူးတက ဘာမှ လုပ်မလာခဲ့ ပါနဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထင်ရှားက ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခေတ်ပျိုဖြူ

ကတော့ သူ့ကျောပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့၏။

‘သွား .. ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး .. ဟွန်း’ဟု လည်း သူမ တွေးကောင်းတွေးနေနိုင်ပါသေးသည်။

ထင်ရှားအောင်ရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေး နက်နက် တွေးတောနေမိမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်လေတော့၏။

(B)

မှတ်မှတ်ရရ သူ အကယ်ဒမီပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပဲ သူ့ ချစ်သူ ဇူးဇူးဇင်ကို ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ အိမ်အသစ်ဝယ်ပြီးမှပဲ ထရိတ်ဒါးမှာ စည်စည်ကားကား လုပ်တော့မည် ဟု ချစ်သူနှစ်ယောက် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ သူမကလည်း သဘောတူပါသည်။

တကယ်တော့ သူမက သူ့သဘောကျမယ့်အရာအားလုံးကို လက်ခံလိုက်လျောပေးတတ်တဲ့ သူမမျိုးပဲမို့လား။

“တီ .. တီ .. တီ .. တီ”

အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်တီဆံကြားသည်နှင့်လုပ်လက်စအလုပ် တချို့ကို ပစ်ချပြီး တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို မောင်ပြန်လာနေကျပဲလေ။

သူမ တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ်မှာတော့ အတော်ကလေး အံ့အားသင့် သွားမိသည်။

“ဟင်”

တံခါးဝမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ သူမက အတွင်းက သစ်သားတံခါး အပြင်အနားက သော့တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ သံပန်းတံခါးကိုပါ ထပ် ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ...

“ဟိတ် မလှုပ်နဲ့”

“အိုး .. အမေ့ .. ဟင် .. အမလေး .. လန့်လိုက်တာ မောင်ရယ်။ ဇူးတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်သွားတာပဲ”

ထင်ရှားကတော့ သူမဖြစ်ပုံကို သဘောတကျနှင့်ပင် ရယ်နေ လိုက်သေးသည်။

“ဟားဟား။ ကောင်မလေး တော်တော်လန့်သွားပုံရတယ်”

“အိုး .. လန့်တာပေါ့ မောင်ရဲ့”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့လက်ထဲက ဖိုင်တချို့ကို ကူ သယ်ပေးလိုက်သည်။

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ အနေတည်သလောက် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန် ကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးထဲကို ရောက်ရှိလာချိန်မှာတော့ သူဟာ တကယ့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်စနေောက်တတ် သူမျိုးပါ။ အထူးသဖြင့် သူ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ဇနီးချောလေး ဇူးဇူးဇင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဆိုရင်ပေါ့။

“မောင်”

“ပြော .. ချစ်”

“အပြင်က ဘာစားလာခဲ့သေးလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း .. မောင် ဆိုင်မှာ ဘီယာတစ်ခွက်ပဲ ထိုင်သောက်
လာခဲ့တာ၊ နောက်နေ့ ရှုထင်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ပြော
ပြီး တန်းပြန်လာခဲ့တာ။ ဘာမှ မစားခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို မောင်ဆာနေရောပေါ့။ သွား ရေပြန်ပြန်သွားချိုးလိုက်။
ဇူး ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်မယ်။ ရေကိုလည်း
အကြာကြီး စိပ်ချိုးမနေနဲ့ဦးနော်။ ရာသီဥတုက အေးလာနေ
ပြီ”

သူမရဲ့ အပြောကို သူက ပြုံးစစနှင့် လက်ကလေးပိုက်ပြီး
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ကြသည်။

ဟု အခွန်းဖောက်သလို ဖြေတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်
တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူက အရမ်းကို ကလေးတစ်ယောက်လို

ဖြူစင်ပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်းခဲ့ပါသည်။

“ဪ .. ဒါနဲ့ မောင့်ကို ဝမ်းသာစရာပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ဇူးရဲ့”

“ထမင်းစားရင်းမှပဲ ပြောပါတော့မယ် မောင်ရယ်။ အိမ်
ပိုင်းရှာခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စပါ။ ခု ရေပဲ မြန်မြန်သွားချိုးလိုက်
ဟုတ်ပြီလား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အိမ်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ သူမ
ကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ရန်
ထွက်လာခဲ့၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာချိန်မှာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်း
စားပွဲမှာ အသင့်အနေအထားပင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ သူမက
ထုံးစံအတိုင်း သူ့အတွက် စားဦးစားဖျားဟင်းအချို့ကို အရင် ဦးချ
လိုက်သည်။

“မောင် အားရပါးရစားနော်။ ဒီနေ့ မောင့်အကြိုက်တွေပဲ
ရွေးချက်ထားတာလေ။ ဒါက ဝက်ကလီစာ၊ ဒါက မြင်းခွာရွက်
ကို မောင့်အကြိုက် ချဉ်ချဉ်လေး သုပ်ပေးထားတာ။ အဆင်
ပြေလား .. ပြည်းကြည့်ပါဦး။ အချဉ်လိုရင် ထပ်ထည့်ပေးရ
အောင်လို့”

သူ တစ်စွန်းခပ်မြည်းကြည့်လိုက်ပြီး ..

“ရတယ် အနေတော်ပဲ ချစ်။ အဲဒါတွေကြောင့် မောင်မိန်းမ
လေးကို ချစ်နေရတာ”

“တော်ပါ အပိုတွေ။ ရှုထင်မှာ မင်းသမီးလေးတွေနဲ့လည်း
ဒီလိုပဲ ပြောနေတာမို့လား”

သူ မကြိုက်မှန်းသိ၍ သူမ တမင်ပဲ နောက်လိုက်၏။ သူက
လည်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာကြီးတည်ပြီး သူမကို ပြန်ကြည့်ပြီး ..

“ဇူး ကိုယ့်အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့ကွာ။ မောင့်ကို အဲလို
ပြောရင် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့။ မောင့်ဘဝမှာ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကိုပဲ စူးစူးနှစ်နှစ်ချစ်ခဲ့မိသလို အဲဒီမိန်းမ
တစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ကို မောင်မကြိုက်
တဲ့ စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့လားကွာ”

သူတကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“Sorry ပါမောင်ရယ်။ ဇူးက တမင် နောက်လိုက်တာပါ”

“.....”

“ကြည့်ပါဦး ရုပ်ကြီးကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ။ နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာကြီး ထင်ရှားအောင်တဲ့။ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘူး။ စိတ်ကောက်နေလိုက်တာ။ ဒီပုံသာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဖေ့ဘုတ်ပေါ် တင်လိုက်လို့ကတော့ Like တွေ သောင်းချီ တက်လာမှာ အသေအချာပဲနော်”

“ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“မျက်နှာကြီး စူပပ်မနေနဲ့။ ဇူးကို ပြုံးပြ”

သူ့မျက်နှာ စူပပ်ပုပ်ကလေးလည်း သူမအတွက် မရိုးနိုင်

သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

“.....”

“ဘာလဲ မပြုံးပြဘူးလား။ ရတယ်လေ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် Samsung အမှတ်တံဆိပ် Hand-set ကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့မှ ..

“မလုပ်နဲ့နော် .. မလုပ်နဲ့။ ဒီမှာ မောင် ပြုံးပြနေတယ်”

ဆိုပြီး ပြုံးပြလာသည်။

“အမယ် ဒီလောက်လေးနဲ့ မရပါဘူး။ သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးပြ”

သူဟာ သိပ်ရုတ်တမ်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာကို

သူမ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားပါသည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ။ သူမအတွက် သူ့ရဲ့ အချို့မြန်း အလတ်

ဆတ်ဆုံးသော အပြုံးတွေကို ချခင်းပေးနေလေရဲ့။

ချစ်လိုက်တာ မောင်ရယ် ..။

“ဒါနဲ့ မောင်ကို အိမ်ပိုင်းရှာခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ ပြောမယ်ဆို”

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့။ မောင်ကို ပြောဖို့ မေ့တော့မလို့။ ဒီလို မောင်ရဲ့။ မှော်ဘီဘက်မှာ အိမ်တစ်လုံး တွေ့ထားတယ်ဆိုလို့။ ဇူးဒီနေ့ပဲ သွားကြည့်ဖြစ်တယ်”

“အင်း ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဒီပိုင်းလေးအောက်နေတာနဲ့ ဆေးတွေပျက်စပြုနေတာက လွဲရင် ဈေးကအစ အားလုံးအိုကေတယ် မောင်။ မောင့် အကြိုက် ရေကူးကန်လေးလည်း ပါတယ်။ ပန်းခြံသေးသေးလေး တစ်ခုလည်း ပါသေးတယ်။ ခြံဝန်းကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ မောင်ရဲ့။ စာကြည့်ခန်း၊ ဝေ့ခန်း၊ အိပ်ခန်း အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပဲ မောင်”

“ဆေးက ပြဿနာမရှိပါဘူး။ မောင်တို့ကြိုက်တဲ့အရောင် ပြောင်းသုတ်လို့ရတာပဲကို။ အဓိကက ဆူညံသံတွေနဲ့ ဝေးပြီး စိတ်အေးလက်အေး နေလို့ရဖို့ပဲ လိုတာ”

“ဒါတော့ စိတ်ချ .. မောင်။ လုံးဝ မောင်အကြိုက်ဖြစ်ဖို့ ဇူး အာမခံတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရော၊ ပိုင်းရော အရွှပ်အရှင်း ကင်းတယ်။ အတွင်းအပြင်အဆင်တွေကတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ် မောင်ရဲ့”

သူမစကားကြောင့် သူ စားလက်စကို ရပ်ပြီး မေးဖြစ်လိုက်

သည်။

“ဘယ်လို ထူးဆန်းတာလဲ ချစ်ရဲ့”

“အိမ်အတွင်းထဲမှာက မှန်တွေနဲ့ ဒီဇိုင်းလုပ်ထားတာ မောင်ရဲ့။ အခန်းနံရံတွေ၊ တံခါးတွေ အားလုံးပေါ်နော်။ မှန်တွေဆိုပေမဲ့လည်း အထင်မသေးနဲ့နော်။ ကျည်ကာမှန်လို အထူကြီးတွေနဲ့ လုပ်ထားတာ မောင်ရဲ့။ မသိရင် နိုင်ငံခြားကားတွေထဲမှာ ပါတဲ့ မှော်ဝင်အိမ်ကြီးတွေလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့။ ဖူးကတော့ ကြိုက်တယ်။ ထူးပြီးတော့ မှန်တွေ ဝယ်စရာမလိုတော့ဘူးလေ”

သူမကတော့ သူမ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသော အိမ်ကြီးအတွက် ကျေနပ်နေပုံရသည်။

“ဖူးသိပ်ကြိုက်နေတယ်မို့လား”

“အင်း ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖူးက အဓိကမကျပါဘူး။ မောင်ကြိုက်မှ ဝယ်လေ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုပဲ ဦးစားပေး ရှေ့တန်းတင်လွန်းတတ်သော မိန်းမဖြစ်သူကို သူ ကျေနူးတင်အားနာမိနေသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ .. ဒါဆိုရင် လာမယ့် ဆန်းဒေးကျ အိမ်ကို သေချာသွားကြည့်ကြတာပေါ့။ မောင်ကြိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ငွေချေလိုက်တော့မယ်လေ”

“မောင် အားရောအားရဲ့လား .. အဲဒီရက်”

“ခုရှိက်နေတဲ့ ကားကြီးက နောက် လေးရက်လောက်ဆို ပြီးပြီလေ။ မောင် အားပါတယ်။ အိမ်ဝယ်ပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး

မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ကြမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါမောင်။ ဇူးကို ချစ်ပေးလို့”

“ဪ .. ချစ်ရယ်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မက်မက်စက်စက် ဝေးကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ရင်ထဲက အကြင်နာတွေ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို ကူးလူးရောယှက်စီးဝင်နေသလိုမျိုး။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာမျိုးကလည်း မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုမြင်ခွင့်မရှိတဲ့ အိမ်မက်၊ လုပ်ကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ခြင်းတရားက အဆုံးမဲ့တယ် ...

ဒါပေမဲ့ ...

အဆုံးမဲ့ခြင်းကတော့

ချစ်ခြင်းတရား မဟုတ်ခဲ့ဘူး ...

(C)

ရှုတင်တစ်ခု၏ အခမ်းအနားက ထုံးစံအတိုင်း မခမ်းနားလှ။
လိုအပ်သည့် လိုက်တင် ရဖို့အတွက် နေပူကျဲကျဲမှာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင်
ပြင်ဆင်လုပ်ဆောင်နေကြရသည်။

ကင်မရာမင်းကလည်း ကင်မရာမင်းအလျောက်၊ ဒါရိုက်တာ
ကလည်း ဒါရိုက်တာအလျောက်၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကလည်း
မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေအလျောက် မိမိကျရာ တာဝန်၊ နေရာအတွက်
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လုပ်ဆောင်နေကြ၏။

ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်တစ်ယောက် ဆက်ရိုက်ရဦးမည့်
scene တစ်ခုအတွက် location ကအစ၊ camera work အဆုံး သူတွေ
တော့ ပြင်ဆင်နေလေ၏။

Setting သမားတွေကလည်း ဇာတ်ဝင်ခန်းအရ ဒါရိုက်တာ
စိတ်ကြိုက်အနေအထားတစ်ခုကို ရောက်အောင် ကြိုးစားပင်းစား လုပ်
ဆောင်နေကြသည်။

မင်းသမီး ခေတ်ပျိုဖြူကလည်း သူ့ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် အဝတ်အစားကအစ အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားပြီး ရိုက်ကွင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ထင်ရှားအောင်နားသို့ သွားကာ ...

“ဆရာ ခေတ်ဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေလား။ လှရော လှလားဟင် ဆရာ”

ဆိုသည့် မရိုးနိုင်သော မေးခွန်းကို မေးဦးမည်ဆိုတာ ဒီရှုတ်ဘင် မှ ရှိရှိသမျှလူတိုင်း အသိ။

အလုပ်သဘောအရဆိုသည်ထက် သူ့မဘက်က နည်းနည်း ပိုကဲတာကိုတော့ ထင်ရှားအောင်အပါအဝင် အားလုံးသိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထင်ရှားအောင်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ခပ်တန်းတန်းပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လူသားတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မင်းသမီးခေတ်ပျိုဖြူနှင့် ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်တို့က ဘာညာ ဘာညာဖြစ်နေကြသည်ဆိုသော အသံတွေကတော့ တိုးတိုးညီညီ ပျံလွင့်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဒါကို နှစ်ယောက်စလုံးဘက်က မသိကျေးကျွန်ပြုပြီး ဘာမှ မဖြစ်သလို နေနေသည်ကိုက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အားလုံးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းတစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ထင်ရှားအောင်ကတော့ ရှင်သည်။ အလုပ်ကို အကောင်းဆုံး လုပ်သည်။ မလိုအပ်သည့် ကိစ္စတွေကို တကူးတက လိုက်လံရှင်းလင်းနေဖို့ အချိန်မရှိသလို အချိန်လည်း အဲဒီလောက်အထိ မအား။

ဂျာနယ်တချို့မှာ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဟိုလိုလို

ဒီလိုလို ရေးလာတာကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ သူ့တပည့်ကောင်လေးက ထွက်သမျှ အနုပညာဂျာနယ်တွေကို ဝယ်ဖတ်ပြီး အနုပညာလောကနှင့် ဆက်နွှယ်ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားသောသတင်းမှန်သမျှကို သူ့ဆရာ ထင်ရှားအောင်ကို တင်ပြလေ့လည်းရှိသည်။

ထင်ရှားအောင်အတွက်တော့ သူ့တပည့်လေး မိုးသီးက ဒီရိုက်တာဆိုလည်းဟုတ်၊ ပညာသင်တပည့်ဆိုလည်း ဟုတ်၊ ညီအစ်ကိုလိုလည်း အားကိုးရသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်း တက်တက်ကြွကြွပြီး ဆရာ့မျက်နှာကြည့်ပြီး အရိပ်အကဲကိုလည်း ကောင်းကောင်းနားလည်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြည့် SUPER STAR JOURNAL မှာ မဟုတ်မမှန် ဖော်ပြထားတဲ့ သူ့ဆရာနှင့် မင်းသမီး ခေတ်ပျိုဖြူတို့ သတင်းကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောပြနေလေ၏။

“ဆရာ .. ဂျာနယ်တွေကတော့ လျှောက်ဖွဲ့နေပြီဆရာ။ ဆရာ အတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ မင်းသမီးအတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော် ဒီဂျာနယ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်အပတ်ထုတ်မှာ တောင်းပန်လွှာ ပြန်ထည့်ပေးဖို့ ပြောလိုက်ရမလား ဆရာ”

“ထားလိုက်ပါ မိုးသီးရော။ ဒါတွေက ဘယ်လောက်အရေးပါတဲ့ အရာတွေမို့လို့လဲ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မှ မဒူးပွဲပါဘူးကွာ။ အရေးမပါတာတွေကို ခေါင်းအလေးခံပြီး ထည့်တွေးမနေနဲ့။ အဓိကက ကိုယ်မှန်နေဖို့ရယ်၊ ရိုးလားကြီးစားနေဖို့

ရယ်ပဲ။ ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းအသိဆုံးပါပဲ မိုးသီးရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေ ရေးထားတာ လွန်လွန်းလို့ပါ။ ဆရာ့သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်နေလို့ ကျွန်တော် ပြောတာပါ။ ဆရာ ဘယ်လောက်တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဆရာ့ဘက်က ကျွန်တော် မခံနိုင်လို့ပါ”

“အေးပါကွာ။ ကဲ အခုတော့ မင်းသမီးကို သွားပြောလိုက်။ ခုခိုက်မယ့် Scene က မင်းသမီးက စိတ်ညစ်ပြီး ရေထဲခုန်ချဖို့ လုပ်နေတုန်း မင်းသားအချိန်မီ ရောက်လာပြီး ပြေးဖက်တဲ့ အခန်းလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မိုးသီးတစ်ယောက် ဆရာဖြစ်သူထင်ရှား ပြောလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ထထွက်သွားသည်။

ထင်ရှားအောင်ကတော့ တပည့်ဖြစ်သူ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ကိုသာ ခိုးချနေမိတော့သည်။

‘လူတွေက ဘာဖြစ်လို့များ သားပုဂံလေလွင့်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကောလာဟလဆိုတဲ့ အရာတွေကို ကြိုက်နေကြပါလိမ့်နော် ??’

(D)

အိမ်သစ်ကြီးကို သူနှင့် သူမတို့ ပြောင်းလာခဲ့တာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းတိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းမှုကို အပြည့်အဝ ပေးသော ထိုခေတ်ဟောင်းအိမ်ကြီးကို သူ တကယ်ပဲ သဘောကျပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မှော်ဝင်နေသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ရောက်နေသလိုပဲဟု ခံစားရသည်။

ဇနီးဖြစ်သူမူလအတွက်ကတော့ ခြံထဲက ပန်းခြံတစ်ခင်းနဲ့ တင် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူမက ပန်းပင်တွေကို ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်သည့်အတွက် သူမရှိသည့် အချိန်အတော်များများတွင် ဒီပန်းခြံလေးထဲမှာတင် အချိန်ကုန်လွန်တတ်တာ များသည်။

ခပ်ရဲရဲဆိုရပါလျှင် ဒီပန်းခြံလေးက သူမရဲ့ ရင်ဖွင့်ရာ၊ နားခိုရာနေရာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သူမရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့ရလေ၏။

သူမသည်လည်း လူသားထဲက လူသားတစ်ယောက်ပေမဲ့ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ သို့သော် ထို စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကတော့ မောင်တစ်ယောက်တည်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မောင့်ကို သူမ အရမ်းချစ်ပါသည်။ မောင်ကလည်း သူ့ကို အရမ်းချစ်သည်ဟု သူမ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားခဲ့၏။ သို့သော် လည်း သူ မောင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ပင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင် သည် ဆိုသော်ငြားလည်း သူမသည် သူလိုငါလို မိန်းမသားများထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားကို အချိန်ပြည့် အနားမှာ ရှိနေစေချင်သည်။ ကိုယ့်ကို ပြုစုကြင်နာစေချင်သည်။ မောင့်မျက်နှာလေးကို ငေးပြီး မောင့်အတွက် အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ပေးချင်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်က မနက် ကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ ကားတစ်စီးနှင့် အိမ်ကထွက် ပြီး ရှုတင်ကိုသွား ည ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီလောက်မှ ပြန်လာ ပြီးတော့ ရေချိုး၊ ထမင်းစား စကားပြောချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရသည်။

ပြီးသည်နှင့် မောင်က သူ့စာကြည့်ခန်း၊ အလုပ်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်ဖတ်ချင်ဖတ်၊ ဇာတ်လမ်းရေးချင်ရေးနှင့် ညတစ်နာရီလောက်ထိ ထွက်မလာတော့။ ဘယ်မှာလဲ မောင်နှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရမည့်အချိန်၊ ဒါပေမဲ့ သူမ နေတတ်ခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲက ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ပြီးတော့ပေါ့။ သူမရဲ့ အချစ်ကိုက မောင့်ကို အစစအရာရာ ပျော်ရွှင်အဆင်ပြေနေစေလိုသည်ပဲ မှီလား။ မောင့်ရဲ့ အနုပညာကို ချစ်မှု၊ ကြိုးစားမှုကို သူမ လေးစားသည်။

မောင့်ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို ဂုဏ်ယူသည်။ မောင့်ရဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းပြီး သူမရင်ထဲကို စွဲထင် ကြည်နူးစရာကောင်းသော အကျင့် လေး တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။

အဲဒါက မောင် အလုပ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အိပ်ရာဝင်လာချိန်တိုင်း သူမကို စောင်လေးခြုံပေးပြီး နဖူးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ငုံ့နှမ်းပြီးမှ အသာလေး ဘေးနားမှာ ဝင်အိပ်တတ်တဲ့ အကျင့်လေးပေါ့။

သူမ ဘယ်လောက် နာကျင်ဝမ်းနည်းနေပါစေ။ အဲဒီ မောင့် အနမ်းလေးတစ်ခုတည်းနဲ့တင် သူမရင်တစ်ခုလုံးကို နွေးထွေးသွားရစေ သည်။ ဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးပါမောင်။

မောင့်အနမ်းလေးကို မက်မောလွန်းလို့ ညတိုင်း အိပ်ဟန် ဆောင်ပြီး မောင် ဝင်အလာကို စောင့်နေရတဲ့ အချိန်တွေက သူမ အတွက် တကယ်ပဲ အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ရင်ကို တဒန်းဒုန်း ခုန်စေတုန်းပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် ...

ခု ကြားနေရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကြောင့် သူမ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ မောင့်ကို ထုတ်ပေးဖို့ကျပြန်တော့လည်း မမေးရဲ၊ သူမ မောင့်သိက္ခာကို မစော်ကာချင်ပါ။

ပြီးတော့ အမြဲ ညကိုနာရီထက် နောက်ကျပြီး ပြန်မလာတတ် တဲ့ မောင်က ခုတော့ ညစဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ၁ နာရီ ၂ နာရီမှ ပြန် လာတတ်သည်။

မောင့်မိန်းမ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း မောင့်ကို ထိုင်စောင့်

နေမယ်ဆိုတာ မောင် မသိဘူးတဲ့လား။ ပြီးတော့ တရားဝင်လက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုပေမဲ့ အိမ်ဝယ်ပြီးရင် လူသိရှင်ကြား မင်္ဂလာပွဲ ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်မယ်ဆိုပြီး မောင် ဘာတစ်ခုမှ မစီစဉ်တဲ့ အပြင် ခုလို ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတာ ဘာသဘောလဲ မောင်။

မိသားစုဘဝလေး စိန်ပြည်ပြည်ဖြစ်ဖို့အတွက် ရင်သွေးယူမယ် ပြောတိုင်း မောင် တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြပြီး အမြဲငြင်းနေတာ ဘာကြောင့်များလဲ။ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်။ သူမကြားရ သိရသမျှတွေက အမှန်ပဲလားမောင်။

ဒါဟာ သူမအတွက် မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး ဝင်မိသော သံသယရူးတစ်ချောင်းပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ မှီသိပ်ထားခဲ့သည်။ ရင်တွင်းက မျက်ရည်ကို အပြင်ထွက်မခံခဲ့။ မောင့်ရှေ့မှာ အပြုံးမပျက်ခဲ့။ မောင် တစ်ခုတော့ သိထားသင့်ပါတယ်။ သူမက မောင် ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်အနေအထားမှာပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ မောင်ကို ချစ်နေမယ့် မိန်းမမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်၊ အချစ်ကိုတော့ ခွဲဝေပေးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး မောင်။

မောင် လက်သုံးစကားလေး တစ်ခုလို့ပေါ့ မောင်ရယ် ... အကောင်းဆုံးမှ မရရင်တော့ .. သူမလည်း ဘာတစ်ခုမှ မလိုချင်ဘူးလေ။

(E)

“ကန် ! .. ကန် ! ..”

သူ ဒေါသတကြီးအော်သံအဆုံးမှာ ရိုက်ကွင်းတစ်ခုလုံး ရေခဲငွေ့သီးကာ အေးခဲတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့တပည့်လေး မိုးသနီးလည်း ခေါင်းကိုပင် ဖိကုတ်နေ၏။

မင်းသားလည်း သက်ပြင်းကိုသာ ဖိချနေသည်။ မင်းသမီးခေတ်ပျိုဖြူတစ်ယောက်လည်း ဆီးရွက်သာသာမျက်နှာလေးသာ ကျန်တော့သည်။

ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်တစ်ယောက် မော်နီတာကို ထိုင်ကြည့်နေရာမှ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ရှိရာသို့ ထလာပြီး ..

“ဒီနေ့ အားလုံး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ Lighting က လွဲလိုက်တာ အသံဖမ်းတာ အဆင်မပြေလိုက်ခဲ့။ ပြော .. ဒီနေ့ ရွာတင် Break လိုက်ရမှာလား”

စက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း ငြိမ်ကုပ်နေ၏။ ရှုတင်မန်နေဂျာ
“အထတ်ကောင်” ဆိုသူလည်း မျက်နှာမကောင်း၊ အစောက ဒါရိုက်တာ
ရှုတင် ဘရိုက်မည်ဆိုသည့်စကားကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

“မင်းသားက မှားလိုက်၊ မင်းသမီးက အောက်လိုက်နဲ့ ဘယ်
လို ဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဒါ ခုံဖိနပ်ခုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။
အနုပညာလုပ်နေတာ။ စိတ်ကို အပြည့်ထည့်လုပ်ပါ”

“ဆရာ .. ခေတ် ဘာမှားလို့လဲဟင်”

“မျက်နှာအမူအရာက စမှားနေတာပဲ။ ဒါ Ending ရိုက်နေ
တာ။ မင်းသမီးက လုံးဝ ကြေကွဲခံစားပြီး မင်းသားရှေ့မှာတင်
အင်္ဂါမျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး နောက်မှာ ဝှက်ကိုင်ထားတဲ့
ခားနဲ့ ထိုသတ်ရမှာ။ ချစ်လျက်နဲ့ ရင်နာနာနဲ့ ထိုသတ်ပြရမှာ”

“ခေတ်လည်း ကြီးစားပြီး”

“ဘာကြီးစားတာလဲ .. စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် ကြေကွဲခံစားရမယ့်
Action မှာ ရုပ်က ပြည်တည်တည်ဖြစ်နေတာ ကြီးစားတာ
လား။ ငါ ဆက်ပြောရရင် မကောင်းဖြစ်တော့မယ် .. ကဲကဲ
.. ပြန်ရိုက်မယ် .. Cameraman ready လုပ် ..”

သူ့စကားအဆုံးမှာ စက်အဖွဲ့သားတွေ ပျာပျာသလဲ နေရာယူ
တုန်ကြသည်။ ခေတ်ပျိုဖြူလည်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် Mood ကို
ကြီးစားထည့်နေလေ၏။

ထိုစဉ် သူ့တပည့်ဖြစ်သူ မိုးသီးက Handset ကလေး ရှေ့
ထိုးပေးပြီး ..

“ဆရာ .. ဆရာအဖို့သမီး ဖုန်းလာနေတယ် .. ဆရာဖုန်းကို

ခေါ်တာ မကိုးလို့တဲ့။ ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်တာ အဲဒါ”
“ငါ အလုပ်လုပ်နေတယ်ကွာ။ ဖူးဖူးဝင်ကလည်း ဒီလောက်
တောင် နားမလည်ဘူးလား။ ငါ ရှုတင်မှာ ဖုန်းကို အမြဲတမ်း
Silent ပေးထားတယ်ဆိုတာ”

ပြောပြီး သူက မော်နီတာရှေ့မှာ သွားထိုင်သည်။ တပည့်ဖြစ်
သူ မိုးသီးကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွားပြီး ဖုန်းလက်ခံစကား
ပြောနေလေ၏။

“ကဲ .. စမယ် .. 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 .. Action”

သူ့အသံက ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မာပြတ်နေသည်။

ရိုက်ကွင်းတစ်ခုလုံးလည်း ငြိမ်သက်နေ၏။ မည်သူမျှ အမှား
မခံရဲကြတော့။ ပထမတစ်ကြိမ် Cameraman က လှဲသည်။ ကိစ္စမရှိ။
နောက် မင်းသမီးဘက်က မှား၏။ ပြဿနာ မတက်သေး။ နောက်
မီးထိုးမှန်ထိုးတွေ အမှားလုပ်ကြ၏။ နောက် ..

အဆုံးမှာတော့ ထင်ရှား ပေါက်ကွဲတော့သည်။ အဆိုးဆုံးက
အဓိက သရုပ်ဆောင်ဖြစ်သည့် ခေတ်ပျိုဖြူ၏ အိုက်တင်တွေ လျော့ခဲမှု
ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သူကလည်း အနုပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လုံးဝ အမှား
အယွင်း အတိမ်းအစောင်းမခံသည့် တကယ့် ရှားရှားပါးပါး ဒါရိုက်တာ
မျိုး။

ပြီးပြီးရောဆိုသည့် စကားလုံး သူ့ရာထင်မှာ မရှိ။ သူလိုချင်
သည့် အနေအထားကို မရမချင်း ရိုက်ယူတတ်သည်။

မင်းသား၊ မင်းသမီးအလိုကျ၊ ပရိုဂျက်တာအလိုကျ၊ အလိုက်သင့်

စီးခြားပေးသည့်အထဲမှာ ထင်ရှားအောင်တို့ မပါ။ မကြိုက်လျှင် သူနှင့် မရိုက်နဲ့ ဆိုသည့် လူစားမျိုး။ အနုပညာမာနကတော့ ခေါင်ခိုက်အောင် ထားတတ်သူမျိုး။

တခြားဒါရိုက်တာတွေ တစ်လသုံးလေးကား ရိုက်နေချိန်မှာ သူက နှစ်လ တစ်ကားနှုန်းတောင် ပုံမှန်မဖြစ်။ ဇာတ်ကို အခြေတည် ပြီး အချိန်၊ နေရာ စသည်တို့ကို သေချာ ကြိုတင်လေ့လာပြီးမှသာ အဝီအပြင် ရိုက်၏။

သူ့ကို ကားရိုက်ကူးမှုနည်းပါးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျာနယ် တစ်စောင်က အင်တာဗျူးတော့ သူက ..

“ဒါ နှလုံးသားနဲ့ခဲစားရတဲ့ အနုပညာလုပ်နေတာ။ စက်ရုံ တည်ပြီး အရေအတွက်အတိအကျနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ထုတ် ယူလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အရှင်ဆုံးပြောရရင် ခံမိရပ်ရပ် နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အနုပညာလုပ်နေတာ။ ကျွန်တော့် တင်ပြ မှု အနုပညာပိုင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အဆင့်အတန်းမမီခွဲရင် စိတ်ကြိုက် ဝေဖန်နိုင်ပါတယ်” ဟု ခပ်မာမာပြန်ဖြေခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ခေတ်ပျိုဖြူ Action ကြောင့် သူ ဒေါသထွက်နေ ရသည်။ ဒီ Action မှ မနိုင်နင်းလျှင် သူ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရပါ။

“ဟာ .. ကဒ်”
သူ စိတ်ပျက်စွာ အော်ဟစ်လိုက်တော့ ခေတ်ပျိုဖြူမျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။ ဖြူဖျော့အိလျနေပြီ။

“တော်ပြီ .. ရှုတင် ခဏ Break လိုက်။ ခေတ်ပျိုဖြူ .. ကိုယ် မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ခဏ စကားပြောဦးမယ်”

ပြောပြီး သူက လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲသို့ ဦးဆောင်ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမလည်း ခပ်လှုပ်လှုပ်လေး ထလိုက် သွားလေ၏။

ဆိုင်ထဲကိုရောက်တော့ သူက သူမမျက်နှာကို တည့်တည့် ထိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာစကားမှတော့ မပြောဖြစ်သေးပေ။

မင်းသမီးတစ်ယောက်ဟာ အကြည့်ခံနိုင်ရမည်ဆိုသော်ငြား လည်း ယခုလို သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှာထိုင်ပြီး ဂုဏ်ရဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာ မျိုးကျတော့လည်း သူမ မနေတတ်တော့ပါ။ ပြီးတော့ တခြားသူ မဟုတ်။ သူမ လေးစားရသော၊ သူမ တိတ်တခိုးချစ်နေရပါသော ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်။

“ဆရာ .. ခေတ်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို။ ခု ဘာမှလည်း မပြောဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်ကြည့်နေတာလဲဆရာရဲ့။ ခေတ် မနေတတ်တော့ဘူး”

သူမက ပြောပြီး ရှက်အမ်းအမ်းမျက်နှာထားလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ ၍ သွားသည်။ သူကတော့ သက်ပြင်းကိုသာ သဲ့သဲ့ချပြီး ..

“ခေတ်ပျိုဖြူ ..”

သူမက ‘ရှင်’ ဆိုသည့် တီးဖွဲ့ထူးသံနှင့်အတူ ခေါင်းမောကြည့် သည်။ သေချာစိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သူမ ဒီတစ်ကြိမ် မှာတော့ မလွဲဖယ်ဖြစ်တော့ချေ။ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်သာ ထိုင် ကြည့်ပစ်နေမိ၏။

ထင်ရှားအောင်ကတော့ သူပြောမည်ဆိုသည့် စကားလုံးတို့ ကိုသာ အသံကာလာညီညီနှင့် တရစပ်ပြောချနေတော့သည်။

“မင်းက မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာလား၊ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တာလား၊ ခေတ်ပျိုဖြူ... အေး၊ မင်းသမီးဆိုတဲ့စိတ် ခံယူထားတယ်ဆိုရင်တော့ ဇာတ်ထဲလိုက်ပြီး အငြိမ်သာ က စားတော့”
“ရှင်”

“သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ .. ကျလာရာဇာတ်ရုပ်ကို အပီအပြင်ဆုံးဖြစ်အောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်မှ စကားလုံးအပြောအဆို၊ မျက်နှာအမှုအရာကအစ ဇာတ်ရုပ်ပေါ်မူတည်ပြီး အသေးစိတ်ခံစားသရုပ်ဆောင်နိုင်မှဖြစ်မယ် ခေတ်ပျိုဖြူ ..”
“.....”

ခေတ်ပျိုဖြူတစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ထင်ရှားအောင်ကတော့ ပြောစရာရှိတာကို ဝံ့ဝံ့ရဲရဲပြောပြီးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထင်ရှားအောင်က အနုပညာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လူပုန်းလည်း ခံနိုင်သည်။

“အခု Sceneက Ending.. ဒီဇာတ်တစ်ခုလုံးရဲ့ အနှစ်ချုပ်အရေးပါဆုံး ဇာတ်ဝင်ခန်း။ ပြီးတော့ ဒီဇာတ်က မင်းသမီးဇာတ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အပိုင်းကို တာဝန်မကျေရတာလဲ။ ဒါ လူအများနဲ့ လုပ်နေတာ။ မင်းတစ်ယောက်တည်းကြောင့် လူအများရဲ့ အချိန်၊ လုပ်အား၊ ငွေကြေးတွေ ဘယ်လောက်အထိ ဆုံးရှုံးသွားမယ်ဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား ခေတ်ပျိုဖြူ .. ကိုယ် မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တစ်ခုပဲမေးမယ် ခေတ်ပျိုဖြူ ..”

သူမက ငွေ့ရည်ဖွဲ့စပြုနေသော မျက်ဝန်းအိမ်လေးတွေနှင့် မော့ကြည့်လာ၏။

“မင်း ဒီကားကို ဆက်ရှိက်ချင်စိတ်ရှိလား။ ငါ့ဘက်က ဖျက်သိမ်းပေးရမလား ခေတ်ပျိုဖြူ”

“အို .. ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဆရာရယ် .. ခေတ် .. ဆရာနဲ့ ကားရှိက်ခွင့်ရအောင် ဘယ်လောက်ထိ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဆရာအသိဆုံးပါ။ ခေတ်ကို ဒီလောက်ထိတော့ မပြောသင့်ပါဘူး ဆရာရယ် .. ခေတ်လည်း ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်သေမတိမ်း ကြိုးစားသရုပ်ဆောင်တာပါပဲ .. ခုလိုပြောတာတော့ ခေတ် အရမ်းဝမ်းနည်းမိတယ်ဆရာ ..”
သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မျက်ရည်တွေပါ စီးကျလာနေ၏။

တကယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားပုံရသည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ထင်ရှားအောင်ရင်ထဲ မကောင်းလှ။ ကိုယ်က ကောင်းစေ၊ တော်စေချင်လွန်း၍ တမင်အမုန်းဆဲပြီး စေတနာနှင့်ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

တခြားဒါရှိက်တာတွေလို ပြီးပြီးရောထားလိုက်လျှင်လည်း ရသည်ပဲ။ မန်နေဂျာသဘောကျ၊ ပရိုဂျက်ဆာအကြိုက်၊ အချိန်တိုတို၊ ရက်တိုတိုနှင့် လုပ်လိုက်၍ ရသည်။ သူ့အတွက် ဝင်ငွေလည်း မလျော့အလုပ်တစ်ခုလည်း ပြီးပြတ်သည်။

သို့ပေမဲ့ ပရိသတ်ကို သူ မညာချင်ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဖန်တီးသည့် အနုပညာအပေါ်မှာ သစ္စာရှိချင်သည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ ခေတ်ပျိုဖြူ .. ဒါ .. မင်းအတွက် ကိုယ့်ဘက်က စေတနာအရင်းခံနဲ့ ပြောတဲ့စကားတွေပါ။ တိတ်ပါတော့ တခြားသူတွေ မြင်သွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”
ထင်ရှားအောင်ဘက်က တစ်တစ်လျှော့တော့မှ သူမဘက်က

ပို၍ အရှိန်တက်လာသည်။ (ချော့တဲ့သူရှိရင် ပိုတိုတတ်တာလည်း မိန်းမတို့ သဘာဝထဲက တစ်ခုပဲမို့လား)

“ခေတ် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာရယ် .. ဒါပေမဲ့ ခေတ်ကို အခုလို ရင့်ရင့်သီးသီးမေးခွန်းမျိုးတွေတော့ နောက်ကို မမေးပါနဲ့နော် .. တခြားသူတွေပြောရင် ခေတ် ဒီလောက် ခံစားချင်မှ ခံစားရမယ် ... ဒါပေမဲ့ ခုလို ဆရာပြောတာကို တော့ ခေတ် ဘယ်လိုဝမ်းနည်းမိမှန်း မသိဘူး .. ဆရာရယ် .. အဟင့် .. ဟင့် ..”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ကာ ငိုနေသည့် သူမကို ကြည့်ပြီး ထင်ရှားအောင် တစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ လာကိုင်ရမည်မည် ဖြစ်ကာ သွားသည်။

အလိုလိုမှ ဂျာနယ်တွေ၊ ဖေ့ဘွတ်တွေပေါ်မှာ သူမနှင့်သူ့ကို ဘာလိုလိုညာလိုလို ရေးသားနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလို နှစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်မှာ သူမ ငိုနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မြင်ပြီး တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မှတ်သွားရင် ပိုခက်ချော့တော့မည်။

“ကဲဟိ .. ခေတ်ပျိုဖြူရယ် .. ကိုယ် နောက်ကို အဲလိုမပြောတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်ကွာ .. ခု ငိုတာရင်လိုက်ပါတော့ .. တခြားသူတွေ မြင်ရင်လည်း မကောင်းပါဘူး .. နော် .. တိတ်လိုက်တော့နော် ..”

“ဆရာ .. တကယ်နော် ..”

သူမ ထိုသို့ဆိုပြန်တော့ မျက်ရည်စတွေနှင့် မျက်လုံးကလေးပင့်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ အထက်ပါအတိုင်းပြောပြီး မေးလာတော့ သူ ကြည်ကြည်စင်စင်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။

နောက် .. Tissue တချို့ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူမကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ထားမျိုးဖြင့် မျက်ရည်စအချို့ကို တို့သုတ်ပေးဖြစ်လိုက်သည်။

ခေတ်ပျိုဖြူတစ်ယောက် တိုးတိတ်ရင်ခုန်စွာ ကြည့်နေသည်ကိုတော့ သူ မရိပ်မိခဲ့ချေ။ သူမက ယခုတော့လည်း မိုးတိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလို မျက်နှာမျိုးဖြင့် လက်သန်းကလေးတစ်ချောင်း ထောင်ကာ ကလေးတွေလို ကတိလုပ်ခိုင်းနေသေးသည်။

“ကတိ ..”

“ကတိပါဗျာ .. ကတိ .. ကတိ”

သူလည်း စိတ်လိုလက်ရ လက်သန်းချင်းချိတ်ပြီး ကတိပြုပေးလိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား တိုက်မထားပါဘဲ ပြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။

မုန်တိုင်းမစီအချိန်မှာ လေပြည်လေညင်းလေးတချို့ အထောက်တော်ရောက်လာခဲ့သည်ကိုတော့ မည်သူမျှ သတိမပြုမိခဲ့ချေ။ မာဆတ်ပြင်းရှုလှသော အသံလှိုင်းတချို့သည် ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့် အနေအထားတစ်ခုဖြင့် ထင်ရှားတို့စားပွဲခိုင်းအလယ်တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့မှသာ သတိထားမိသွားကြ၏။

“ဖုန်းမကိုင်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်သိပ်များနေလားမောင်”

“ဟင် ..”

“ဟာ .. ဇူးဇူး .. လာ .. ထိုင်လေ .. ထူးထူးသန်းဆန်း မောင့်ရိုက်ကွင်းအထိ လိုက်လာတယ်”

“အနောင်အယုတ်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မထိုင်တော့ပါဘူး မောင် ..”

ဇူးဇူးလင် အနောက်နားမှာတော့ သူ့တပည့်ဖြစ်သူ မိုးသီးက မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ခပ်ယိုယိုလေး မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ ခေတ်ပျိုဖြူလည်း ဘာဝင်ပြောရမည်မသိဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားနေမိသည်။

“ဇူး .. စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ .. ဒါ .. မောင့်ရိုက်ကွင်း။ နားတွေ၊ မျက်လုံးတွေ အများကြီးရှိနေတယ် .. ကျေးဇူးပြုပြီး မောင့်သိက္ခာကို စော်ကားတဲ့စကားလုံးမျိုးတွေ ထပ်မထွက်ပါစေနဲ့။ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြောပါ .. မောင်အားလုံး ရှင်းပြလို့ရတယ် ..”

“မောင့်ရဲ့ မင်္ဂလာမီးချောလေးကို မျက်ရည်သုတ်ပေးနေချိန်ကတည်းက ဒီနားကို ဇူးရောက်နေတာပါ။ ခုမှ မောင့်မိန်းမကို မြင်မိ၊ သတိထားမိသတဲ့လား မောင်ရယ် .. အွန်လိုင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေပေါ်က သတင်းမှန်သမျှကို ဇူး ကောလာဟလအနေနဲ့ မျက်ကွယ်ပြုထားခဲ့တာ .. မောင့်ကို ယုံကြည်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ပါ။ ခု ဇူးကိုယ်တိုင် မြင်လည်းမြင်ပြီးပြီ၊ ကြားလည်း ကြားပြီးပြီ မောင် .. ဘာမှ ထပ်ရှင်းပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး မောင် ..”

ပြောလည်းပြော .. ငိုလည်း ငိုနေသည့် ဇနီးဖြစ်သူကို သူ အလျင်အမြန်ပဲ ရှင်းပြဖို့ အားယူဖြစ်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး။ ဇူးဇူးထင်တာတွေ လွဲနေပြီ .. ဒါ .. မောင်တို့ အလုပ်လုပ်နေတာပါ ဇူး ..”

သူ့စကားကို ဇူးဇူးက မည်သို့မျှ ခွန်းတုံ့မပြန်သေးဘဲ စူးစိုက်၍သာ ငေးကြည့်နေ၏။ ရှိုင်းဇူးခက်ထန်လွန်းသော အကြည့်ဟု ဆိုကြပါစို့။ ပါးပြင်ပေါ်ကို စီးကျလာသော မျက်ရည်စအချို့က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ခဲနဲ့ .. ပေါက်ခဲနဲ့ ..။

“ဒါ .. အလုပ် .. လုပ်နေတာ .. ဟုတ်သလား မောင် .. ဟားဟား ..”

ဇူးဇူးလင်က ပြောပြီး မနိုးမခန့် ရယ်လိုက်တော့ ထင်ရှားအောင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ..

“ဇူး .. မင်း မောင့်ကို ဘယ်လိုမျက်လုံး၊ ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာလဲ .. မင်း မောင့်သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အစ်မရယ် .. ခေတ်တို့က အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုအတွက် စကားပြောနေတာပါ .. အစ်မထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူး ရှင် ..”

“ဟုတ်လား .. သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းဆိုတော့ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရိုက်မယ့် Love Scene လား ခေတ်ပျိုဖြူ ..”

“အို ..”

ဇူးဇူးအပြောက ခေတ်ပျိုဖြူရင်ဝကို တည့်တည့်ဟဲဟဲသည်။ လူတွေရှေ့မှာ အပြောခံရသည့်အတွက် ရှက်ရှုံ့မှုက ဟားဆီးမရနိုင်ခဲ့။

လတ်တလောခံစားမှုအရ ခေတ်ပျိုဖြူတစ်ယောက် ဝိုင်းကြွေးခိုသာ တတ်နိုင် တော့သည်။

“ဇူး .. မင်း ရိုင်းလှချည်လား မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကွာ .. ခေတ်ပျိုဖြူ .. ကိုယ့်ပိန်းမကိုယ်စား ကိုယ် တောင်းပန် ပါတယ်”

ထင်ရှားအောင်က တစ်လက်စတည်း ခေတ်ပျိုဖြူကိုပါ တောင်းပန်တော့ ခေတ်ပျိုဖြူက ‘ရပါတယ်’ ဟုသာ မပွင့်တပွင့်လေး ဖြေပေးသည်။

“အငယ်ကိုထိတော့ သိပ်နာသွားသလား မောင် ..”

“ဟာ .. ဇူးဇူးဇင် .. မင်း မင်း ပြောလေဆိုးလေပါလား .. ကဲကွာ .. ဖြန်း ! ..”

သူ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆုံးမမိသွား သည်။ ခေတ်ပျိုဖြူလည်း ပြေးထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဘက်ကို မသိမသာ ဦးတည်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“မောင် .. ရိုက်တယ် .. ဟုတ်လား။ ဒီပိန်းမအတွက်နဲ့ ဇူးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်အထိပါ တုံ့ပြန်နေပြီပေါ့ .. ဇူး အားလုံး ကို နားလည်လက်ခံလိုက်ပါပြီ .. မောင် ..”

ဇူးဇူးဇင်က ပြောရင်း စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ခပ် ကြမ်းကြမ်း သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ပြီး ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။

“မောင် .. တစ်ခုပဲပြောမယ် ဇူး .. နောက်ကို ဘယ်တော့မှ Direction တစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး မစွပ်စွဲပါနဲ့ .. ကိုယ့်စကား

တစ်ခွန်းကြောင့် တခြားလူတွေရဲ့ သိက္ခာတရားကို မထိခိုက် ပါစေနဲ့ .. ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် မောင် ဘာမှ ရှင်းပြနေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဇူး။ ဒီနေ့ မင်း မောင့်ကို လူအများရှေ့မှာ မောင့်သိက္ခာ .. မောင့်အချစ် .. သစ္စာတရားအားလုံးကို မင်း စော်ကားလိုက်ပြီ ဇူး .. ဒီအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ မောင် ဆုံးမတယ် .. မောင် အခုထိ ဘာတစ်ခုမှ မမှားသေးဘူး ဇူး ..”

ဇူးဇူးဇင်က ဘာစကားမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ထွက်သွားလေ တော့၏။ ထင်ရှားအောင်ကတော့ ခုံမှာသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်ထိုင် ချလိုက်ပြီး အနားမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်ကာနေသည့် တပည့်ဖြစ်သူ မိုးသီးကို ..

“မိုးသီး .. ငါ ဒီနေ့ ဆက်ရိုက်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ရှုတင် ဘရိတ်လိုက်တော့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဆရာ ..”

မိုးသီးတစ်ယောက် ရိုက်ကွင်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက် ခွာသွားလေ၏။ ရှုတင်မန်နေဂျာ အလတ်ကောင်တော့ ခေါင်းကို တပျင်းပျင်း ကုတ်နေမှာ မြင်ယောင်ပါသေးတော့သည်။

(F)

ရှုဖူးရင် ...။

အိပ်ရာထက်မှာ ဟိုဒီလူလွန်နေ၏။ နံရံထက်ရှိ နာရီလေးက တော့ ည (၁၂) နာရီခန့်ကို ညွှန်တိုးပြနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“မောင် .. ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ မောင် ...”

ထိုအတွေးစလေးတစ်ခုခုတင် အံ့လက်စ သူမ ငွေ့ရည်နှိုးတိမ် တွေ ပြိုကျစို့ အသင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလို အိပ်ရာထက်မှာ လူမသိ သူမသိ ကြိုက်စိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်ပန်းတွေ နှလုံးသားတစ်ခင်းလုံး ကွင်းလုံးပြည့်၊ နွမ်းလျခဲ့သည့် အထီးကျန်ညတွေ ဘယ်လောက်များ များ ..

သူ မှားခဲ့လို့လား ...။

မောင့်ကိုချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုခုတင် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဒီပြဿနာ သေးသေးလေးက အဲဒီလောက်တောင် ထိရောက်သတဲ့လား။

ပြန်တွေ့မိတိုင်း သူမရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲဆစ်ခနဲ နာကျင်ခံစား ရပါသည်။ အဲဒီနေ့က မောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျခဲ့သည်။ မောင် ပြန်လာ တာသိပေမဲ့ သူမ တမင်ပဲ မသိဟန်တောင်ပြီး အိပ်နေခဲ့သည်။ မသောက် စဖူး အသောက်ထူးလာတဲ့ မောင့်ကို ပြင်းရှုလွန်းတဲ့ အနံ့တစ်ခုခုတင် သူမ ရိပ်မိခဲ့၏။ မကြာပါဘူး။ သူမနံ့ဘေးမှာ မောင် ခွေခနဲ အိပ်မော ကျသွားခဲ့သည်။

“ဒီလောက်တောင် .. သောက်လာခဲ့ရသလား မောင်ရယ် .. သောက်လည်း သောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ .. ဖူးကို ရိုက် လိုက်မိလို့ မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား မောင် .. မောင့်တပည့်လေး မိုသီး အချိန်မီ ဖုန်းဆက်ရှင်းပြုလို့ ဖူး အထင်လွဲတဲ့ကိစ္စကို သိလိုက်ပါပြီ .. လူကြားထဲမှာ မောင့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သဝန့်တိုပြီး စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖူး ပြောမိတာ တကယ်နောင်တရမိတယ် သိလား .. ဒါပေမဲ့ ဖူးကို တစ်သက် နဲ့တစ်ကိုယ် အသံမာမာတောင် မပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မောင်က အခု လို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆက်ဆံတာတော့ ဖူးတကယ် ဝမ်း နည်းမိတယ် မောင် ..”

အိပ်ပျော်နေတဲ့ မောင့်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး သူမ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ တတွတ်တွတ် ထိုင်ပြောနေခဲ့တာကိုတော့ မောင်သိနိုင်မှာ မဟုတ်ခဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီညက သူမ ရိုးရိုးသားသား

လေးပဲ တွေးထားမိပါသည်။ မောင့်ကိုမခေါ်ဘဲ စိတ်ကောက်နေဖို့ အတွက်ပေါ့ ..။ တကယ်ဆို .. ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျွန်းလွန်ထားတဲ့ မောင့်အနေနဲ့ ဇူးကို စချော့သင့်တယ်မို့လား။

သို့သော် ...

သူမအတွေးက တက်တက်စင်အောင် လွဲမှားခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ အဲဒီညကစပြီး မောင်က သူမကို ချော့ဖို့နေနေသာသာ မျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်ဖြစ်အောင် နေနိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်လောက် အလုပ်များများ ညစာကို အိပ်ရောက်မှ နှစ်ယောက်အတူ လက်စုံစား တတ်တဲ့ မောင်က ည (၁၂) နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တတ်လာတာ။ ရောက်လာရင်လည်း အရက်နဲ့က ဆိုးဆိုးဝါးဝါး။

အိပ်ရာဝင်ချိန်တိုင်း သူမပါပြင်ပေါ်ကို ခြေချတတ်တဲ့ မောင့် အနမ်းပန်းတွေလည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ အဲဒီညကစပြီးတော့ပဲ ဆိုပါ တော့။

သူမဘက်က နားလည်ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုပါမှ မောင့်ဘက်က ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ ခုတစ်လောသူမနဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူ ရှုတင်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာသေးသေးလေးကလည်း ဂျာနယ်တွေ့ အင်တာနက်စာမျက်နှာ တွေအပေါ်မှာ မမြင်ချင်မှ အဆုံး။

မောင့်သိက္ခာ၊ ခေတ်ပျိုဖြူသိက္ခာ၊ ပြီးတော့ သူမသိက္ခာတွေ ပါ ထိခိုက်ခဲ့သည်။

မောင် .. ဒါတွေကြောင့်များ သူမကို စိတ်ပျက်သွားခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် .. ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ရေးနေကျလို ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ တကယ် ပဲ .. အို ..။

ထိုအတွေးစလေးတစ်ခုနဲ့တင် သူမရင်ကို အောင့်မျက်နှာကျင် သွားရစေသည်။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဟင့်အင်း .. သူမ လုံးဝ တွေးမရပါ။

ဒီအချိန်မှာ သူမသိတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူမ မောင့်ကို ချစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမ ဝမ်းနည်းရပါသည်။

အဆိုးဆုံးက ဂျာနယ်တွေမှာ သူမနှင့် မောင့်ကိုတာမှ ပတ်သက် မှုမရှိသလို၊ ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ပဲ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မလို ပုံစံမျိုး ရေးသားနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မောင်နှင့်အနီးစပ်ဆုံး အသိုင်းအဝိုင်းလေးကလွဲ၍လည်း သူမနှင့်မောင်ဟာ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုတာ မည်သူမှ တိတိ ပပ မသိကြ။

လူသိရှင်ကြား မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ကိစ္စကို မောင် ဘာကြောင့် ခုထိ စကားမဟသေးတာလဲ။ ခေတ်ပျိုဖြူဟာ သူမအတွက်တော့ အဆိုး တွေကို သယ်ဆောင်ပေးတဲ့ ကဝေမ တစ်ယောက်ပဲ ..။ မောင့်ကို ဘယ်လိုအတတ်တွေနဲ့ ပြုစားလိုက်ပြီလဲ ခေတ်ပျိုဖြူ ..။

ဟော .. ကားသံကြားတယ် ..။ မောင် ပြန်လာပြီထင်တယ်။

သူမ အခန်းစီးကို အသာမှိတ်လိုက်သည်။ နောက် အိပ်ရာ ထက်မှာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

မကြာခင် ဒီအခန်းလေးထဲကို မောင် ရောက်လာမယ်လေ။ ပြီးတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်း လှဲအိပ်တော့မှာ သူမ သိနေ၏။ ဒါပေမဲ့ မောင်းများ ဒီည သူမပါးလေးကို နှစ်သွားဦးမလားဟု ရင်ထဲက တိုးတိုးဘိတ်တိတ် မျှော်လင့်နေရပါလိမ့်မည်။

အဆုံးတော့လည်း မောင်ဟာ သူမကို ဥပေက္ခာတရားနှင့်အတူ ကျောခိုင်းအိပ်စက်သွားစေပြီပဲ။ မောင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျ သွားချိန်မျိုးမှာ မောင့်မျက်နှာလေးကို ထငေးပြီး ကြိုတ်ငိုနေရသည့် အကျင့်လေးတစ်ခုသာ သူမမှာ မလိုချင်ဘဲ ရခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မောင်ဟာ .. တမင်ပဲ သူမကို ရွဲပြီး ဆတ်ယိုဖြူနဲ့ တွဲနေပြီ လား။ ထွက်နေတဲ့သတင်းတွေ တကယ်မှန်ခဲ့ပြီလား။

ရူး ... တကယ်ပဲ

ရူးတော့မယ် ..

မောင် ...။

(၆)

“ကမ်း !... အားလုံး အိုကေတယ် ..”

“ဖြောင်းဖြောင်းဖြောင်း ... ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင် အော်သံအဆုံးမှာ .. ရှုတင်တစ်ဖွဲ့ သားလုံး၏ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

ဒီနေ့က ကားပြီးတဲ့နေ့ပို အားလုံးပြူးနေကြသည်။ ပြီးတော့ ကားပြီးရင် ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပရိုဂျက်တာက ရွှေကောင်းမှာ ဟော့ပေါ့ လိုက်ကျွေးမည်ဟု ပြောထားသည်ကြောင့်လည်း အားလုံး တက်တက် ကြွကြွဖြစ်နေကြပုံရ၏။

“ထင်ရှား ..”

သူ ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်တွေ သိမ်းဆည်းနေတုန်းမှာ ခေါ်သံနှင့် အတူ Producer ဦးဝင်းကြည် ရောက်လာ၏။

“ဪ .. ဦး”

“မင်း ဂိုက်သမျှကားတွေ ပေါက်တယ်ကွာ .. နောက်ကားကြီးလည်း မင်းနဲ့ပဲ လက်တွဲလုပ်ချင်တယ် .. ခုချိန်ကတော့ ထင်ရှားလက်နဲ့ထိရင် ရွှေဖြစ်တဲ့ အချိန်ပဲကွာ ..”

“အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ .. ကိုယ်က ပရိသတ်အပေါ် စေတနာထားတယ် .. အနုပညာအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ် .. ပြီးတော့ အကောင်အထည်အောင် ကြိုးစားတယ် .. ဒီလောက်ပါပဲဗျာ ..”

သူစကားပြောနေတုန်း ခေတ်ပျိုဖြူလည်း အနားရောက်လာသည်။ ဦးဝင်းကြည်က ..

“သမီးလေးခေတ်လည်း အရမ်းကောင်းတယ် .. ဦးကြည့်နေတာ .. အရမ်းကို တော်တယ် ..”

ဟုပြောတော့ သူမက ..

“ခေတ်လည်း .. ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း သေချာလုပ်တာပဲ .. တကယ်တော့ ခေတ် တော်တယ်ဆိုတာထက် ဆရာက အဓိက ပိုကျတာပါ ဦးရဲ့ .. မဟုတ်ဘူးလား ဆရာ ..”

ဟု သူ့ကိုယ် အဖော်စပ်သလိုပြောတော့ သူ အသာပဲ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဦးဝင်းကြည်ကတော့ ..

“အတော် .. လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ..”

ဟုသာ တပြုံးပြုံးနှင့် ဆို၏။

သူဖိုင်တွေသိမ်းပြီး တပည့်ဖြစ်သူ မိုးသီးကို ခေါ်လိုက်၏။

“မိုးသီးရေ ..”

“ဗျာ .. ဆရာ ..”

“ရော .. ဒီဖိုင်တွေ ကားထဲထည့် .. ဂိုက်ခွေတွေပါ တစ်ခါတည်း ယူခဲ့ .. အပြန် ကားဆက်ခန်းပါ တစ်ခါတည်း ဝင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ..”

မိုးသီးက ဖိုင်တွေယူပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဆရာက .. ပြန်တော့မလို့လား ..”

“အင်း .. အလုပ်လေးရှိသေးလို့ပါ ..”

“ဟာ .. ဆရာကလည်း တစ်ဖွဲ့လုံး သွားကြမလို့ဟာကို .. ပြီးတော့ Sponser ကလည်း အဆင်သင့်ကို ..”

ခေတ်ပျိုဖြူပြောတော့ ဦးဝင်းကြည်ကပါ ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်သားပဲ ထင်ရှားရာ .. ခုပဲ ကားပြီးတဲ့ဟာကို .. ကားဆက်ခန်းကို မနက်ဖြန်မှာသွား .. ဒီညတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ကွာ ..”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ .. ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်တွေကများ၊ ဒင်နာပွဲတွေ၊ မွေးနေ့တွေ တန်ဆီနေတော့ ညတိုင်း အိမ်အပြန်နောက် ကျနေတာ များပြီ .. ပြီးတော့ နောက်လထဲမှာ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် စီစဉ်စရာလေးတွေလည်း ကြိုတင်စီစဉ်နေရလို့ပါဗျာ ..”

သူ အယဉ်အကျေးဆုံး ငြင်းဆန်နေမိ၏။ ခေတ်ပျိုက ..

“ဆရာကတော့ လုပ်ပြီ .. ခေတ်က ဆရာကားနဲ့ လိုက်စေ”

ဆိုပြီး ကားတောင် ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ ..”

“ထင်ရှားရာ .. ဒီတစ်ညလေး နောက်ကျတာနဲ့ ဘာမှ ပိုထူး မသွားပါဘူးကွာ .. ကားကလည်း ရွတ်တစ်ဖွဲ့လုံးဆိုတော့ မလောက်ဘူးကွာ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့က စမ်းလိုက် တယ် .. မင်းတို့ကားတွေက ပိုအောင်မြင်တယ် .. စားရင်း သောက်ရင်း နောက်ကားအတွက်လည်း စကားပြောချင် လို့ပါ .. ကဲ .. သမီးက ထင်ရှားကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ .. ဦးကတော့ စက်အဖွဲ့တွေ ဦးဆောင်ခေါ်သွားနှင့်မယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဦး”

ဦးဝင်းကြည်က သူပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ခေတ်ပျိုဖြူကလည်း အနားမှာ ကျန်ခဲ့၏။

အလုပ်အတွက်လည်း စကားပြောရဦးမည်ဆိုတော့ .. သူ့မှာ ငြင်းဆန်နိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့။

“ဆရာ ..”

“ဟင် ..”

“ခေတ် .. ဆရာနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောလို့ရမလား ဆရာ ..”

သူမ စကားပြောဟန်က အနည်းငယ် ထူးခြားနေသည်မို့ သူ အလိုက်သင့်ပဲ ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ပြောလေ .. ရပါတယ်”

“ဟင့်အင်း .. အခု ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးဝင်းကြည်တို့နောက် မလိုက်ခင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ပြီး ဆရာနဲ့

ပြောချင်တာ”

သူ တစ်ချက်တွေ့လိုက်၏။

သူမ ဘာပြောချင်လို့လဲ ..။

ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံး အရိပ်အကဲကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်မိ၏။

“OK လေ .. ဒါဆို ရွှေကောင်း မသွားခင် .. အေးဆေးတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ စကားခဏ ဝင်ပြောတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ခိုးချလိုက်ပြီး တပည့် ဖြစ်သူ မိုးသီးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မိုးသီးဇေ .. အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြမယ်ဟေ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အဆင်သင့်ပဲ ဆရာ ..”

မကြာခင်အချိန်လေးတစ်ခုအတွင်းမှာတော့ ကားတစ်စီး လူ သုံးယောက်၊ လမ်းမတစ်ခုအထက်မှာ .. အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ ..။

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေလေလေ

တွေ့ရှိလေလေဆိုပေမဲ့လည်း...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ...

အဲဒီတွေ့ရှိမှုက

ကိုယ့်လည်ပင်းကို ပြန်စွပ်မယ်...

ကြိုးကွင်းတစ်ခု

ဖြစ်နေတတ်တယ်...

ခြံဝန်းထဲကို ဆင်းတယ် ...

ပန်းပွင့်လေးတွေကို ရင်ဖွင့်တယ် ...

ပြီးတော့ ...

အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာဆိုသလို .. ဖုန်မတက်တဲ့ စာအုပ်စင်လေးတွေကို ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနဲ့ ဖုန်လိုက်သုတ်ရင်း တစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့ အထီးကျန်အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးပစ်နေမိတယ် ...။

ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကတော့ လျော့ပါးသွားဖို့နေနေသာသာ .. ပိုလို့ တောင် တိုးလာခဲ့သလိုပဲ ...။

ဟောကြည့် ...။

စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်ပုံပြောပါတယ် ..။ စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်တွေ တောင် ကြက်မွေးနဲ့ ထိုးမိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျကုန်တယ်လေ။ စာအုပ်တွေကို နေရာတကျပြန်စီထည့်ဖို့ အနက်ရောင်ခပ်ထူထူ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိချိန်မှာတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားမိတယ် ...။

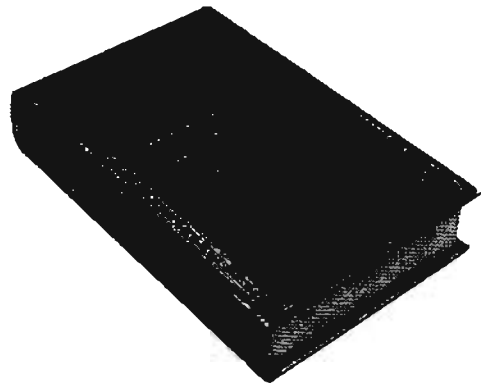
စာအုပ်ကြီးထူထူလောက် အလေးချိန်က ပေါ့လွန်းနေတယ်လို့ ခံစားလိုက်မိတယ်။

စာအုပ်ကို သေချာကြည့်မိတော့ မောင့်စာအုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ...။ ဒီစာအုပ်စင်နဲ့ စာအုပ်တွေက ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်ကတည်းက ပါလာပြီးသားပဲ ...။

ဒီစာအုပ်က ဘာစာအုပ်ပါလိမ့်နော် ...။

အပိုပေါ်မှာတော့ ရွှေရောင်စာလုံးနဲ့ ရေးထားတာ တွေ့ရတယ် .. Exit တဲ့ ...။

Exit ဆိုတော့ 'ထွက်ပေါက်'ပေါ့။ ဘာထွက်ပေါက်လဲ။ ဘာ အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ စာရေးဆရာနာမည် မပါတာကိုက ထူးဆန်းလွန်းနေ တယ်။

သူမ အဲဒီစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ အံ့အားသင့် မှုတို့ကြောင့် အသက်ရှူပင် မှားသွားခဲ့ရပါလေတော့တယ် ...။ ။ ။

(H)

ဆိုင်လေးထဲကိုရောက်တာ ဆယ်မိနစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ ဘက်က စကားမစပြန်သလို .. သူ့ဘက်ကလည်း ဘာစကားမှ ထွက် ကျမလာသေးပေ။

နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်သည်ဆိုသောကြောင့် တပည့် ဖြစ်သူ မိုးသီးကိုတောင် ကားထဲမှာပဲ အစောင့်ခိုင်းထားခဲ့သည်။

“ခေတ် ..”

“ရှင် ! ...”

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို .. အရမ်းကြာနေလို့လည်း မကောင်း ဘူးလေ .. ဟိုမှာ ဦးစင်းကြည်တို့တွေ စောင့်နေကြတယ် ဆိုတော့ ..”

www.burmeseclassic.com

သူ့စကားဆုံးတော့ သူမက အဝိပွယ်ဖော်ရခက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးချိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သူလည်း မလွဲဖယ်ဖြစ်။

တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ သူမဘက်က သူ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော ဝါကျတိုလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာခဲ့၏။

“ဆရာကို ခေတ် .. အရမ်းချစ်တယ် ..”

“ဗျာ ! ..”

စကားပိုင်းလေးက ရုတ်တရက် အေးခဲ့သွား၏။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အပီပွယ်များစွာ ကူးလူးရောယှက် ဖြတ်သန်းပြေးလွှားကုန်ကြသည်။

“ခေတ်ကို .. အထင်သေးသွားပြီလား ဆရာ ..”

လှုပ်ရှားနေသော သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီး ဟန်မပျက်ပင် သူဖြေလိုက်၏။

“အထင်မသေးမိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မှန်းသိရက်နဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောထွက်တာကိုတော့ ကိုယ် တကယ်အံ့သြမိတယ် .. ခေတ် ..”

အပြုံးတစ်စ ..။

တော်တော် သေသပ်လှပသော အပြုံးတစ်စပင်ဖြစ်သည်။

ခေတ်ယိုဖြူ၏ အပြုံးပေါင်းများစွာကို Shooting ပေါ်မှာ သူ မြင်တွေ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် .. ယခုလိုအပြုံးမျိုးကိုတော့ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

ဒါ .. ဘယ်လိုအပြုံးမျိုးလဲ ...။

လှောင်ပြုံး .. သရော်ပြုံးမျိုးလည်း မဟုတ်။ ပြင်းရှနာကျင်

ရမ္မာကို အမွေခံကွယ်ထားသော အပြုံး၊ မချိပြုံးဟုသာ သူ တိတ်တိတ်လေး သတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ခေတ် .. အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် .. ဆရာမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာ ခေတ် လုံ့လမသိခဲ့ဘူးဆရာ .. ဟိုတစ်ခါ ဆရာ အမျိုးသမီး လိုက်လာမှသာ ဆရာဟာ လူပျိုလူလွတ် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိခဲ့ရတာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ်နဲ့ ဖူးခဲ့က ရုံးတက်ပဲ လက်မှတ်ထိုးထားကြတာလေ .. လူအတော်များများက ကိုယ့်ကို အိမ်ထောင်မရှိဘူးပဲ ထင်ကြတယ် .. ကိုယ်လည်း အလုပ်တွေ မပြတ်သေးလို့ပါ .. နောက်လထဲမှာ သူ့ကို မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ကို တောင် ကိုယ်အခုထိ အသိမပေးရသေးဘူး။ Surprise လုပ်ချင်လို့ .. မပြောဘဲထားတာ .. ရှေ့အပတ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ အိမ်ထောင်သက် ၂ နှစ်ပြည့်ပြီလေ ..”

“ဪ ..”

သူမ အာမေဇိုတ်သံက ခံစားချက်အချို့ကို လှစ်ဟပြနေသလို တိုးလျှနှမ်းရှနေ၏။

“ဆရာ .. အိမ်ထောင်ရေးရော အဆင်ပြေလား ဟင် ..”

“ဘယ်လို ..”

အစစ်အဟင် သိပ်မတည့်လှသော သူမမေးခွန်းကြောင့် သူ ပြန်မေးမိတော့ သူမက ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေရှင်းပြလေ။

“ခေတ် မေးခွန်း ရှိုင်းသွားရင် Sorry ပါ ဆရာ .. ခေတ် အဓိကပြောချင်တာက ဒီလိုပါ .. ဂျာနယ်လေးပေါ်မှာ ဆရာနဲ့

ဆော်နဲ့ သတင်းက အရမ်းနာမည်တွေ ကြီးနေတော့လေ ..

ပြီးတော့ ဆရာအပေါ်မှာ ခေတ်ဘက်က မရှိမသား ဆက်ဆံ
တာတွေ၊ နောက် ဆရာ့နန်းကပါ အထင်လွဲစရာတွေ မြင်သွား
တော့ ဆရာတို့လင်မယား အိမ်မှာ ခေတ်ကြောင့် ပြဿနာ
တွေ တက်ကြသေးလား။ လိုအပ်ရင် ဆရာ့မိန်းမကို ခေတ်
လိုက်ရှင်းပြပေးချင်လို့ပါ .. အဲဒီနေ့က ကိစ္စအတွက်လည်း
ခေတ် တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ် ..”

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ .. ပြီးခဲ့တာတွေလည်း
ပြီးပါစေတော့လေ .. ခေတ် လိုက်ရှင်းပြစရာလည်း မလိုပါဘူး
ဗျာ ..”

သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ တမင်ဖြေပေးလိုက်သည်။ ကိုယ့်
ကြောင့် လူတစ်ဖက်သား ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေမှာမျိုးကို သူ တကယ်
မလိုလားပါ။

“ဒါဆို .. ဆရာတို့လင်မယား OK သွားပြီပေါ့လေ ..”
ထုံးစံအတိုင်း သူမက ပြုံးစစမေးလာတော့ သူ အသာပဲ
ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ဟင် .. ဆရာ့ဟာကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ .. ခေတ်
နားလည်အောင် ရှင်းပြမှပေါ့ ..”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ .. ဒီလို ခေတ်ရာ .. ဇူး ရှုတင်ကို
လိုက်လာပြီး အထင်လွဲပြဿနာတတ်တဲ့ နေ့ကစပြီး ကိုယ်
သူနဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှကို မပြောဖြစ်သေးဘူးလေ ..”

“ဟောတော့ .. ဖြစ်ရလေ ဆရာရယ် ..”

သူမက ရင်ဘတ်လေးကို လက်အနံ့နှင့် ဖိပြီး မျက်လုံးလေး
အပိုင်းသားနှင့်ပြောတော့ သူ အသာပဲ ပြုံးနေမိသည်။

“ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ ဆရာရယ် .. ကိုယ့်ဘက်က
စပြောလိုက်ပေါ့ .. သူ့ကိုလည်း မှားတယ်လို့ မဆိုသာပါဘူး
ဆရာရယ် .. ဆော်နဲ့က ဒီလောက် နာမည်ထွက်နေတာ ..
မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူလည်း သဝန်တိုပြီး ဒေါသ
ထွက်မိမှာပေါ့ .. သူ့နေရာမှာ ခေတ်ဆိုရင် ဒီထက်တောင်
ပေါက်ကွဲမိမယ်ထင်တယ် ..”

“ကျေးဇူးပါ ခေတ်ရယ် ..”

“ဘာအတွက်လဲ ဆရာ ..”

“သူ့ကို နားလည်ပေးလို့ပေါ့ .. ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကကိစ္စ
အတွက်လည်း ကိုယ် ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးဆရာရယ် .. တကယ်ဆို ခေတ်ကတောင် ဆရာ
ကို ပြန်တောင်းပန်ရမှာပါ .. ခု ဆရာနဲ့ စကားပြောချင်တယ်
ဆိုတာကလည်း ဒီကိစ္စပါပဲ ..”

သူမက ထိုစကားတွေကို ပြောပြီး သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချနေ၏။

သူကလည်း ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သည်ကြောင့် ..

“ခေတ်က ဆရာ့ကို ဘာတောင်းပန်စရာရှိလို့လဲ ..”

“ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ် ..”

“ဒါဆို .. ဘာလဲ ..”

သူမက သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လေးလေးနက်
နက်၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပဲ ဖြေပေးလိုက်၏။

“ဆရာကို စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မိသွားလို့ပေါ့ ..”

“ဖြော် ..”

သူမစကားအတွက် .. သူ မည်သို့တုံ့ပြန်ရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဆိုသော်ငြားလည်း ရင်တစ်ချက် ဆောင့်ခွန်သွားပြီး ထူပူသွားတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။

“ဒါ .. ဒါက .. ကိုယ့်ကို လူပျိုလူလွတ်ထင်လို့ စိတ်ဝင်စားမိတာပဲ .. တောင်းပန်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ခေတ်လည်း ကိုယ့်အခြေအနေမှန်ကို သိရပြီပဲ .. စိတ်ထဲ ထားမနေပါနဲ့ ခေတ်ရယ် ..”

“ထားရမယ် ဆရာ ..”

“ဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု ဆရာ့ကို ခေတ် ဘာကြောင့် တောင်းပန် ဝန်ခံနေတာလဲ သိလားဆရာ .. အစက ဆရာ့ကို လူပျိုလူလွတ်အထင်နဲ့ ချစ်ခဲ့မိတာပါ .. ဒါပေမဲ့ ..”

သူမက စကားစကို ခဏဖြတ်ထားပြီး အသက်ကို ဝအောင် ရှူသွင်းနေ၏။ သူတွေးမိတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ပေါ့စေချင်လို့ ကြောင်ရှုပ်ထိုးမိမှ ဆေးကြောင့် ပိုလေးသွားပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ .. ဆရာ့မှာ မိန်းမရှိနေမှန်း သိသိရက်နဲ့ကို ခေတ် ဆက်ချစ်နေမိတယ် ဆရာရယ် ..”

သူမက ရင်ထဲရှိတာတွေကို ပြောလိုက်ရ၍ထင်။ ပေါ့ပါး၍ သွားသည်။ ရှက်ရွံ့မှု တချို့ကိုတော့ သူမသိအောင် မင်သမီးတို့ အတတ်ပညာနှင့် ချုပ်ထိန်းထားနိုင်လိုက်၏။

“မဖြစ်သင့်တာပဲ ခေတ်ရယ် .. ပြီးတော့ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ .. ခေတ် ရှုပ်ရည် .. ခေတ်အနေအထားနဲ့ တခြားသူ ..”

“ဆက် မပြောပါနဲ့တော့ ဆရာ .. ဆရာပြောမယ့် စကားတွေကို ခေတ် သိနေပါတယ် ..”

စကားမဆုံးခင် သူမက ဖြတ်ပြောလာသည်ကြောင့် သူ့အသာပဲ ငြိမ်နားထောင်ပေးလိုက်၏။

“ဒါ .. မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိတယ် .. မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုလည်း ခေတ်သိပါတယ် .. ခက်တာက ဆရာရယ် .. အချစ်ဆိုတာမျိုးက ချက်ချင်းလက်ငင်း ချစ်ပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောင်းလဲလို့ရတဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ .. ခေတ်အနားမှာ ခေတ်ကို ပရိုပိုစ်လုပ်နေသူတွေ အများကြီးပါ .. ဒါပေမဲ့ ခေတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်ဘူးဆရာ .. အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် ဆရာ့ကို မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသိရက်နဲ့ ဆက်ချစ်ပါရစေ .. ဆရာ့ဘက်က ဘာတုံ့ပြန်မှုကိုမှ မလိုအပ်ပါဘူး ဆရာရယ် .. ဒီအတိုင်းလေးပဲ ခေတ်ကို ဆက်ချစ်ခွင့်လေး ပေးရုံပါပဲ”

“ကိုယ် .. ကိုယ် .. ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ ..”
သူ တကယ်ပဲ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဆရာ့အခြေအနေကို ခေတ် နားလည်ပါတယ် .. အခုဟာ ကလည်း ခေတ် ဆရာ့ဆီကို ပွဲလန်တုန်းမှာခင်းတဲ့သော့နဲ့ နဲ့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ့အိမ်ထောင့်နေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး။ ခေတ် ဆရာ့တို့

ခွန်နေထယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးကို ဆရာ မှတ်ထားပေးရင်ပဲ
ခေတ် ကျနုပ်ပြီ ဆရာရယ် .. ဒီတစ်ခုလေးတော့ ခေတ်ကို
ခွင့်ပြုပေးပါလား ဆရာရယ် ..”

မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား။ မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်ဟာ
နားထည်ရသိပ်ခက်တဲ့အကြောင်းကို သူ စာအုပ်တွေထဲမှာပဲ ဖတ်ဖူး
မှတ်ဖူးခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ ကောင်းကောင်းကြီး လက်ခံသဘော
ပေါက်မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ..”

“ ..”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ .. ခေတ်ကို ဖြေဦးလေ .. ခေတ်
ကို ခွင့်ပြုပေးမှာလားလို့ ..”

“ဟင်း ..”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ပီပီပြင်ပြင် ဆွဲချထားလိုက်မိ
သည်။ ပြီးမှ ..

“ကိုယ်က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလို့ ပြောရင်ရော .. ခေတ်အချစ်တွေ
ကို ဖျက်သိမ်းသွားမှာ မို့လို့လား ..”

“အိုး .. ဆရာ့ကို ပြောထားသားပဲ .. အချစ်ဆိုတာ ရက်ချင်း
လက်ဝင်း ပြောင်းလဲယူလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ..”

“ကဲပါ .. ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ထားလိုက်ပါတော့ .. တခြားသူတွေ
သိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ .. အလိုလိုမှ သတင်း
သမားတွေက ခပ်ဖွဖွရယ် ..”

“သတင်ဆိုလို့ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖော်ပြနေကြတဲ့ ကိစ္စကို

ခေတ်ဘက်က ရှင်းပေးချဦးမလား ဆရာ ..”

“ဘာအတွက်လဲ ..”

“ဆရာတို့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်ပါ .. ခေတ်ကြောင့် ဆရာ
ကို ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်စေချင်ဘူးလေ ..”

“ကျေးဇူးပါ ခေတ်ရယ် .. ကိုယ့်အတွက် စဉ်းစားပေးလို့ ..
ခေတ် ဂုဏ်ထိက္ခာအတွက် ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ကြောင်း
ရှင်းချင်ရင် ရှင်းလေ .. ကိုယ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်
မယ် .. အချိန်တန်တော့ သူတို့ဘာသာ ငြိမ်သွားလိမ့်မယ်။
ကိုယ်လည်း မကြာခင် မင်္ဂလာပွဲ လုပ်တော့မှာပဲလေ ..”

“အိုး .. ဆရာက ရှင်းစေချင်တယ်ဆိုမှ ရှင်းမှာပါ .. ခေတ်က
ဘာရှင်းစရာလိုလို့လဲ .. အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရရင် .. ခေတ်က
အဲဒီအခြေအနေလေးကိုတောင် တကယ်လိုချင်နေတဲ့ စိတ်နဲ့
သာယာတောင် နေမိသေးတယ် ..”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မရှက်
မကြောက် သတ္တိရှိရှိ ဖွင့်ပြောဝန်ခံရတဲ့ သူမကို သူ တကယ်ပဲ
လေးစားချီးကျူးနေမိသလို ကိုယ်ချင်းလည်း စာမိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် ..
ပိုပြီးတော့လည်း လေးစားအထင်ကြီးမိတယ် ..”

“ဟော .. ဖြစ်ရပြန်ပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့ ခေတ် တကယ်ပြောတာ .. ဆရာ့နာရာ
မှာ တခြားတစ်ယောက်သာဆိုရင် ရလားတဲ့ အခွင့်အရေးကို
မလွှတ်တမ်း အသုံးချပြီး အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှာ

အသေအချာပဲ .. ဆရာကတော့ ဒီလို ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ .. အဲဒါကြောင့် ပိုလေးစားမိတာ .. နောက် .. ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာက ခေတ် အချစ်ကို နားလည်လက်ခံပြီး ခွင့်ပြုပေးလို့ ပြီးတော့ ခေတ်ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရတယ်လေ .. ရင်ထဲကို ပေါ့သွားတာပဲ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဒေါ်ခေတ်ပျိုဖြူရယ် .. ကဲ .. စကားပြောတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ရွှေကောင်းကို ဆက်သွားကြရအောင် .. အဖွဲ့တွေ မျှော်နေရော့မယ် ..”

သူက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးပြောတော့ သူမက ..

“ဟုတ် .. ဆရာ။ ဒါနဲ့ ဒီည အိမ်ပြန်ရင်တော့ ဆရာ့အမျိုးသမီးကို စကားစပြောလိုက်ပါနော် .. ဆရာတို့အိမ်ထောင်ရေးလေး အဆင်ပြေတာကိုပဲ ခေတ် မြင်ချင်၊ ကြားချင်တယ် .. ဒါ .. ခေတ်ရင်ထဲက ပြောတာပါ”

“OK ပါ .. ကိုယ်လည်း စပြောမလို့ပါ .. ဒီရက်ပိုင်း ဒင်နာတွေ ပါတီတွေက စိပ်နေတော့ အိမ်အပြန်နောက်ကျတယ် .. ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူနိုင်တွေက အတင်း တိုက်တိုက်လွှတ်တော့ မူးနေတာနဲ့ပဲ စကားပြောဖို့က အထမမြောက်ဖြစ်ဖြစ်နေတာ .. ပြီးတော့ ကိုယ်ပြန်တဲ့အချိန်တွေက သူအိပ်နေပြီကွ ..”

“ဪ ..။ ဒါဆို ဒီညတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ သိပ်မသောက်နဲ့လေ .. ပြီးတော့ ပွဲမပြီးခင် စောစောပြန်လိုက်လေ .. ဒါဆိုရင်တော့ OK မှာပါ ..”

သူမက အကြံပေး လုပ်နေပြန်တဲ။

“အဲလိုထင်လို့လာ။ Producer က အတင်းတိုက်ပြီး ပွဲဆက်သွားချင်တောင် သွားနိုင်သေးတယ် နော် ..”

“လွယ်လွယ်လေးပါ ဆရာရယ် .. ခေတ် ကားမှ မပါတာ။ ခေတ်ကို အကြောင်းပြလိုက်လေ .. မင်းသမီး လိုက်ပို့ပေးရဦးမယ်ဆိုပြီး စောစောလစ်မယ်လေ .. ခေတ်လည်း အလိုက်သင့် ဝင်ပြောမှာပေါ့ .. ဆရာရယ် ..”

“အင်း ဒီအကြံတော့ မဆိုဘူး အိုကေတယ် .. အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ ..”

ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲကနေ ရယ်ရယ်မောမောပဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်ဝန်းတစ်စုံက စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာကိုတော့ မည်သူမျှ သတိမမူမိလိုက်ပါချေ။

www.burmeseclassic.com

(I)

“ဘာ !..”

“xxxxxx”

“သေချာလို့လား ..”

“xxxxxx”

“တောက် ! .. တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟာ .. ခြောက် .. အေးအေး သူငယ်ချင်း .. ခုလို ဖုန်းဆက်ပေးတာ ကျေးဇူးနော်”
အနားရှိပြီးသားမို့ထင်။ တုတ်ကလေးသေးသေး ပြုတ်ကျတာကိုပင် ဇူးဇူးထင်တစ်ယောက် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားမိ၏။

အရူးပေးထားတဲ့သူကို ဘာကြောင့်များ အနိုင်နဲ့ ပိုင်းချင်ကြတာလဲ။ ငါ ဘာမှားလို့လဲ၊ ငါ ဘာလုပ်မိလို့လဲ။

သူမတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း အဖြေကို တွေးနေမိ၏။ မထွက်။ ဒီအချိန်မျိုး မှာတော့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသည်ဆိုတာထက် ဒေါသတို့က သာလွန်နေမည်ထင်ပါသည်။

နံရံထက်ကနာရီကို သူမ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိဘဲ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။ ညတစ်နာရီတိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်သာ လိုတော့၏။

ဒီညတော့ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်ဟန်ဆောင် ပေးမနေနိုင်တော့ပါ။ တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ မေးရပါလိမ့်မည်။ သူ့ဘက်က စကားမစရင်တောင် သူမဘက်က စတင်ဖို့ အားမွှေးထားနေမိ၏။

သူ့ရောက်လာရင် သူမ ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့် စတင်သင့်ပါသနည်း။ သူမ တွေးသည်။ မရ။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သူပြန်အလာကို စောင့်နေမိ၏။ မကြာပါ .. ကားဟွန်းသံတစ်ချက်က သူမ၏ စောင့်ဆိုင်းခြင်းခေါင်းစဉ်ကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးမကြီးက သူမ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေချိန်မှာပင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်လာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူက ဝင်ပြီး တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်နေ၏။

နောက် .. ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ထဲကို ဝင်လာတော့ ညှော်ခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် သူမကို မှုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် အံ့သြသွားပုံရသည်။

ထွန်းထက်စ ခြေလှမ်းလေးက မဆိုစလောက်ကလေး တန်း
သွား၏ ထာထာသံတကယ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်ကြပြန်တော့ ဘာ
ပြောရမည်သော် ဖြစ်ကာသွားသည်။ ကြည့်လက်စမျက်ဝန်းတွေကို
တော့ လွှဲဖယ်ဖြစ်သေး။

သူမ၏ အထူးအဆန်းအမှုအရာကြောင့် သူပင် ဘာဆက်လုပ်
ရမည်မသိ ဖြစ်ကာနေ၏။ အစကတော့ အိမ်ရောက်ရင် ပြေပြေလည်
လည် စကားပြောမလို့ တွေးလာခဲ့တာ။ အခုအခြေအနေက ဘာပါလိမ့်။

သူတွေ့လို့ မဆုံးသေးခင်မှာပင် သူမဘက်က အစိမ်းရင့်ရောင်
ဝါကျတို့ ထွက်ကျလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ပျော်လို့မှ ဝခဲရဲ့လား မောင်”

ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သည်ကြောင့် သူ မျက်မှောင်နစ်စု
ကို ကုတ်ပြီး သေချာအောင် ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

“ဖူး .. ဘာကို မေးတာလဲ ..”

“အဟွန်း ..”

သူမက ခန်းခနဲဆိုသည့် အထာတချို့နှင့် တစ်ချက်ကလေး
ရယ်သမ်းသွေးလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ..

“အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ လူကို အတင်းလှုပ်မနိုးတော့ပါ
ဘူး မောင် ..”

“ဖူး .. မင်း မောင့်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ဘာကို
ဆိုလိုချင်တာလဲ .. မောင် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်တော့
ဘူး”

သူမက သူ့ကို မျက်ဝန်းချင်း တည့်တည့်စုံအောင် ကြည့်

လိုက်ပြီး ..

“မောင် .. ဖူး ဘာကို ဆိုလိုနေတယ်ဆိုတာကို တကယ်ပဲ
မသိတာလား မောင် ..”

ဟု သွေးအေးအေးနှင့် မေးလာတော့ သူ အစိုးခံအတိုင်းပင်
ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ .. ဒါဆိုလည်း ဖူး တည့်တည့်ပဲ မေးတော့မယ်”

“အိုကေ .. မေးလေ ..”

လိပ်ပြာလုံသူတစ်ယောက်မို့ သူ ရဲရဲရင့်ရင့်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်မိ
၏။

“အခု မောင် .. ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ .. ဘယ်သူတွေနဲ့
တွေ့ပြီး ဘာလုပ်လာတာလဲ မောင် .. ဖူးကို အမှန်အတိုင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေပါ .. မောင် ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတာ
ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ ..”

“ဖူး .. မင်း မောင့်ကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလိုက်တယ်”

သူ .. သူမမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူ သူစိမ်းတစ်
ယောက်လို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမကလည်း
အကြည့်တွေကို လွှဲဖယ်မပစ်ဘဲ ဦးတည်ရာမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်မေး
လိုက်၏။

“ဖူးမေးတာကိုပဲ ဖြေပါမောင် ..”

“ဒီမှာ ဖူးဖူးဝေ .. မင်းသိအောင် ငါ တစ်ခုတော့ ကြီးပြော
မယ် .. ငါ .. ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်
ခဲ့သေးဘူး။ နောက်ထပ် ငါ့သိက္ခာတရားကို စော်ကားတဲ့

စကားမျိုးတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့... ရွှေတင်သိမ်းတော့ ပရိုဂျက်ဆာ့
 စပွန်ဆာနဲ့ ရွှေကောင်းမှာ တစ်ဖွဲ့လုံး ထိုင်ဖြစ်တယ်... နောက်
 အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် စားရင်းသောက်ရင်း ဆွေးနွေးဖြစ်
 တယ်... ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာတယ်... ဒါပဲလေ... မင်း
 ငါ့ကို ပလိပ်စစ်သလို လာစစ်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ
 ဘူး ဇူးဇူးဇင်... ' '

သူ ဒေါသတကြီး ဖြေသံကို သူမက မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက်နဲ့
 တုံ့ပြန်ပြီး ..

“ဒါပဲလား မောင် ..”

ဟု မေး၏။

“ဒါပဲလေ .. ဒါပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အတူထိုင်
 ပြီး ပုလင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်းကိုရော ထည့်မဖြေတော့ဘူးလား
 မောင် ..”

“ဘာ ! ..”

သူမက အပိုင်ကြီးပြောချလာတော့ သူ ရုတ်တရက် ဆွံ့အ
 သွား၏။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသိသွားရတာလဲ။ သူမကို သူ တမင်မပြောဘဲ
 ချန်ထားခဲ့တာ မရှိသေး၍မဟုတ်။ မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ တမင် မပြော
 ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

အလိုလိုမှ သူမက အထင်လွဲနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အိမ်မှာ ချက်လိုက်ပြုတ်လိုက်၊ လျှော်လိုက်ဖွပ်လိုက်၊ ထားရာ
 နေ စေရာသွားဘဝနဲ့ နေနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က

အားလုံးသိနေလို့ သိပ်အံ့သြသွားလား မောင် .. ပုပ်လို့ပေါ်၊
 ဟုတ်လို့ကျော်တဲ့ မောင် .. မောင်နဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူတို့ရဲ့ သတင်း
 တွေ မကြားချင်မှအဆုံးပဲ မောင် ..”

သူမ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ခံစားချက်အရှိန်ကြောင့် မျက်စည်
 စက်တွေ သွန်းဖြိုးကျလာခဲ့၏။

“ဖြေပါမောင် .. မောင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ .. ဇူးကို ပွင့်ပွင့်
 လင်းလင်း ဖြေလိုက်စမ်းပါ ..”

“ဇူး .. မင်းတော်လိုက်တော့ကွာ .. ငါ ဘာစကားမှ ထပ်မ
 ပြောချင်တော့ဘူး။ ဘာမှလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး .. ခု ငါ နားချင်
 နေပြီ .. ပြီးတော့ မင်းထင်တာတွေ မင်းပြောတာတွေ တစ်ခု
 မှ မဟုတ်ဘူး ဇူးဇူးဇင်”

သူ ရှင်းလေ့ရှိလေ့ဖြစ်ကုန်မှာကြောင့် အသာရှောင်ထွက်ဖို့
 ကြိုးစားလိုက်၏။ သွေးအေးမှပဲ သူမနားလည်အောင် ရှင်းပြပေးတော့
 မည်။ လက်ရှိကတော့ သွေးပူနေချိန်မို့ ဆက်ပြောလျှင်လည်း အဆင်ပြေ
 လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိလို့ သူ စကားနည်းရန်စဲ လုပ်လိုက်၏။

သို့သော် .. မရ။ သူမက သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး ထပ်ပြောနေ၏။

“မပြောချင်လို့ မရဘူး ကိုထင်ရှားအောင်။ ကျွန်မဘက်က
 ပျက်ကွက်တာ၊ မှားယွင်းတာ ဘာများရှိခဲ့လို့ ရှင့်ဘက်က
 သစ္စာဖောက်ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ .. ဖြေပါ ..”

“ငါ ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး ဇူးဇူးဇင် ..”

“ဒီညတော့ ကျွန်မဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသား မေးမှ
 ဖြစ်တော့မယ် .. ကိုထင်ရှားအောင် ..”

သူ .. သူ့ကို စိတ်ပျက်သလို တစ်ချက်ငေးကြည့်မိပြီး ..

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဇူးဇူးစင် .. မင်းလို ပြောကြားဆိုရင် ဝါသနာကရော .. လင့်ဝတ္တရား ဘာပျက်ကွက်တာ ရှိခဲ့လဲ .. ပြော ..”

“အဟွန်း .. ပြောတတ်လိုက်တာ .. ဒါရိုက်တာကြီးရယ် .. ဝိုက်ဆံထုပ်ကလေး ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချပေးနေရုံနဲ့ ရှင့်ဘက်က ဝတ္တရားကျေပြီလို့ ထင်နေခဲ့တာလား .. ဘယ်မှာလဲ မိသားစု ပျော်ရွှင်ချိန် .. ညစာ ထမင်းစားချိန်လေး တစ်ချိန်တောင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်နိုင်တော့တာ .. အရက်မသောက်တတ်တဲ့ လူက ညတိုင်း မူးမူးပြီး ပြန်လာတာ။ ဒီမယ် ထင်ရှားအောင် ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားတစ်ယောက်လို ရှင် သဘောထားနေတာလား ..”

သူမ၏ စကားအသွားအလာတွေက သူ့ဒေါသကို ဖောင်းခနဲ ပေါက်ထွက်သွားစေ၏။

“မင်း လွန်သွားပြီ ဇူးဇူးစင် .. မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက် တော့ ..”

“မပိတ်နိုင်ဘူး .. မပိတ်နိုင်ဘူး။ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြော ရမှာပဲ .. ကျွန်မပြောတာက အမှန်တရားတွေပါ .. အေးပေါ့။ ရှင် မှန်တာပြောခံရတော့ နာပြီပေါ့ .. ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ကို လူသိရှင်ကြား ခုထိလက်မထပ်သေးတာပေါ့ .. ဂျာနယ် တွေကို ပြန်မဖြေရှင်းနိုင်တာလည်း .. ရှင်တို့ဘက်က မရိုး သား လို့ပဲလေ ..”

“ဖြန်း ! ..”

သူမ ပါးတစ်ဖက် ရှိန်းခနဲ ပူလောင်သွားသည်။

“အာ .. အဟင် .. ရိုက်ပါ .. ရှင် ဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မပါးကို ရိုက်တာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ။ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး .. မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ် တဲ့ လူလောက် အောက်တန်းကျတာ၊ မုန်းတာ မရှိဘူး ထင်ရှားအောင် ..”

သူ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ တကယ်ဆို သူမရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ အတွက် Surprise ဖြစ်အောင် သူ ကျိတ်စီစဉ်နေခဲ့တာ .. မဟုတ်လား။

“အေး .. မင်းလို မိန်းမမျိုးက အဲလိုလုပ်မှ သိနားလည်မယ့် မိန်းမမျိုးမို့ ရိုက်တယ်ကွာ .. ပထမ မင်းငါ့ဒီကွာကို စော်ကား တယ် .. နောက် ငါ့အချစ်တွေကို စော်ကားတယ် .. ဒီပွဲမှာ ဘယ်သူ့မှားသလဲဆိုတာ မင်း .. နုဇူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစား လိုက်ပါဦး ဇူးဇူးစင် ..”

“ဒုန်း ..”

သူ ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ကာ တံခါးကို စောင့်ပိတ်လိုက် ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ သူ့မတစ်ယောက်တည်း ဝိုကြွေးခြင်းတေးသွား ဖြင့်သာ ..။

www.burmeseclassic.com

လူနေမှုနှင့် အနုပညာကို

ခွဲခြားထားတတ်သူဟာ

အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့

ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ . . . ။

(၂)

မနက်ဖြန် စရိုက်တော့မည့်ကားကြီးက မင်းသမီးဇာတ်ပို့
ခေတ်ဟိုဖြူကို စိမ်းလန်းဆိုပြည်ထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာချိန်းပြီး ဇာတ်ရုပ်
ကာရိုက်တာအကြောင်းကို သေချာဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးပြီးတော့
သူမက ..

“ဆရာ ..”

“ဟင် .. ပြောလေ .. ဘာ မရှင်းတာရှိလို့လဲ ..”

“မရှင်းတာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ .. ဆရာ့မျက်နှာကြည့်ရတာ
သိပ်မလန်းသလိုပဲ .. ဆရာ နေသိပ်မကောင်းဘူးလား”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူ့နဖူးလေးကို စမ်းနေဖူး သူ
နေရခက်ပေမဲ့ လူမှုရေးအရ ငြင်းလို့မကောင်းသည်ကြောင့် အသာပဲ
ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

သူမက တစ်ယောက်တည်းပြောသလို တီးတိုးရေရွတ်နေ လိုက်သေးသည်။ သို့ဖြင့် သူက ..

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုယ် ညက စာကြည့်တာ များသွားလို့ အိပ်ရေးမဝ ဖြစ်နေတာပါ ..”

ဟု ဖြေတော့ သူမက သူ့ကို မသက်သလို တစ်ချက်ကြည့် ပြီး ..

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာရယ် .. ဆရာပုံစံကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ဟင်း ..”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခေတ်ရာ ..”

ဟုသာ ဖြေပေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ .. ဆရာ့အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေဘူးလား”

သူ သူမကို တစ်ချက်ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာစကားမှ တော့ မပြောဖြစ်။

“စင်စုတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. ဟိုတစ်ညက ခေတ်အကြံပေး တဲ့အတိုင်း ဆရာ့ဘက်က စပြီး အဆင်ပြေအောင်ပြောဖြစ် လား .. အိုမကေဘူးလား ဟင် ..”

သူ ခေါင်းသာ ယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ဟာ .. ဆရာကလည်း နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ညံ့လိုက်တာ .. ကိုယ့်မိန်းမကို စကားလေး စပြော ရမယ့်အရေးကိုများ အဟွန်း ..”

သူမက ထင်ရှားအောင် မထုံတတ်သေးပုံစံကို ကြည့်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း အားမလိုအားမရ ပြောတော့ ထင်ရှားက ..

“စကား စပြောဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ .. အဲဒီညက ပြဿနာ အကြီးအကျယ်ကို ထပ်ဖြစ်ကြတယ်လေ ..”

“တကယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ ဆရာရယ် ..”

သို့ဖြင့် သူလည်း ခေတ်ပျိုဖြူကို အဲဒီနေ့က သူမနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို တစ်ယောက် ယောက်က ဇနီးဖြစ်သူကို ဖုန်းဆက်သတင်းပေးပုံရကြောင်း၊ သူ ပြန်ရောက်တော့ အဲဒီပြဿနာကို အစပြုကာ ရန်ဖြစ်ကြကြောင်းနှင့် ယခုထိ စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ကြောင်းကို သေချာစွာ ရှင်းပြလိုက်၏။

“လူတွေကလည်း ခက်လိုက်တာ ဆရာရယ် .. ဘာဖြစ်လို့များ အထင်လေးတစ်ခုနဲ့ လျှောက်ပြောချင်ကြတယ် မသိဘူးနော်။ ခေတ် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာရယ် ..”

သူမ တကယ်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ မည်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာနေတာမျိုးကိုပဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်ကြတယ် မဟုတ်ပါလား။

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ခေတ်ရာ .. အကြောင်း ရှိလို့ အကျိုးဖြစ်တယ်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ .. အဲဒီညက ကိုယ် တကယ်ချော့မလို့ပါ .. သူ့ဘက်ကစပြီး မဟုတ်တမ်း

တရားတွေ စွပ်စွဲတာလေ .. ပြီးတော့ အဆိုးဆုံးက ကိုယ်က သူ့ကို Surprise ဖြစ်အောင် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကျိတ်စီစဉ်နေ တာကို သူ့ကို တိတ်တိတ်ပုန်းမယားများ မှတ်နေသလားတွေ၊ ဘာတွေ လာပြောတာမှာ ကိုယ် ပေါက်ကွဲသွားတာပဲ ..”

“ဒါတွေကို ဆရာအမျိုးသမီးက ဘာတစ်ခုမှ သိတာမဟုတ် ဘူးလေ .. ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့လူက သေချာပြောတဲ့အချိန် .. ဆရာက ပုံမှန်အိမ်ပြန်ချိန်မှာ မပြန်တဲ့ရက်တွေ များနေတဲ့ အချိန် .. အားလုံး ဆုံသွားတဲ့အချိန်မှာ သူလည်း ကိုယ့် ယောက်ျားအတွက် သဝန်တွေတိုပြီး လွတ်သွားတာနေမှာ .. ဒါကလည်း ဆရာ့ကို သူ သိပ်ချစ်လို့ ဖြစ်ရတာတွေပါ .. ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် နေပေးလိုက်ပါ ဆရာ ရယ် ..”

“ကိုယ်လည်း ပြေချင်တာပေါ့ ခေတ်ပျိုဖြူရယ် .. ကိုယ်တို့ အနုပညာသမားတွေဆိုတာ စိတ်ခံစားမှုက အဓိကပဲလေ .. စိတ်မကြည်လင်ရင် ဘယ်လိုလုပ် အနုပညာကို ကောင်းကောင်း ဖန်တီးလို့ရမှာလဲ .. အခု သူ့အတွက်နဲ့ ကိုယ် ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်နေရလဲ သိလား”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖွဖွလေးချပြီး သူမရသမျှ အကြံဉာဏ်လေးတွေကို ရှာကြံပေးပြန်၏။

“ခေတ် နားလည်ပါတယ် ဆရာရယ် .. ဒါဆို ခေတ် အကြံ တစ်ခုပေးမယ် .. ဆရာမိန်းမလည်း အမြင်ရှင်းသွားအောင်၊ ဆရာအိမ်မှာ ဒင်နာလုပ်ပါလား။ ခေတ်လည်း လာမယ်။

ရှုတင်သမားတွေရောပေါ့ .. ဒါဆို သူလည်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး အားလုံးကို နားလည်သွားမှာပါ”

သူမ အကြံမဆိုးဟု သူတွေ့မိ၏။ နောက် .. ထိုအကြံထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အကြံတစ်ခုကိုပါ သူ တွေးလိုက်မိသည်။

“ဟာ .. ဟုတ်ပြီ ..။ ခေတ်က Dinner လုပ်ဖို့ အကြံပေးမှ သတိရတယ် .. ခုလာမယ့် Sunday က ဇူး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့် မွေးနေ့ပဲ ..”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် ဆရာ ..”
သူက ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် သဘောနှင့် မေးခတ်ပြတော့ သူမက ..

“ဆရာအမျိုးသမီးကို ကြိုပြောမထားဘဲနဲ့ ခေတ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဘတ်ဒေးကိတ်နဲ့အတူ Happy Birthday လုပ်ရင် Surprise လုပ်လိုက်ကြမယ်လေ .. ဒါဆို သူလည်း အံ့သြဝမ်းသာသွား မယ် ..”

“အင်း .. အကြံပေးတာကောင်းတယ် .. မထူးတော့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့မှာပဲ မင်္ဂလာပွဲအတွက် Hotel မှာ Date ယူထားပြီး အားလုံး စီစဉ်ပြီးတဲ့အကြောင်းပါ ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့မယ် .. ခေတ်ရာ ..”

“Good Idea ပဲ ဆရာ ..”

သူမက လက်မလေးထောင်ပြီး ပြောင်စပ်စပ်ကလေးနှင့် ပြော လာတော့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သူမကို ပိုရင်နှီးငါ့လို ခံစားနေရသည်။
 တို့သို့ညီမလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားပုံမျိုးပေါ့။
 သူမကတော့ သူပေးတဲ့အကြံ အထမြောက်၍ထင်၊ ပြီးချင်၍
 နေလေ၏။

(K)

ဇူးရှင်တစ်ယောက် မတင်မကျခံစားချက်များဖြင့် ဘဝင်
 မကျဖြစ်နေရ၏။ မောင့်အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း သိရဖို့အတွက်
 မောင်နှင့်အနီးစပ်ဆုံးနေသည့် မောင့် တပည့်လေး မိုးသီးကို သေချာ
 ဖုန်းဆက်မေးကြည့်မိသည်။

မောင်နှင့် ခေတ်ပိုဖြူက အလုပ်သဘော ဆက်ဆံရေး၊ ဆရာ
 တပည့် ဆက်ဆံရေးဆိုတာထက် ဘာမှ မပိုပါတဲ့။

သူမ ယုံကြည်လိုက်ရမည်လား။ တကယ်ဆို မိုးသီးဆိုတဲ့
 ကောင်လေးက မောင်ရဲ့ လက်နဲ့တပည့်လေးမို့လား။ သူ့ဆရာတက်က
 နေ သူ့ဆရာလေသံအတိုင်းပဲ ဖြေမည်ပေါ့ .. မဟုတ်ဘူးလား။

မောင်သာ ရိုးသားရိုးမှန်ရင် .. ဘာမှ မူပျက်နေ့စရာ လေပို့
 ဘူး။ အခုတော့ ..။

သူမ တွေးမိတိုင်း ငိုရသည်။ မောင့်ကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ပါ။
မောင် တကယ်ပဲ သူမအပေါ်ကို သစ္စာဖောက်နေတာလား။

မောင် .. မချစ်တော့တာလား။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အဖြေ
ရှာမရ။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိရွှပ်ထွေးနေရ၏။

မောင့် စိတ်ရင်းအမှန်က ဘာလဲ။ မောင် သူမကိုမှ တကယ်ချစ်
သေးရဲ့လား။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘာတစ်ခုမှ ချမပြနိုင်ပေမဲ့ သူမနဲ့
မောင့်ကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေသလိုပဲ။ တကယ်ဆို သူမ
ဘက်က မှားသည်ပဲ ထားပါဦး။

မောင့်ဘက်က နှုတ်ပြန်သောတဲ့ Reply တစ်ခုခုတော့ လာသင့်
တယ် မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားသလို ပုံစံနဲ့ မခေါ်
မပြောဘဲနေတာ ဘာသဘောလဲမောင်။ တစ်ဖက်လူရဲ့ ခံစားချက်ကို
မောင် နည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား မောင်။

ဒီမှာ ဘယ်လောက် ရင်တွေ့ပူပြီး နာကျင်ခံစားနေရသလဲဆို
တာကို မောင် သိရဲ့လား။ သူမ တွေးရင်းဖြင့် စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်
အမည်းကြီးကို မြင်သွားပြီး အကြံတစ်ခုရသွား၏။

ဟုတ်တယ် .. ဒါ မောင့်ရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကို သိရဖို့
အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုပဲ။ သူမ အမှတ်မထင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့
သော 'EXIT' စာအုပ်ကြီးကတော့ စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ အခန့်သားပင်
ဖြစ်၏။

ဇူးဇူးဇင်တွေ့ရှိခဲ့သော . . .

EXIT စာအုပ်က ဘာလဲ . . .

ထွက်ပေါက်တစ်ခုအတွက် ရေးဖွဲ့ထားသော

Story လှလှတစ်ပုဒ်လား . . .

Exit

Exit

Exit

Exit

Exit

Exit

လမ်းပျောက်နေသူတစ်ယောက်

အတွက်တော့ . . .

ထွက်ပေါက်တစ်ခုက ဘဝတစ်ခုပါပဲ . . .

ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတဲ့ ဘဝတစ်ခုကတော့

တကယ်တော့ . . .

သေဆုံးနေခြင်းပါပဲ . . .

(L)

ထင်ရှားအောင်၊ ခေတ်ပျိုဖြူ၊ မိုးသီးနှင့် ဦးဝင်းကြည်တို့ အပါအဝင် ရှုတင်အဖွဲ့သားအချို့တို့ အိမ်ရှေ့မှာ တိတ်တဆိတ် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထင်ရှားအောင်က လက်ထဲမှ Birthday Cake ကို တယုတယ ကိုင်ရင်း လက်တစ်ဖက်က အားလုံးကို တိတ်တဆိတ်နေဆိုသည့် သဘောနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ကပ်ပြီး “ရှူး” ဟု လုပ်ပြ၏။ နောက် . . . အိမ်ထဲခါးကို အသာဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ခြေဖွပြီး ဝင်လိုက်၏။

တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း Birthday Present ကိုယ်စီနှင့် ထင်ရှားအောင် နောက်မှ အသာကပ်လိုက်လာကြသည်။ ထင်ရှားက Birthday Cake လေးကို သေချာကိုင်ပြီး အိမ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ “ဟင် ! . . .”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ခန်းထဲမှာ သူမ ရှိမနေပါ။ 'Happy Birthday' ဟု သံပြိုင်
တော်စို့ ရည်ရွယ်ထားပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ ဇူးဇူးထင် မရှိသည်ကြောင့်
အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြောင်သွားကြ၏။

“ရေချိုးခန်းထဲမှာလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ .. ဇူး မီးဖိုခန်းထဲ
ရောက်နေတာ ဖြစ်မယ်”

ထင်ရှားက ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်
တည်း တီးတိုးပြောကာ အားလုံးကို မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန်
လက်ဟန်ပြုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ..”

ထင်ရှား အတော်အံ့အားသင့်သွားသည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း
သူမ ရှိမနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့အတော်စဉ်းစားရခက်သွားသည်။ ခြံခန်းထဲမှာလည်း သူမ
ရှိမနေတာ သေချာသည်။ အိမ်မှာလည်း မရှိဆိုတော့

ခေတ်ပျိုဖြူလည်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ..

“အပြင်တွေ၊ ဘာတွေများ သွားနေလားမှ မသိတာ ..”

ဟု ပြောသည်။

ဦးဝင်းကြည်ကလည်း ..

“ဒီတော့လည်း သူပြန်အလာကိုပဲ စောင့်ပြီး အိမ်အဝကနေ
Surprise လုပ်တာပေါ့ .. ထင်ရှားရာ”

ဟု အကြံပေး၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အတော် ဝေဝေဝါဖြစ်နေမိသည်။ သူမက
အဲလို အပြင်တွေ၊ ဘာတွေ သိပ်သွားတတ်တဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်။

သူ့တပည့်လေး မိုးသီးကတော့ ..

“ဆရာ သေချာအောင် .. ကျွန်တော် ခြံထဲဆင်းကြည့်လိုက်
ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသည်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ .. အားလုံး တကူးတက လိုက်လာပြီး
မှ ထပ်စောင့်နိုင်သလိုဖြစ်နေတော့မယ် .. လာ .. ဧည့်ခန်း
မှာ ထိုင်ကြပါဦး ..”

သူ .. အားလုံးကို ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ဖို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့၏။

“No Problem ပါ ထင်ရှားရာ ..”

“ဆရာရယ် .. ဒီလူနဲ့ဒီလူ ဘာအားနာစရာ လိုလို့လဲ .. ဒါနဲ့
ဆရာအိမ်ကြီးက မိုက်တယ်နော် .. နံရံတွေအစား မှန်တွေ
လုပ်ထားတာ မိုက်တယ် ..”

ဦးဝင်းကြည် စကားအဆုံးမှာ ခေတ်ပျိုဖြူက အိမ်ထဲကို ငေး
ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“အင်း ဟုတ်တယ် .. ဇူးက ဒီအိမ်ကြီးကို ကိုယ့်အတွက်
ရှာပေးတာလေ .. သူလည်း သဘောကျတာနဲ့ ဝယ်ဖြစ်သွား
တာ ..”

ထင်ရှားအောင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်ထဲက Birthday
Cake ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်၏။ နောက် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ကတ္တီပါဘူး
လေးကိုပါ အသာဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။ ကတ္တီပါဘူး
လေးထဲက ပလက်တီနပ်နှင့် စိန်ကို ရောယှက်ပုံဖော်ထားသော ပလက်ထပ်
လက်စွပ်လေးနှစ်ကွင်းက လက်လက်ထတောက်ပနေ၏။

“ဆရာ ..ခေတ်ရွေးပေးတဲ့ လက်စွပ်လေးတွေဒီဇိုင်းက အရမ်းကိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ..ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် ..ဒီ အတွက်လည်း ဂုဏ်ပြန်လာလို့ Birthday Wish လုပ်ပြီးသွားရင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ အားလုံးကို မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ လိုက်ကျွေးမှာပါဗျာ”

ထိုစဉ် ခြံထဲကို ဆင်းကြည့်သည့် တပည့်ဖြစ်သူ မိုးသီး ပြန် ရောက်လာပြီး ..

“ဆရာ ..ခြံထဲမှာလည်း မမလေး မရှိဘူဆရာ ..”

“အေး ..သူ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်သွားတာဖြစ်မယ် .. ထားလိုက်ပါတော့ ..”

ထိုစဉ် မိုးသီးက Birthday Cake အောက်မှာ ပိနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး အသာဆွဲယူကြည့်လိုက် ရာ ..

“ဟာ ..ဆရာ ..”

“ဘာလဲ မိုးသီးရာ ..အလန့်တကြား ..”

မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် သူ့ကို ခေါ်သည်ကြောင့် သူက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ ..ဒီမှာ မမလေးရေးထားတဲ့ စာ ..”

“ဟင် ..”

မိုးသီးစကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားကြသည်။ သူလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို မိုးသီးလက်ထဲက စာကို အလျင်စလို ယူဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ..”

သူ ..သူမရေးထားတဲ့စာကို ဖတ်ပြီး အရုပ်ကြိုးပြတ်ဆိုသလို ဆိုဖာပေါ်ကို ဖင်ထိုင်ကျသွားမိသည်။

ခေတ်ပျိုဖြူက ..

“ဆရာ ..ဘာများဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..”

ဟု စိုးရိမ်သလိုမေးတော့ သူ အသာပဲ စာကို ပေးဖတ်လိုက် ၏။

သို့ ..

မောင် ...။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ အတူနေရတာဟာ ..

ကြီးစွာသော ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား မောင် ...။

ဇူးအတွက်နဲ့ မောင်ကို ဘာဒုက္ခမှ မခံစားစေချင်ပါဘူး။

မောင်ဘဝထဲမှာ ဇူးမရှိတော့ရင် မောင်အတွက် ပိုအဆင်ပြေမယ် ..

ပိုပျော်ရွှင်မယ်လို့ ဇူး ယုံကြည်မိပါတယ် မောင် ..။

ဒါကြောင့် .. ဇူး မောင်နဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို ထွက်သွားလိုက်ပါပြီ။

ဇူးကို လိုက်မရှာပါနဲ့တော့ ...။

မောင်ရဲ့ ဘဝလေး

ထာဝရ အေးချမ်းပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ ...။

မောင်ကိုချစ်တဲ့

ဇူး

“ဟယ် .. ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ဆရာ .. အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ..”

ခေတ်ပျိုဖြူအမေးကို ရုတ်တရက် သူမဖြေနိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာသွား၏။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဇူးရယ် ..။

လူကြီးပီပီ ဦးဝင်းကြည်ကတော့ စာကို ယူဖတ်ပြီး ..

“ဟာ .. ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ .. အချိန် ရှိတုန်း ကားဂိတ်တွေ၊ လေယာဉ်ကွင်းတွေမှာ လိုက်ရှာမှာ ပေါ့ .. ဒါနဲ့ ထင်ရှား .. သူ ဘယ်သွားနိုင်ခဲ့ရုံသလဲ .. ဥပမာ ဆွေမျိုးတွေ၊ ဘာတွေပေါ့ကွာ ..”

“ဟင့်အင်း .. ဇူးမှာ ဘာဆွေမျိုးမှ မရှိဘူး။ သူ့ရော၊ ကျွန်တော်ရော မိဘမဲ့ဝေဟာကနေ အတူကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး အတူကြီးစားလာခဲ့ကြတာ။ သူ ဘယ်ကိုသွားနိုင်သလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး”

ဦးဝင်းကြည်က ခဏစဉ်းစားသလို တွေးနေ၏။ ပြီးမှ ..

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ .. မိုးသီး မင်းက ကားဂိတ်တွေမှာ သွားရှာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း စဉ်းစားလို့ရတဲ့ နေရာတွေမှာ ရှာကြကွာ .. လာ .. ထင်ရှား ငါတို့ လောလောဆယ် .. စခန်းမှာ လူပျောက်ပါ တိုင်ထားကြမယ် .. ဒါမှ တွေ့တဲ့ နေရာမှာ ငါတို့ကို မျက်ချင်းအကြောင်းကြားပေးမှာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဦးဝင်းကြည်ပြောတာ ကောင်းတယ် .. ကျန် တဲ့ သူတွေလည်း သတင်းရတာနဲ့ ချက်ချင်းအကြောင်းကြား

ပေးပါနော် ..”

သူ့ ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေ၏။ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖန်တီးယူဆောင် လာခဲ့မှ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းမှုတွေက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေကြရတာ လဲ ..။

စားပွဲပေါ်က Birthday Cake လေးကတော့ ပိုင်ရှင်မဲ့နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“စိတ်ကို လျှော့ထားနော် .. ခေတ်တို့လည်း ပိုင်းကုန်ရှာပေးမှာ ပါ .. ခဏတစ်ဖြုတ် ဆရာ့ကို စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ .. သူ့ဘာသာ စိတ်ဆိုးပြေပြီး ပြန်လာ ရင်လည်း လာမှာပါ ဆရာရယ် .. အရမ်းကြီးလည်း သောက ရောက်မနေပါနဲ့ဦး ဆရာရယ် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ထင်ရှားရယ် .. အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ ..”

သူ နာနာကျင်ကျင် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ နောက် ..

“ဇူးက အဲလိုမိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး .. သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော် သိနေတယ် .. သူ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲပြီး မုန်းသွား တာ .. သူ တကယ်ထွက်သွားပြီ”

မျက်ရည်စအချို့ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်မှ လွင့်ကြွေသွားသည်။ အားလုံးလည်း ထင်ရှားအတွက် စိတ်မကောင်းကြာ။

“ကဲပါ .. အခု လောလောဆယ်တော့ ငါတို့တွေဘက်က လုပ်စရာရှိတာ၊ ရှာစရာရှိတာကို ရှာကြတာပေါ့ ထင်ရှား ရာ ..”

အားလုံး သူမကို ရှာဖွေရန်အတွက် ထွက်ခွာသွားကြပြီ
 ဖြစ်သည်။ ကတ္တီပါဘူးလေးထဲက လက်ထပ်လက်စွပ်လေးနှစ်ကွင်း
 တော့ သူ့ ခြင်္ဂုဏ်သတ္တိအတိုင်း လင်းလက်တောက်ပနေတုန်းပင်
 ဖြစ်လေတော့၏။

အဲဒီ ညကပေါ့...

ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်...

အဲဒီ ညကပေါ့...

ငါ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ရတယ်...

အဆိုးဆုံးကတော့...

နုလုံးသားတစ်ခုလုံးပါ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ...

အဲဒီ ညကပေါ့...

.....

.....

(M)

သူ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ည (၈) နာရီထိုးတော့မည်။ တစ်နေ့ကုန် သူမကို လိုက်ရှာနေမိ၏။ လက်လှမ်းမီသမျှ ဖုန်းတွေကို လိုက်ဆက်ပြီး စုံစမ်းတော့လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြား။

စားပွဲပေါ်မှာတော့ Birthday Cake လေးနှင့် လက်ထပ် လက်စွပ်ကလေးတွေကတော့ အတိုင်းသာ။ သူ စားပွဲနားသို့ ထသွား ပြီး လက်စွပ်ကလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။ နောက် Birthday Cake လေးတွေပေါ်ကို ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ စိုက် ထွန်းလိုက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း Birthday Wish လုပ်နေမိသည်။

“Happy Birthday ပါ ဇူးရယ် ..”

သူ တစ်ယောက်တည်း ကိုက်စိနေမိသည်။ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူ မှားတာလဲ ..။ ဇူးကို အံ့ဩပျော်ရွှင်စေချင်လို့ ဖွင့်မပြောဘဲ ထားခဲ့

သည် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကြောင့်လား။ ခေတ်ပျိုဖြူကိစ္စကြောင့်လား။ သဝန်တို့ တတ်လွန်းတဲ့ ဇူးကြောင့်ပဲလား။

တကယ်ဆို အားလုံးဟာ သူ့အမှန်တရားနှင့်သူသာ။ မဖြစ် မနေ ပုံချမယ်ဆိုရင်တော့ ကံကြမ္မာကလွဲ၍ သူ့မှာ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ အခြားမရှိ။

ဇူးမရှိတော့သည့် ဒီအိမ်ကြီးက အထီးကျန်ဆန်လွန်းလှပါ သည်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ဇူးပုံရိပ်တွေ ပြည့်နက်နေ၏။

ဇူးရယ် .. မောင် ဇူးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာကို မသိဘူးတဲ့လား။ မောင် ရူးရတော့မယ် ဇူးရယ် ..။

သူ မခံစားနိုင်တော့သည့် အဆုံးမို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဝိစကီ တစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ နောက် .. ပုလင်းဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဒီအတိုင်း ပဲ တရစပ် မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

နောက် .. ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကာ .. တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေးပစ်လိုက်မိသည်။

“ဇူးရယ် .. မောင် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မသိဘူး လား ဇူးရယ် .. မောင်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါကွာ .. မောင်ဘဝ မှာ ဇူးကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ .. ဇူးအတွက် မောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားထားတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား .. မောင် ဝယ်လာခဲ့တဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးတွေကိုရော မောင် ဘာလုပ်ပစ်ရ တော့မှာလဲ ဇူးရယ် ..”

သူတစ်ယောက်တည်း ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနေ၏ လက်ထဲက ပုလင်းကလည်း တစ်ဝက်ကျိုးလှပြီဖြစ်၏။

“တီ .. တောင် ...”

အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်တီးသံလိုလို သူ ကြားလိုက်မိသည်။ သေချာအောင် သူ ထပ်နားစွင့်လိုက်၏။

“တီ .. တောင် ...”

သေချာပြီ .. ဘဲလ်တီးသံ စစ်စစ်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူပါလိမ့်။ သူ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်။

“ဟာ .. ဇူးများ ပြန်လာတာများလား”

ဆိုသည့် အတွေးက သူ့ ပူဆွေးရေကို တဒဂ် ပြေပျောက်သွားစေ၏။

ထိုအတွေးကြောင့် သူ တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဇူးလား ဟင် ..”

ထင်မှတ်မထားသည့် မျက်နှာမို့ သူ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားမိသည်။

“ဟင် ..”

“ခေတ်ပါ .. ဆရာ ..”

“ဪ .. ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဟင် ..”

“ဆရာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဆရာ သောက်ထားတယ် ထင်တယ် ..”

သူမက မေးတာကို အရင်မဖြေဘဲ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို အရင်ပြောပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လာ၏။ သူလည်း သောက်ထားကြောင်း ခေါင်းပဲ

ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ဆရာကို စိတ်ပူလို့ လိုက်လာခဲ့တာ .. ဆရာဖုန်းကို ခေါ်နေတာ ကြာပြီ မကိုင်လို့ .. ဘာများဖြစ်နေလဲဆိုပြီး ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ ..”

“အင်း .. အားနာစရာပဲ ခေတ်ရာ .. ကိုယ်လည်း ဖူးအတွက် ပူပန်နေတာနဲ့ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်ဘူးဖြစ်သွားတယ် .. ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖုန်းက အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ Ring tone သံ မကြားလိုက်ဘူး”

“ရပါတယ် ဆရာရယ် .. ဒါနဲ့ ဆရာ .. ညစာရော စားပြီးပြီလား ..”

သူ အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး ဖုန်းကို ယူကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ခေတ်ပိုမြို့ခေါ်ထားတဲ့ Call တွေ နည်းနဲ့ မနည်းဘဲ။ ငါ ဘယ်လောက်များ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားမိပါလိမ့်။

“ဆရာ .. ခေတ်မေးတာ ဖြေဦးလေ ..”

“ဟင် .. ဘာမေးလိုက်တာလဲ ..”

“ဆရာ ဘာစားပြီးပြီလဲ လို့ ..”

“ဪ .. ကိုယ် စားချင်စိတ်မရှိလို့ ဘာမှ မစားချသေးဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ် .. သောက်တော့သောက်ထားပြီး အစာတစ်ခုခုတော့ စားမှပေါ့”

“နေပါစေ .. ကိုယ် ဘာမှ မစားချင်ဘူး ခေတ်လည်း ကိစ္စအထွေအထူးမရှိရင် ပြန်လိုက်တော့လေ .. ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးနေချင်လို့ပါ .. ပြီးတော့ တခြားသူ

တစ်ယောက်ယောက် သိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူး
လေ..”

မတတ်နိုင်။ ဒီအချိန်မှာတော့ သူ့အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောလိုက်
ပြီ။ သူမ မျက်နှာလေး တစ်ချက်ပျက်သွားတာကိုတော့ သူ မြင်ဖြစ်
အောင် မြင်မိလိုက်သည်။

အလိုလိုမှ လူတွေက အထင်လွဲနေကြသည် မဟုတ်လား။
အခု .. ဂူအတွက် ပူရတာတောင် ရင်ထဲမှာ မှန်းကျပ်နေတာ .. နောက်
ပြဿနာတစ်ခုကို သူ မဖြေရှင်းချင်ပါ။

“မနှင်ပါနဲ့ ဆရာရယ် .. ခေတ်က ဆရာ့အတွက် စိတ်ပူလို့
လာခဲ့မိတာပါ .. ခေတ်လည်း ပြန်တော့မှာပါ ..”

သူမက ထိုအတိုင်းပြောပြီး ပြန်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ သူ့
လက်ထဲက ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် သူ Screen ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်
လိုက်သည်။

Unknown call မို့ သူ ဖေဖေခေါ်နှင့်ပင် ကိုင်လိုက်၏။ သူမ
လည်း မပြန်သေးဘဲ ခဏ နားထောင်နေ၏။

“ဟဲလို ..”

“xxxxxx”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော် နွေခင်းက လူပျောက်တိုင်ထား
တဲ့ ထင်ရှားအောင်ပါ ..”

“xxxxxx”

“ဗျာ ..”

“xxxxxx”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ဦး
မယ် ..”

သူ့အမူအရာနှင့် စကားအသွားအလာကို နားထောင်ပြီး
သူမက စိုးရိမ်သလို မေးလိုက်၏။

“ဆရာ .. ဘယ်က ဖုန်းလဲ .. ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ..”

“ရဲစခန်းက ဖုန်း .. အမြန်လမ်းပေါ်မှာ အဝေးပြေးကား
တစ်စီး ချောက်ထဲထိုးကျပြီး မီးလောင်သွားတယ်။ လူ ဆယ့်
သုံးယောက် သေတယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့ အမျိုးသမီး
အလောင်းတစ်လောင်း ပါတယ် .. သူတို့ ပြောပုံအရ လူ
ပျောက်တိုင်တုန်းက ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့
အတော်တူတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဖူးဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြုပေးဖို့
အကြောင်းကြားတာ ..”

“အို .. ဘုရားဇေရ ..”

သူမက ဘုရားတပြီး ..

“ဒါဆို သွားကြရအောင်လေ။ ခေတ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ် .. ဆရာ
ကား ယူမနေနဲ့တော့ .. ခေတ်ကားနဲ့ပဲ သွားရအောင် ..”

သူနှင့် သူမတို့ အလောတကောထွက်ပြီး ကားထဲကို ဝင်ခဲ့
ကြသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီအလောင်းဟာ ဖူးအလောင်း
ခြစ်ပါစေနဲ့ဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိသည်။

ကားလေးကတော့ .. လမ်းမအထက်မှာ ။

(N)

သူ .. ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ ..။ အထောက်အထား အချက် အလက်တွေ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေသည်တိုင် ဒီအဖြေကို သူ မကျေနပ်နိုင်သေး။

ရုပ်အလောင်းတစ်ခုလုံးက မီးကျွမ်းသွားခဲ့သည်မို့ မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ သို့သော် ဆေးစစ်ချက်အရ ဂူဇူးဇင်နှင့် အတော် ကလေး ကိုက်ညီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

- တစ်အချက်။ ။ အလောင်းက ပိုင်ရှင်မဲ့ဖြစ်နေခြင်း။
- နှစ်အချက် ။ ။ သွေးအမျိုးအစား တူညီခြင်း။
- သုံးအချက် ။ ။ အသက်အရွယ် (၂၅) နှစ် ဝန်းကျင်ခန့် ဖြစ်ခြင်း။

လေးအချက်။ ။ အလောင်းမှာ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ ဝေဝါင် ခြင်း (ဥပမာ - ခရီးဆောင်အိတ်)

ငါးအချက် ။ ။ အလောင်း၏ လည်ပင်းတွင် အသည်းပုံ လော့ကတ်သီးပါ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ပါရှိခြင်း တို့ တွေ့ရ၏။

သူမကို သူပထမဆုံး ဒါရိုက်တာအဖြစ် ကားရိုက်ခွင့်ရတုန်းက ပထမဆုံးရရှိသော အနုပညာကြေးလေးဖြင့် အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်မှ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သူမလည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးခဲ့တာလေးကို အမှတ်ရ နေမိ၏။

ဟင့်အင်း ..။ မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်ရဘူး။ သွေးအမျိုးအစား၊ အသက်အရွယ်တူညီနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ..။ ပြီးတော့ ဒီလိုမျိုး ပုံစံတူ ဆွဲကြိုးတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အများကြီး။ ဒီအချက်ကလေးတွေ တူရုံနဲ့ ဒီ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းက ဖူးဖြစ်ရရာတဲ့လား။

မည်သို့ပင် ဆိုခဲ့စေပါမူ ..။ ထိုအလောင်း၏ သေစာရင်း အမည်မှာတော့ 'ဇူးဇူးဇင်' ကို ရေးမှတ်ထားပြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။

ခေတ်ပျိုဖြူအပါအဝင် အားလုံးကတော့ သူ့ကို တရားနှင့်ဖြေ ရန် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် နှစ်သိမ့်နေကြ၏။ သူ ဘယ်လိုဖြေလိမ့်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဇူးမရှိတော့တာ (၇) ရက်ဆိုပေမဲ့ သူ့အတွက် နှစ်ပေါင်း (၇၀၀) ခံစားမှုမျိုးဖြင့် အလှူအလိမ့်ကြေကွဲခံစားနေရ၏။

ဇူးမရှိတော့တဲ့ နေ့ကတည်းက သူ တစ်မှေးမှလည်း ကောင်း ကောင်းမအိပ်ဖြစ်ခဲ့။ အစားလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မသားဖြစ်။ အနိန္န

ရှိသရွေ့ အရက်တွေသာ ဖိသောက်နေခဲ့၏။ ရင်ထဲက ထေးနာကတော့ လျော့ပါးမသွား။ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုတိုး၍သာ နှိပ်စက်လာ၏။

ရိုက်လက်စ ကားတွေရော .. လက်ခံထားသည့် ကားတွေကို ပါ သူ ရက်အကန့်အသတ်မရှိ နားထားလိုက်သည်။ သူ့အတွေးထဲမှာ ဇူးပဲ ရှိနေသည်။ ဇူးပြန်ရောက်လာမယ့် ရက်ကိုပဲ သူ မျှော်လင့်နေမိ သည်။

ဒီအနေအထားမှာ သူ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းသူ နှစ်ဦးရှိ၏။ တစ်ဦးက Producer ဦးဝင်းကြည်။ ငွေအင်အားရော၊ လူ အင်အားပါ စိုက်ထုတ်ပေးထားပြီး သူ အခက်အခဲဖြစ်နေချိန်မျိုးမှာ နားလည်စွာ ရပ်နားခွင့်ပြုထား၏။

နောက်တစ်ဦးကတော့ ခေတ်ပျိုဖြူပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို အတော် ဂရုစိုက် ပေးမပေး၏။ မအားလပ် သည့်ကြားမှ သူ့အိမ်ကို တစ်နေ့ (၃) ခေါက်ထက်မနည်း ရောက်အောင် လာပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

လာရင်လည်း ထမင်းချိုင့်ပါ ပါလာပြီး သူ့ကို အတင်းကျွေး လေ့ ရှိသည်။ သူကလည်း လူမှုရေးအရ တစ်လုတ်နှစ်လုတ်လောက်ပင် ဟန်ပြစားပြီး နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဇူးဇူးဇင်ဓာတ်ပုံကြီးကိုသာ တစ်ချိန်လုံး ငေးကြည့်ကာ ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

သူ ဒီအိမ်ကြီးထဲကနေလည်း ဘယ်ကိုမှ မထွက်ဖြစ်။ ယုတ်စွ အဆုံး ခြံဝန်းထဲကိုပင် မဆင်းဖြစ်။ အရက်တွေကိုသာ သူ ဖိသောက် နေမိသည်။ ယခုတော့ သူ့ဘဝကြီးက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိသလို ခံစားနေ ရ၏။ သူ့မှာ နေ့လည်း မရှိ၊ ညလည်း မရှိတော့။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ

သူ့အိပ်မက်တွေ အားလုံး ပျက်သုဉ်းပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့ ငါ့ကြားကို ဘယ်နတ်တုရားက စည်းခြားလိုက်တာ လဲ ဇူးရယ် ...”

သူ ထိုသို့ တီးတိုးရွတ်ဆိုပြီး နံဘေးက အရက်ပုလင်းကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်၊ နံရံကို ကျော မှိုပြီး ရှေ့တူရွာရို နံရံထက်က ဇူးပုံကြီးကို ငေးပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျ နေ၏။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက အိမ်ထဲကို ရောက်လာမှန်းမသိသည့် ခေတ်ပျိုဖြူက သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ချ .. ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းပြီး သူ့အနားကို ဇူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ (သူကတော့ သူမရောက်လာသည်ကိုလည်း သတိမထားမိ)။

နောက် .. သူမက လက်ထဲမှာပါလာသည့် ဟင်ဆီးဟင်ရွက် အထုပ်တွေကိုပါ ဘေးနားမှာချထားလိုက်၏။ ငြိမ့် ..

“ဆရာ ..” ဟု ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်၏။

သူက သူမကို လှည့်ကြည့်သည်ဆိုရုံမျှလေး တစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်ပြီး ဇူးဇူးဇင်ပုံကို ပြန်ငေးကြည့်နေ၏။ သူမကတော့ သူ တုံ့ပြန်မှုကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေကိုသာ ချနေမိသည်။

သူမ တကယ်စိတ်မကောင်းပါ။ သိပ်ကို အောင်မြင်ဖျတ်လတ် နေတဲ့ လူငယ်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် .. ပြီးတော့ သူမ ချစ်မြတ်နိုးရ ပါသော လူတစ်ယောက်က သူမမျက်စိရှေ့မှာ မျှော်လင့်ချက်ပျောက် ဆုံးနေသော၊ ဇီဝေထိုင်းခိုင်းပြီး လောကကြီးကို အနှိုးပေးထားသော

ဟုဆိုကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

သူမရင်ထဲမှာတော့ အမျိုးအမည်ဖော်ရခက်တဲ့ ခံစားချက်တို့

က ပိုတိုးလာ၍သာ ...။

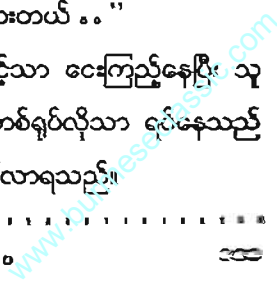
(၀)

သူမ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ချက်ပြုတ်နေမိသည်။ ချစ်ရသူနှင့် အတူစားဖို့အတွက်ဟူသည့် အတွေးက သူမ မောပန်းမှုကို ပြေပျောက် သွားစေ၏။ ချက်ပြုတ်ပြီးတော့လည်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထမင်းစားပွဲ ပြင်ဆင်နေမိ၏။

သူမ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာပဲ သူရောက်လာခဲ့သည်။ ထင်ရှား အောင်က ခုတင်ပေါ်မှာ သူမကိုယ်တိုင်ရွေးထုတ်ပြီး တင်ထားပေးခဲ့ သော ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လာသည်ကြောင့်လည်း သူမ ပိုကြည်နူး ရပါသည်။

“ဆရာ .. ထိုင်လေ .. ခေတ်လည်း အခုပဲ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် လို့ ပြီးတယ် .. ခေတ်က ဟင်းချက်တာ မတော်ပေမဲ့ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားချက်ထားတယ် ..”

သူမပြောသမျှကို ကြောင်စိစိနှင့်သာ ဝေးကြည့်နေပြီး သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ကျောက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လိုသာ ရုပ်နေသည် ကြောင့် သူမကပဲ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ဖို့ တွဲခေါ်လာရသည်။

သူမက သူ့အတွက် ထမင်းယုန်းကန်ထဲကို အသားတုံးတစ်တုံး ဦးချပေးပြီး ..

“ဆရာ .. ထမင်းကုန်အောင် စားရမယ်နော် ..”

ဟု ပြောတော့မှ သူ့ဘက်က အသံ စထွက်လာ၏။

“ကိုယ် .. ဘာမှ မစားချင်ဘူး .. စားချင်စိတ်လည်း မရှိ ဘူး ..”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ် .. ဆရာ ထမင်း ကောင်းကောင်းမစားတာ ဘယ်နှရက်ရှိနေပြီလဲ .. စားချင် စိတ် မရှိလည်း တစ်လုတ်နှစ်လုတ်လောက်တော့ ဝင်အောင် စားပါ ဆရာရယ် .. ခေတ် အပင်ပန်းခံပြီး ချက်ထားတာလေး တွေ .. ဒါနပြောက်သွားအောင် .. လာပါ .. ခေတ်ပဲ ခွံကျွေး တော့မယ် ..”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ဇွန်းနှင့် ထမင်းကိုခပ်ပြီး သူ့ကို ခွံ ကျွေးတော့ သူက ထမင်းလုတ်ကို တစ်လှည့်၊ သူမကို တစ်လှည့် ငေးကြည့်နေ၏။

“စားလေဆရာ .. ပါးစပ်ဟပါ ..”

သူမပြောတော့မှ တို့ဆေးမိထားသူတစ်ယောက်လို ပါးစပ်ကို ဟပြီး စား၏။ သူမကတော့ သူထမင်းစားဆုံလေးကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပြီးရွှင်နေ၏။

“ဆရာ .. နောက်တစ်လုတ် .. စားလို့ကောင်းလားဟင် .. ဘာလိုသေးလဲ ..”

တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် သူ စားနေပေမဲ့ အရသာကို ခံစားမိပုံ

လည်း မပေါ်။ စိတ်နှင့် ကိုယ်နှင့်လည်း ကပ်ပုံမချ။ ဝါးရွှံသာ နေ၏။

“ဆရာ .. ရေသောက်ဦးမလား” ဟုဆိုကာ သူမက ရေခဲခွက် ကို ကမ်းပေးသော်လည်း .. “ဟင် ..” ဟုဆိုကာ အိပ်မက်က လန့်ပြီးသူ တစ်ယောက်ပုံစံမျိုးဖြင့်သာ ယူသောက်၏။

“ဆရာ .. စားသောက်ပြီးရင် .. အရက်တွေ ထပ်မသောက် ခဲ့တော့နော် .. အိပ်ရာတစ်ခါတည်း ဝင်လိုက်ပါနော် .. ဆရာ အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ပါ .. မဟုတ်ရင် အစားအသောက်ပျက်၊ အိပ်ရေးပျက်နဲ့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လိမ့်မယ် .. ခေတ် ဆရာ ကို ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် .. သေတဲ့ သူက သေသွားပြီပဲ .. ဆရာ ဒီလိုနေနေတော့ရော ဘာထူး လာမှာ ငိုလို့လဲ .. အရင်လိုပဲ ပြန်ဖြစ်အောင် စိတ်သစ်လှူသစ် ခွံ ပြန်နေပါလား ဆရာရယ် ..”

သူမပြောတော့ သူက သူမကို စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာမှတော့ မပြောသေး။

“ပြီးတော့ .. မမရှုအတွက်လည်း ဆရာ ရက်လည်ဆွမ်းတွေ၊ ဘာတွေ မလုပ်ပေးရသေးဘူးမို့လား .. အဲဒီ ကိစ္စ ..”

“တော်လိုက်တော့ ခေတ်ပျိုဖြူ .. ဒီစကား ဒီမှာတင် ရပ်လိုက် တော့ ..”

စကားမဆုံးခင် သူက မတ်တတ်ပါ ထရပ်ပြီး ဒေါသတကြီး ဖြတ်ပြောလာသဖြင့် ရှုတ်တရက်မို့ သူမပင် လန့်သွားသည်။

“ဆရာ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဟုတ်လား။ မင်းပြောနေတာတွေတာ

အစိပျာယ်မှ မရှိတာ .. အဲဒီရက်လည်ဆွမ်းဆိုတာ သေတဲ့ လူတွေအတွက် လုပ်ပေးရတာကွ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မမဖူးက ကားမှောက်ပြီး ..”

“မပြောနဲ့ .. ဆက်မပြောနဲ့ .. ဇူး မသေရဘူး။ ဇူး မသေ သေးဘူး။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငါ လက်မခံဘူး။ ဇူး စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာ .. သူ စိတ်ဆိုးပြေသွားရင် ငါ့ဆီကို ပြန်လာမှာ ..”

သူမက စိတ်မပူမနေသလိုတစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံလာသည့် သူ့ကို စိုးရိမ်သွားပြီး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဖေးကူလိုက်၏။

“စိတ်ကို ထိန်းပါဦး ဆရာရယ် .. သတိလေး၊ ဘာလေးလည်း ထားပါဦး ဆရာရယ် ..”

လက်မောင်းကို လာတဲ့သည့် သူမလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ် လိုက်ပြီး ..

“မကိုင်နဲ့ .. သွား .. စိတ်ကို ထိန်းပါဦး ဟုတ်လား။ ငါ ရှူးနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခေတ်ပျိုဖြူ .. ဟားဟား .. ဟား ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ .. အားလုံးက ဇူးကို သေသွား ပြီတဲ့ .. ဟားဟားဟား ..”

သူ .. စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်မိ သည်။ နောက် .. ထမင်းစားပွဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး သူ ထိုင်နေကျ နေရာလေးမှာ နံရံကို ကျောမှိုပြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဇူးဓာတ်ပုံကြီးကို သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက် .. အနားမှာ ရှိနေသည့် သောက် လက်စ အရက်ပုလင်းကို တရစပ် မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဆရာ .. တော်ပါတော့ ဆရာရယ် .. ထပ်မသောက်ဘဲနဲ့ တော့နော် ..”

သူမက အပြေးကလေးလာပြီး သူ့လက်ထဲက ပုလင်းကို ဆွဲလု၏။ သူက လက်မခံဘဲ ပုလင်းကို ပြန်ယူပြီး ..

“ငါ့ကို ကျေးဇူးပြုပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ခေတ်ရယ် .. တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ဆရာ့ကို ခေတ် နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်က ဆရာ့အတွက် ပြောနေတာပါ။ မမဖူးကို ဆရာ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ .. ခေတ် နားလည်တယ် .. သဘောပေါက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမဖူး ကားမှောက်လို့ သေသွားပြီ .. ဒါ အမှန်တရားပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. ဇူးသေတာကို ငါ လက်မခံနိုင် ဘူး။ ဇူးပျက်နာကို ငါ သေသေချာချာမမြင်ရသရွေ့ ငါ လက် မခံနိုင်ဘူး ..”

“မီးလောင်သွားတဲ့ ရုပ်အလောင်းက ပျက်စီးနေပြီလေ ဆရာ ရဲ့ .. ဒါကို ဆရာလည်း ရင်ခွဲရုံမှာ မြင်ခဲ့၊ ကြည့်ခဲ့တာပဲ .. အလောင်းမှာပါလာတဲ့ ဆွဲကြိုး၊ ဆေးစစ်ချက် အားလုံးက ကိုက်ညီနေတာပဲ .. သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ .. သေသော သူ ကြာရင်မှေတဲ့၊ တရားနဲ့ဖြေပေးပါ ဆရာ။ ကျွန်ုပ်တို့နေသေးတဲ့ ဘဝ၊ ဖြတ်သန်းရဦးမယ့် ဆရာဘဝအစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ဒီအစိပျာယ်မရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးစေတော့မှာ လား ဆရာရယ် ..”

သူက သူမကို စူးရှစွာ ငေးကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြန်ပြော

၏

“ခေတ်ပျိုဖျူ...မင်း ပြန်လိုက်တော့...ငါ တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ...”

ထိုစကားအတွက် သူမ အတော်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ သူက တော့ ပြောပြီး နံရံပေါ်က သူ့မိန်းမဓာတ်ပုံကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း အရက်သောက်နေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ သူ့ဇနီးအတွက် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသလို ... သူမမျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း သူ့ချစ်နှစ်သက်ရသူ အတွက် ငွေ့ရည်ဖွဲ့ ရွာသွန်းနေ၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာစစ်မှန်သော လူသားနှစ်ဦး ဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေမှုအတွက် မိုးနတ်မင်းလည်း မရှုစိမ်းနိုင် ဖြစ်ပုံရသည်။ မိုးရေတွေ တပေါပေါသွန်းပြီးကျလာနေ၏။

သူမက ကျလက်စမျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖယ်ပြီး လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ည (၁၁) နာရီ ထိုးနေပြီ။

“ဆရာ ...ခေတ် ပြန်တော့မယ်နော် ...”

ပြောပြီး သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ပုလင်းကို မော့နေ၏။ အကြည့်တွေကတော့ နံရံထက်သို့သာ ...။

(P)

သူမ အိမ်ပြင်ကိုရောက်တော့ မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာနေချေပြီ။ သို့ဖြင့် သူမ ကားရုံရာသို့ မိုးရေထဲမှ ဖြတ်ပြေးသွားလိုက် ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ နောက် ... ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ကားစက်က နိုးပြီးမှ ပြန်ရပ်သွားသည်ကြောင့် သူမ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်နှိုးကြည့်လိုက်သည်။ ပထမတစ်ခါအတိုင်းပဲ နိုးပြီးမှ ပြန်ရပ်သွား သည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားကြည့်သည် ... မရတော့ ...။

“ကျွတ် ... အရေးထဲ ကားက ဘာကြောင်တာလဲ”

သူမ အတော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဆီပြတ်တာများလားဟု သည့် အတွေးနှင့် တိုင်ကီကို ကြည့်တော့လည်း Full (အပြည့်)။ ကား ဘက်ထရီ လွတ်သွားတာ ဖြစ်ပုံရသည်။

မတတ်နိုင်။ သူမ ဆင်းကြည့်မှ ဖြစ်တော့မည်။ မိုးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ .. မိုးရေထဲမှာပဲ သူမ ကားဘောနတ်ဖုံးကို လှုပ်ကြည့်ပြီး ဘက်ထရီဂုတ်ကို သေချာကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘက်ထရီလည်း မလွတ်ပါဘူး ..”

သူမ တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးညည်းဆိုပြီး သေချာအောင် ဘက်ထရီကို ဖြုတ်ပြီး သေချာပြန်တပ်လိုက်သည်။

အငြိုးကြီးသည်မိုးကြောင့် ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးစက်တွေ စိုရွာသွား၏။ လေတစ်သုတ်တစ်သုတ်ကပါ ဆောင့်ဆောင့်တိုက်လာသည်ကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ပင် ဖြစ်လာသည်။ သူမ အမြန် ကားထဲကိုဝင်ပြီး ကားစက် နှိုးကြည့်လိုက်သည် .. မရ။

သူမ မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ အရေးထဲ အရာပေါ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ လူကလည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။ မတတ်နိုင်တော့။ ဆရာအိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး မမဖူးအင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် လဲဝတ်ဖို့ ပြောရမည်။ နောက် ဆရာကားကိုပါ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ငှားပြန်ရမှာပဲ ..

သူမ အတွေးနှင့် ကားထဲက ထွက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ ဆရာက အဆောကနေရာမှာ အစောကအတိုင်း ပုံစံမပျက် ရှိနေသည်။ သူမကိုတော့ သတိမထားမိသေး။ ဆရာက မမဖူးပုံကိုသာ တစ်စိတ်စိတ်ထိုင်ကြည့်ပြီး ငိုကြွေးနေ၏။

ဆရာကိုကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်သွား၏။

“ဪ .. ဆရာရယ် ..”

သူမ တီးတိုးရွတ်ဆိုပြီး မိုးရေစက်တွေ စက်လက်ဖြင့် သူ့အနားကို လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ သတိထားမိသွားပြီး တစ်ချက် လှည့်

ကြည့်၏။ နောက် ထုံးစံအတိုင်း နံရံထက်သို့သာ အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်သွားသည်။

တစ်စက္ကန့် ..။

သူမကို မိုးတွေစိုနေတာ သတိထားမိပုံ မရ။

နှစ်စက္ကန့် ..။

သူ့အကြည့်တွေ သူမထံကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာ၏။

သုံးစက္ကန့် ..။

ဆရာမျက်နှာ၊ မျက်လုံး ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးယောင်သမ်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက်ဖို့ သူမလည်း ဘာပြောရမည်မသိဖြစ်ကာ ကြောင်သွားသည်။ သူမအတွေးကို ရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို သေချာအောင် ထပ်ကြည့်လိုက်၏။

ဟင် ..။ သူ့ ပြုံးနေတာပဲ ...။

သူမကြည့်နေစဉ်မှာပဲ .. သူ့က လက်ထဲက အရက်ပုလင်းကြီးကို ဘေးချပြီး ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့် ထလာသည်။ အရက်မူးနေသည့်အရှိန်ဖြင့် လဲကျမလိုဖြစ်သွားသည်ကြောင့် သူမ အမြန် ပြေးတွဲလိုက်၏။

“ဖူး .. ဖူး မောင့်ဆီကို ပြန်လာတယ် .. ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖူးရယ် .. ဒီမှာ မောင် ရူးတော့မယ် သိရဲ့လား”

ဟုဆိုကာ သူမကို ဖက်ထား၏။

သူမလည်း သူ့အပြုအမူကြောင့် အတော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ရုတ်တရက်ဖို့ ရုန်းဖယ်ဖို့လည်း မေ့လျော့နေမိသည်။

“ဖူးရယ် .. ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ဟင် .. နောက်ထစ်ဆီ”

မောင်ကို ဘယ်တော့မှ ထားမသွားပါနဲ့နော် .. ဇူးကို မောင် အရမ်းချစ်တယ် ..”

သူမ အသိစိတ်ဝင်ချိန်မှာ အနည်းငယ် ရုန်းဖယ်ပြီး ..

“ဇူး .. မဟုတ်ဘူး”

ဟု အစချီကာ ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့

ပါ။

“ဘာမှမပြောပါနဲ့ ဇူးရယ် .. အားလုံးကို မောင် နားလည် တယ် .. ခွင့်လွှတ်တယ် .. အားလုံးက မောင်အမှားတွေပါ .. မောင်လေ .. ဇူးနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ လက်ထပ်လက်စွပ်တွေ ပါ ဝယ်ထားပြီးပြီ ဇူးရဲ့ .. ဟင် .. ဇူးတစ်ကိုယ်လုံး စိန္တီနေ တာပဲ .. အပြင်မှာ မိုးတွေ မိလာပုံပဲ .. လာလာ .. မြန်မြန် အဝတ်လဲလိုက် .. တော်ကြာ အအေးမိပြီး ဖျားနေဦးမယ်” ဟုဆိုကာ သူမကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။

သူမလည်း အံ့သြတကြီးနဲ့သာ ပါသွားမိ၏။ ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ..။ ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ငါ့ကို မမဇူးလို့ မြင်နေတာလား ..။

သူမ အထင်မမှားပါ။ ထင်ရှားအောင်တစ်ယောက် အိပ်ရေး ပျက်တာတွေ၊ စိတ်အဖွဲ့ကြီးတာတွေ၊ အရက်သောက်တာတွေ များပြီး ခေတ်ပျိုဖြူကို သူ့ဇနီး ဇူးဇူးဝင်ပြန်လာသည်ဟု ထင်မြင်ကာ ယခုလို ဆက်ဆံသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူမအတွက် ဆရာက အဝတ်အစားတချို့ကို ဝီရိယမှ ဆွဲထုတ် ပေးနေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ ဆရာပုံစံက အရမ်းကို ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေ၏။

သူမ တစ်ခုတွေးမိသွားသည်။ ဆရာ့ကို သူမဟာ ဇူးဇူးဝင် မဟုတ်ကြောင်းကို ငြင်းဆန်ရှင်းပြမနေတော့ပါ။ ဆရာ့ကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ညပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကြောင့် ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဆရာ့အထင်အမြင် မှားမှလေးအတိုင်း အလိုက်သင့် ပြန်ဆက်ဆံပေးလိုက်သည်။

“ဇူးရယ် .. ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲကွာ ..”

“နယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ကို စိတ်ပြေလက် ပျောက် ခဏသွားနေတာပါ မောင်ရယ် .. အခု ဇူး ပြန်ရောက် နေပြီပဲ ..”

“လွမ်းလိုက်တာ ဇူးရယ် ..”

“အတူတူပါပဲ မောင်ရယ် ..”

သူက သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့သွင်းထားလိုက်၏။ သူမလည်း အလိုက်သင့် ဆရာ့ရင်ခွင်အလယ်မှာ မှီခွဲထား လိုက်မိသည်။ ဆရာ့ရင်ခွင်လေးက နွေးလိုက်တာ။ ဆရာသာ သူမ ကို တကယ်ကြင်နာမြတ်နိုးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ ..။

သူက သူမမျက်နှာလေးကို တစ်ဝကြီး ငေးကြည့်ပြီး တစ်ရှိုက် မက်မက် အနမ်းတို့ကို ခြေချလာ၏။ သူမလည်း မငြင်းမိပါ။ မျက်လုံး အနံ့ကိုသာ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ (ပွဲလန့်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းတာ မဟုတ် ပေမဲ့လည်း) ဆရာ့ရဲ့ ငတ်မွတ်တောင့်တလှသော အနမ်းတွေက သူမ ရင်ခွင်သံကို ဆူညံစေ၏။ အိပ်မက်ယောင်နေသူ တစ်ယောက်လို မီးပွန် ဆန်နိုင်ဘဲ စီးမြောပါသွား၏။ စိတ်တွေ လေထဲမှာ လွင့်ပျံ့နေသလို .. ကြယ်တွေ အစင်းအစင်း ကြွေကျလာနေသလို ..။

အပြင်မှာတော့ အချိန်အခါမဟုတ်သော ထစ်ချွန်းမိုးတို့
 ဒိုသက်လေပြင်းအချို့နဲ့အတူ အားမာန်အပြည့် ရွာချနေ၏။
 အဲဒီညက မိုးကြိုးမုန်တိုင်းတို့ အခါခါ ပစ်ချ ...။
 လျှပ်စီးရောင် တဝင်းဝင်းရဲ့ကြားမှာ .. အသက်ရှူသံတွေ
 ကြမ်းရှုခက်ထန်နေသည်ကိုတော့ မည်သူမျှ ... မည်သူမျှ .. သိလိုက်
 .. ကြားလိုက်ကြမည် ...
 မထင်ပါ။

(၁)

“ဖူးကို ကယ်ပါဦး .. ဖူးကို ကယ်ပါ မောင်ရယ် ..”
 ဖူးရဲ့ ကယ်ပါယူပါ အော်သည်သံတွေကို သူ ကြားနေရ
 သည်။ အသံလာရာအရပ်ဆီကို သူ အားကုန်ပြေးလိုက်သွားမိသည်။
 ဖူး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိ။ ဒါ .. ဘယ်နေရာလဲ .. ဘာတွေ
 ဖြစ်နေတာလဲ .. မသိ။ ဖူးကရော ဘယ်မှာလဲ ..။
 “ကယ်ပါဦး မောင်ရယ် ..”
 အသံကြားရာဘက်သို့သာ ချွေးပေါက်ပေါက်ကျအောင် သူ
 ပြေးနေမိသည်။ သို့သော် မတွေ့ ..။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ့ရုံနှစ်
 နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မောဟိုက်ချည်းနဲ့နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
 ဖူးအတွက် .. ဖူးကို ကယ်တင်ဖို့ သူ အားတင်းထားမှဖြစ်သည်။
 “မောင်ရောက်လာပြီ .. ဖူး ဘယ်မှာလဲ .. ဖူး ဖူး ..”

သူ အားကုန်ကြီးအော်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဖူး... ဒီမှာလေ မောင်ရဲ့... မောင်... မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်...”

အသံလှိုင်းတစ်ခုနှင့် အတွေ့အထိတစ်ခုကြောင့် စိတ်နှစ်ကိုယ်တစ်ထပ်တည်းပြန်ကျပြီး ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးနှစ်ဖက် ပွင့်သွားသည်။

ဟူး... ငါ အိပ်မက်မက်နေတာပါလား။

“မောင်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဘေးနားကထွက်လာသည့် အသံကြောင့် သူလန့်သွားမိသည်။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေတ်ပျိုဖြူကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် သူ ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်... မင်း...”

သူ့ခေါင်းတွေ ချာချာလည်အောင် မူးနောက်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“ဖူးလေ... မောင်ရဲ့... ဘာတွေ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဘာဖူးလဲ... မင်းက ခေတ်ပျိုဖြူလေ... ဘယ်လိုလုပ် ငါ့အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေတာလဲ... ဟင်... ဖူးအဝတ်အစားတွေလည်း ယူဝတ်ထားတယ်... မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ခေတ်ပျိုဖြူ... အဝတ်အစားလေး ပြောင်းသွားရုံနဲ့ ဖူးနေရာကို မင်းရမယ် ထင်ထားသလား။ မင်းဒီလိုလုပ်တာ ဘာသဘောလဲ... အောက်တန်းကျလိုက်တာကွာ...”

သူ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်ကာ အပြတ်ကောနေမိသည်။ သူမကတော့ သူ့ကို နားလည်ရခက်သောမျက်ဝန်းများနှင့်သာ

ပြန်ငေးကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာနေ၏။

“မင်း... ငါ့အိပ်ရာပေါ်က အခုဆင်းစမ်း ခေတ်ပျိုဖြူ... အခုဆင်း”

သူမက မျက်ရည်စက်တွေကို သုတ်ဖယ်ပစ်ရင်မှ...

“ဆရာ အရမ်းရက်စက်တယ်... ခေတ်ကို ဒီလောက်အထိ တော့ မပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်... ဒီအိပ်ရာပေါ်ကို ဆရာကိုယ်တိုင်ပဲ ခေါ်တင်ခဲ့တာ... အခုတော့...”

“ဟင်...”

သူမစကားကြောင့် သူ တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ သူမစကားက ဘာလဲ...။

“ဘာပြောတယ်... ငါက မင်းကို ခေါ်တင်ခဲ့တယ်... ဟုတ်လား။ မင်း ဂွေသွားပြီလား ခေတ်ပျိုဖြူ...”

“ဟုတ်တယ်... ခေတ် တကယ်သာ ဂွေပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး ဆရာ...”

“ဟင်...”

သူမက ပြောပြီး သူမ ဘယ်လက်သန်းကြွယ်ကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ နောက်... သူ့လက်ကိုပါ ဆွဲကိုင်ပြီး သူ့လက်သန်းကြွယ်က လက်စွပ်ကို မြင်အောင်ပြလိုက်၏။

“ဟာ... ဒါ ဖူးအတွက် မင်းနဲ့အတူ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ပဲ... ဘယ်လိုလုပ် မင်းနဲ့ ငါ့လက်မှာ ဝတ်လာရတာလဲ... ဟာ... ဘာတွေလဲ...”

သူ တကယ်နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

(B)

ဂျာနယ်တွေတော့ စောင်ရေတော်တော် တက်ကုန်ကြသည်။ ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်၏ လူသိနည်းသောဖနီး ဇူးဇူးဇင် (အမြန်လမ်း၊ မပြန်လမ်း၊ သေမင်းတမန်) လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားမှောက် သေဆုံးသော သတင်းနှင့် မင်းသမီး ခေတ်ပျိုဖြူနှင့် ထင်ရှားအောင်တို့ ရက်ပိုင်းအတွင်း တရားရုံးမှာ လက်ထပ်လက်မှတ်ထိုးယူသော သတင်းတွေက အရပညာ ဂျာနယ်တိုင်း၏ မျက်နှာဖုံးသတင်း၊ ခေါင်းကြီးပိုင်း သတင်းအဖြစ် နေရာယူနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဖရိုသတ်တွေ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ၏ သုံးသပ်ဝေဖန်ချက်တွေကိုလည်း သူ့ရော၊ သူမပါ အရေးတယူ ပြန်လည်ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ခဲ့။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟုသာ မှတ်ယူထားလိုက်ကြရသည်။

လက်ထပ်လက်မှတ်ထိုးသည့်နေ့မှာပင် ခေတ်ပျိုဖြူတထင်ရှားအောင်အိမ်ကို လိုက်နေ၏။ ထင်ရှားအောင်ကတော့ ရှင်းသည်။ သူ့မှားယွင်းခဲ့မှုအတွက်၊ ပြီးတော့ သူမ ဂုဏ်သိက္ခာတရားအတွက် သူမအလိုကျ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရသည်။

သူမ သူ့အိမ်မှာ လိုက်နေသည်ကိုလည်း မည်သို့မျှ မပြောဖြစ်။ သို့သော် သူမကို ညီမတစ်ဦးလိုပဲ ဆက်ဆံနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဇူးဇူးဇင်ပဲ ရှိကြောင်း၊ ဇူးကာလွဲပြီး အခြား မည်သူ့ကိုမှ ချစ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ သီးခြားခွဲအိပ်ဖို့ကိုတော့ သူ အပြတ်ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူမကာလည်း သူပြောသမျှကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူ လက်ခံပါသည်။ သူမ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လေး မထင်မှတ်ဘဲ ရခဲတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပြီဖြစ်၏။ အခုလို သူနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေခွင့်၊ သူ့အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ပေးခွင့်ရတာလေးကပင် သူမအတွက် ဘုရားပေးသော ဆုလာဘ်ပင်။

ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာလေးကို အချိန်အတော်များများ ဝေးကြည့်ခွင့်ရနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူမအနားမှာ သူ ရှိနေတယ်ဆိုရုံ လေးနဲ့တင် သူမ နေပျော်လှပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . သူမ စိတ်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာပီ ဘဝင်မကျ တာလေးတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။

ပထမညက သူမတစ်ယောက်တည်း အိပ်မည်လုပ်တော့ ထောင်မှတ်ဘဲ အခန်းမီးက မှိတ်၍သွားသည်။ မီးပျက်သွားသည့် ထင်ထိ ဆက်လည်း မဟုတ်။ သူမအခန်းတစ်ခန်းတည်း ပျက်သွားတာမျိုး

သူ အိပ်ရာပေါ်က ပြန်ဆင်းတော့ ဖျတ်ခနဲ မီးက ပြန်လင်းလာသည်။ သူမအိပ်ရာပေါ် ပြန်တက်တော့ မီးက ပြန်မှိတ်သွားသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမစိတ်ထဲမှာ အတော်ကလေး ထိတ်သွားသည်။ သံသယတစ်ခုလည်း ဝင်သွားမိသည်။ နောက် .. သူ အမြဲထိုင်ကြည့်နေတတ်သည့် နံရံထက်က မမူ့မတတ်ပုံကြီးကလည်း သူမအာရုံထဲကို ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ဟင် .. မမူ့ များ ..”

သူမ တွေးလို့မဆုံးသေးခင်မှာပင် .. အခန်းမီးက မှိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်နှင့် ပိုမိုမြန်ဆန်လာနေ၏။

“မမူ့ .. မကျွတ်မလွတ်သေးတာလား။ ငါ သူ့အိမ်မှာ လာနေပြီး သူ့ယောက်ျားနဲ့ ယူလိုက်တာကို မကျေနပ်လို့များ”

တွေးရင်းဖြင့် သူမ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာပြီး အခန်းထဲကနေ အားကုန်အော်ဟစ် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ .. ဆရာ .. တံခါးဖွင့်ပါဦး ဆရာ ..”

သူမ အော်ဟစ်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို တခုနဲ့တခုထုနေမိသည်။ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ထွက်လာပြီး ချွေးတွေရွဲနေသည့် သူမကို ..

“ခေတ် .. ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဆရာ အခန်းထဲမှာ မီးပျက်သေးလား ဟင် ..”

“ဘယ်လို .. မီးလား မပျက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက တုန်တုန်ယင်ယင်အနေအထားနှင့် ..

“ခေတ်အခန်းထဲမှာ မီးပျက်သွားပြီး ပြန်လင်းလာတယ် ..”

“ကြိုးလွတ်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ .. မီးက လင်းလိုက်မှိတ်လိုက် တစ်ခုစီဖြစ်နေတာ .. ခေတ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ .. ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးတောင်ထလာတယ် ဆရာ ..”

“ကြိုးက မထိတထိဖြစ်နေတာ ဖြစ်မယ် .. အခု အဲလို ဖြစ်နေတုန်းလား ..”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ..

“ခေတ်အထင် .. ကြိုးနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ် .. သရဲ .. ခြောက်တာ .. သေချာတယ် .. မမူ့ မကျေနပ်ပြီး မကျွတ်မလွတ်ဘဝနဲ့ ခေတ်ကို လာခြောက်နေတာ ..”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာကွာ ..”

“ခေတ် .. တကယ်ပြောနေတာပါ ဆရာရယ် .. မမူ့ကို ရက်လည်ဆွမ်း မသွတ်ရသေးဘူးမို့လား။ မမူ့ ကျွတ်သွားအောင် တရားနာ အမျှအတန်းလေး ဝေပေးလိုက်ပါ ဆရာရယ် ..”

သူ သူမကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီး ..

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တွေပြီး လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ .. မင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး မှတ်ထားပါ ခေတ်ပျိုဖြူ .. ငါ့ဘဝထဲမှာ ဇူး ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးဘူး။ ဘာအမျှအတန်းမှလည်း ပေးဖို့ မလိုဘူး။ လာ .. မင်းအခန်းထဲက မီးကို ငါ လိုက်ပြင်ပေးမယ် ..”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောပြီး သူမအခန်းရိုရာသို့ ထွက်လာခဲ့

လိုက်သည်။ သူမလည်း နောက်က အသာလိုက်လာခဲ့၏။

“ဟင် ..”

ဒါ .. ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ ..။ သူမတစ်ခန်းလုံး မီးထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ သူလည်း ဒေါသ ပိုထွက်သွားပုံရသည်။ သူမကိုလည်း မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်ပြီး ..

“မီးက .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဟု ခပ်မာမာမေး၏။ သူ့စိတ်ထဲ သူမ လုပ်တတ်တစ်ခု ဖန်တီးသည်ဟု အထင်ရောက်သွားပုံပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူး .. စောစောက တကယ် မီးက မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် ဖြစ်နေတာ။ ခေတ်ပြောတာကို ယုံပါဆရာရယ် ..”

သူမ ပြောသာပြောနေပေမဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတို့မှာ ယုံကြည်ခိုင်ကို မတွေ့ခဲ့ရ။ အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်က သူမရဲ့ ပထမညီခရီးပဲ။

အဲ့ဒီညက သူမ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့။ ရင်တမမဖြင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်။ သို့ပေမဲ့ နောက်ထပ် ဘာထူးခြားမှုမှတော့ ထပ်မခြောက်လှန့်ခဲ့။

ယခုညရော .. သူမ ဘာတွေ ဆက်ကြုံတွေ့ရဦးမလဲ။ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချစ်သည်။ မမရူး တကယ်ပဲ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး ဒီအိပ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာလား။

ဝေဝေဝေ ..။ သူမ အဖြေရှာမရခဲ့ပေမဲ့ နောက်ညမှာတော့ သူမအတွေး သေချာသွားခဲ့လေပြီ ဖြစ်လေတော့၏။

(၅)

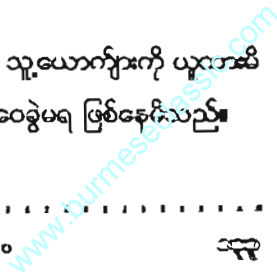
သူမ အိပ်ရာမဝင်ခင် ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ အရင်ဆုံး ရေချိုးခန်းထဲမှ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် သူမကိုယ်သူမ သေချာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်နေရာမှ သူမ မျက်နှာက မှန်ထဲမှာ ဖူးဖူးလင် မျက်နှာပုံ ပေါ်လာ၏။

“ဟင် ..”

သူမ တစ်ချက် ထိတ်သွားမိသည်။ သေချာအောင် မှန်ထဲကို ထပ်ကြည့်တော့ သူမမျက်နှာပုံ ဖြစ်သည်။ ထူးခြားမှုမရှိ။ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချပြီး တွေးမိသည်။

ငါပဲ မမရူးကို စိတ်စွဲနေတာလား။ သူ့ယောက်ျားကို ယူလာဆီ လို့ လိပ်ပြာမလုံတာများ သူမကိုယ်သူမ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ..

“သွား .. သွား .. ထွက်သွား ..”

သူမ မပီပီးတဝါးအသံတစ်ခုကို ဆက်သွဲ့သွဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖျတ် ..”

“ဟင် ..”

“ဖျတ် ..”

အသံကို နားစွင့်နေတုန်းမှာပင် ရေချိုးခန်းထဲက မီးက မှိတ်
သွားသည်။ နောက် .. ပြန်လင်းလာ၏။ သူမ သိလိုက်ပြီ .. သရဲ
ခြောက်ပြီဆိုတာ ..။

“.....”

လေသံလိုလို၊ လူသံလိုလို၊ လှိုင်သံလိုလို အသံတချို့ကိုလည်း
ကြားနေရသည်။ သူမ ကြောက်စိတ်က ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထနေစေ
၏။

“မမရူး .. ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ .. ဘဝတွေလည်း ခြားနေ
ပါပြီ .. ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် .. ကျွန်မ ဆရာ့ကို ချစ်လွန်း
လို့ လုပ်မိတာပါ မမရူးရယ် ..”

“ဟင် ..”

သူမ လက်အုပ်လေးချီပြီး တောင်းပန်နေစဉ်မှာပင် မီးက
ပိတ်သွားပြန်၏။ သူမ အတော် သွေးပျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဖျတ် ..”

မီးက ပြန်လင်းလာပြန်သည်။ သူမ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
နေချိန်မှာပဲ ရေပန်းကရေများ ပန်းထွက်ကျလာ၏။ ရုတ်တရက်
အထိအတွေ့ကြောင့် သူမ ထအော်ပြီး တံခါးကို လှုပ်သည် .. မရ။

“အမလေး .. ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ..”

လှုပ်မရသည်ကြောင့် တံခါးကို သူမ တဒုန်းဒုန်းထုပြီး ဆရာ
ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ မီးကလည်း မှိတ်လိုက်လင်းလိုက် ဖြစ်နေ၏။
သူမတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေ ရွဲနေချေပြီ။

“ဆရာ .. ဆရာရေ .. ကယ်ပါဦး ..”

သူမ အော်သံကြောင့် သူ အမြန်ရောက်လာခဲ့၏။

“ခေတ် .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. တံခါးဖွင့်လေ ..”

သူပြောမှ သူမလည်း သတိထားမိသွားသည်။ ကြောက်အား
လန့်အားဖြင့် တံခါးချက်ချထားသည်ကို မှေ့လျော့ပြီး အတင်း ဖွင့်နေမိ
သည်။ ချက်ဖြုတ်လိုက်တော့မှ ဖွင့်လို့ရသွားသည်။

သူမ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆရာ့ကိုမြင်တာနှင့် အတင်းပြေးဖက်ထား
လိုက်မိ၏။

“ဟာ .. ဘာ .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဖယ်ပါဦး ..”

“မလွှတ်ဘူး .. ခေတ်ကြောက်တယ် .. မမရူးခြောက်နေ
တယ် .. အဟင် ..”

သူ ရေချိုးခန်းထဲကို ဆေးချာကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မထူး
ခြားပါ။

“ငိုနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. နားလည်အောင်
ပြောပြမှပေါ့ ..”

“အသံတွေ ကြားရတယ် .. ပြီးတော့ မီးတွေ ပိတ်လိုက်လင်း
လိုက်နဲ့ ရေပန်းထဲကနေလည်း သူ့အလိုလို ရေတွေ ထွက်
ကျလာတယ် .. ခေတ် ကြောက်တယ် .. မမရူး တကယ်

မကျွတ်ဘူး ဆရာ ..”

“မီးလည်း အခု လင်းလို့ပါ .. ရေလည်း မကျပါဘူး။ ဘာ အသံတွေ ကြားရလို့လဲ ..”

သူမက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ရေခဲခန်းထဲကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ..”

အားလုံးက ပုံမှန်အတိုင်း အစောက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့် အတိုင်း။

“ခေတ် မညာပါဘူး ဆရာရယ် .. ခုနက တကယ် အဲလို ဖြစ်တာပါ .. အသံကတော့ မသံမကွဲပဲ .. ဘာပြောတယ် ဆိုတာ သေချာမကြားရဘူး ..”

အခုမှ သူ့ရော၊ သူမပါ သတိထားမိသည်။ သူမက ရင်လျား ကြီးနှင့်။ သူ သူမကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲက မီးခလုတ်တွေ၊ ရေပန်းတွေကို အဖွင့်အပိတ် ဝင်လုပ်ကြည့်တော့လည်း အားလုံး အိုကေ ပါသည်။

သူမ တမင်အကွက်ဆင်တာပဲလား။ သူ အဲလိုကြီးလည်း ပုံသေမသတ်မှတ်နိုင်ပါ။ သူမပုံစံကြည့်ရတာ တကယ် ကြောက်လန့်နေပုံ မျိုး။

သို့ပေမဲ့ သူမကို လိုသည်ထက်ပို မကြောက်လန့်စေဖို့အတွက် အဆင်ပြေသလိုသာ ပြန်ဖြေပေးထားလိုက်သည်။

“ရေပန်းတွေ၊ မီးခလုတ်တွေက ဒီအိမ်ကြီးဝယ်ကတည်းက ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ ဟောင်းလာတော့ နည်းနည်း ကြောင်တာ ဖြစ်မှာပါ .. လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့ ..”

သူ ပြောသာပြောနေရပေမဲ့ သူလည်း ဇေတဝါတင်း ဇူး တကယ်ပဲ မကျွတ်မလွတ်ရှိနေခဲ့တာလား ..။

အခုရက်ပိုင်းမှာ သူလည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေကိုသာ ဆက်တိုက် မက်နေမိသည်။ အိပ်မက်ကလည်း တစ်ပုံစံတည်းပင်။ ဇူးက အမှောင် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ပိတ်မိနေသည်။ ထွက်ပေါက်ရဖို့အတွက် ကယ်ပါ ယူပါအကူအညီ တောင်းခံနေသလိုမျိုး။ သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဇူးကို ကယ်တင်ဖို့ လိုက်ရှာပေးမဲ့လည်း မတွေ့။

ဇူး တကယ်ပဲ မကျွတ်မလွတ်ဘဝနဲ့ ခြောက်လန့်နေတာလား။ ဒီလိုဆို သူ ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲ။

သူမကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ပြီး ကြောက်လန့်နေ တုန်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

(၇)

နောက်ရက်တွေမှာလည်း သူမ အခြောက်အလှန့်ခံရပါသည်။ ရေချိုးခန်းထဲရောက်ရင် အသံအချို့ကြားရခြင်း၊ လျှပ်စစ်မီး ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ရေပန်းနှင့် ဘေစင်တို့မှ ရေများ အလိုအလျောက် ထွက်ကျလာခြင်းမျိုးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

အဆုံးမှာတော့ သူမ သူ့ကို အိမ်ပြောင်းနေဖို့ ပြောဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ သူ လုံးဝလက်မခံပါ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဂူအငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းခြုံထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ နောက်ဆုံး သူမ မရမက တောင်းဆို တော့မှ မမဂူအတွက် ဆွမ်းသွတ်တရားနာဖို့ကို ခွင့်ပြုပေးသည်။

ထူးခြားသည်ဟု ပြောရမလိုပင်၊ ဆွမ်းသွတ်တရားနာပြီး ကတည်းက သူမ ခြောက်လှန့်မခံရတော့ချေ။ ဒီအတွက်လည်း သူ့မှာ ယုံရခက်၊ မယုံရခက် ဖြစ်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်မျိုးတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်ပဲ။

သူမလည်း ယခုတော့ အေးအေးလူလူပင် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးနှင့်လည်း အသားကျညွှားပုံ ရ၏။

သူလည်း အလုပ်တွေ ပြန်လုပ်ဖို့အတွက် မနက်ဖြန် Producer ဦးဝင်းကြည်နှင့် တွေ့ဖို့ မြို့ထဲမှာ ချိန်းထားသည်။ သူတောင် ဒီအိမ်ကြီးထဲကနေ အပြင်မထွက်တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ ...။

အရင်လို ဂူနှင့်ပတ်သက်သည့် အိမ်မက်ဆိုးတွေလည်း မမက်တော့ပါ။ အိမ်မှာ ဒီကြားထဲ ထူးခြားတာဟူ၍ ဟိုတစ်ရက်က သူမက သူ့ကို ရှေးဟောင်းသောပုံစံမျိုးနှင့် ဆင်တူသော လည်ဆွဲအပြတ်လေး တစ်ခုကို လာပြသည်။

“ဆရာ .. ဒါ .. မမဂူပစ္စည်းလား”

သူ သေချာကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း .. ဒါ ဂူဟာ မဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေတ်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး .. စာအုပ်စင်ကြီးဘေးက မှန်နံရံနှစ်ခု ကြားမှ ညပ်နေတာတွေ့လို့ ဖြုတ်ယူလာခဲ့တာ .. မမဂူဟာ ဆို ဆရာကို ပေးမလို့။ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့လည်း ခေတ်ယူ လိုက်မယ်နော် .. လည်ဆွဲလေး ပြန်ဆက်ပြီး ခေတ် ဝတ်လိုက် မယ် .. ခေတ် ဒီဟာလေးကို ကြိုက်တယ် ..”

“ယူလေ .. ဒါ .. အရင်အိမ်ရှင်တွေ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲ က တစ်ခုခုဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုသာ သူပြောခဲ့သည်။

နောက်ရက်တွေမှာတော့ သူမလည်တိုင်မှာ သော့ပုံစံနှင့်တူသော လည်ဆွဲလေးတစ်ခုကို ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာ .. အလုပ်ပြန်လုပ်တော့မယ်ဆို ..”
 “အင်း .. မနက်ဖြန် မြို့ထဲသွားပြီး ဦးဝင်းကြည်နဲ့ စကား
 သွားပြောမလို့ .. လိုက်ချင်လို့လား ..”
 သူမက စဉ်းစားသလို တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီး ..
 “မလိုက်တော့ပါဘူး ဆရာရယ် .. ဒီရက်ပိုင်း ခေတ် ခေါင်း
 နည်းနည်းမှူးချင်နေလို့ အိမ်မှာပဲ နားနေခဲ့တော့မယ် ..”
 သူမအဖြေအတွက် သူ အနည်းငယ်တော့ အံ့သြမိပါသည်။
 သူ့အနားမှာ သူ့သွားလေရာမှာ အမြဲတကောက်ကောက်လိုက်
 ပြီး သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကိုပဲ အမြဲဖတ်နေတတ်တဲ့သူက
 အိမ်မှာ နားနေမယ်ဆိုတော့ ...။
 “ကောင်းပြီလေ .. ဒါဆိုလည်း နားပေါ့ ..”
 သူပြောပြီး တွေးတွေးဆဆနဲ့သာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်း
 ထဲမှာတော့ အတွေးတစ်ခု စီးဝင်လာသည်။ သို့သော် သူ
 အဖြေရှာမတွေ့ခဲ့။
 သို့ပေမဲ့ ...
 အဲ့ဒီညက ထင်ရှားအောင်တစ်ယောက် မမက်တာကြာပြီဖြစ်
 တဲ့ သူ့ဇနီးဖူးဖူးဖင်ရဲ့ ကယ်ပါယူပါ တဆာဆာအော်တဲ့
 အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်မက်ခဲ့လေ၏။

(U)

သူ မြို့ထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပရိုဂျက်ဆာနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်
 လာခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေခဲ့သည်။ နောက်
 အပတ်ထဲ သူ့ကားတွေ ပြန်ရိုက်တော့မည်။ ဘာလိုလိုနှင့် သူ့အလုပ်
 မလုပ်ဖြစ်တာ တစ်လတောင် ကျော်လာခဲ့ပြီပဲ။

သူ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ တံခါးက အတွင်းမှ လော့ခ်ချထား
 သည်မို့ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သော့ကို နှိုက်ပြီး သူ ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ တံခါးဖွင့်ပြီး ငည့်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ
 အာစေးမိနေသူတစ်ယောက်လို ဆွံ့အသွားသည်။ အံ့သြမှုကလည်း သူ
 တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြီးမား၍ ထားသည်။

ခေတ်ပျိုဖြူကတော့ သူဝင်လာသည်ကိုလည်း မသိ။ သူတို့
 လည်း မမြင်။ သူမလုပ်စရာရှိတာကိုပဲ မဲလုပ်နေ၏။

ခေတ်ပျိုဖြူက သူမလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော သော့လေးကို စာအုပ်စင်နောက်ရှိ သော့ပေါက်တစ်ခုထဲကို ထိုးသွင်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော သူ လုံးဝမသိရှိခဲ့သော မြင်ကွင်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သူ မှန်နံရံ (သို့) အုတ်နံရံကို ကြည့်မှန်ကပ်ထားသည်ဟုသာ တွေးထင်ထားခဲ့မိသော မှန်နံရံနှစ်ချပ်က ဆွဲတံခါးနှစ်ခုအဖြစ် ရွှေ့ကာ ပွင့်သွားခဲ့ချေပြီ။

ဟင် .. ဒါ လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခန်းပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့တာ .. မနေ့တစ်နေ့ကမှ သူ့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့သည့် ခေတ်ပျိုဖြူက ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေခဲ့တာလဲ ..။ သူမ ဖွင့်လိုက်တဲ့ သော့က ဟိုတစ်လောက သူ ဇူးဟာလားဆိုပြီး လာမေးတဲ့ သော့တံပဲမို့လား။ သူ လုံးဝ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ အံ့ဩမင်တက်စွာပဲ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ခေတ်ပျိုဖြူက ပွင့်ဟသွားသော မှန်နှစ်ချပ်ကြားထဲက အခန်းထဲကို ဝင်သွား၏။ ဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလား။ ဒီအိမ်ကြီးက ဘာလဲ။ ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ပတ်သက်နေတာလဲ။ သူ တွေးလို့ မဆုံးသေးခင်မှာပင် အခန်းထဲမှ ခေတ်ပျိုဖြူ၏ အော်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အား ..”

သူ အသိစိတ်ဝင်ပြီး လိုက်သွားမည်လုပ်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ မြင်ကွင်းကြောင့် ခြေလှမ်းဆို့ ရပ်တန့်သွားရုံမျှမက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဖိုင်တွဲအချို့ပါ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဟင် ...”

ဒါ .. သရဲလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ရှူးချင်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုလျှို့ဝှက်ခန်းထဲကနေ ယိုင်ယဲ့ချည့်ခဲ့စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့သူ မှာ ပိန်လိုချည့်ခဲ့ပြီး ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေသော လုံးဝထင်မှတ်မထားသော သူ၏ချစ်လှစွာသောဝန်း ဇူးဇူးလင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“ဇူး ..”

“မောင် ..”

သူမက တိုးလျှော့ခေါ်ပြီး လဲကျသွားသည်မို့ သူ အပြေး တွေးပွေ့ထုလိုက်၏။

“ဇူး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ ..”

သူမမေးခွန်း မဆုံးသေးခင်မှာပဲ .. ဦးခေါင်းမှ သွေးတွေ စီးကျနေသော ခေတ်ပျိုဖြူတစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြန်၏။

“ခေတ်ပျိုဖြူ ...”

“ဆရာ ..”

မျက်ဝန်းချင် လျှပ်ပြက်သလို ဆိုသွားကြသည်။

သေချာသွားခဲ့ချေပြီ ...။

ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်အပါအဝင် မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြသော အဖြစ်အပျက်တချို့ တိတ်တဆိတ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာကိုပေါ့။

လွန်ခဲ့သော
တစ်လခန့်အချိန်က.....

(F/B)
(II)

ဖူးဖူးခင်တစ်ယောက် စာအုပ်စင်ပေါ်က Exit အမည်ရှိ စာအုပ်
ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး အံ့သြမှင်တက်သွားမိသည်။

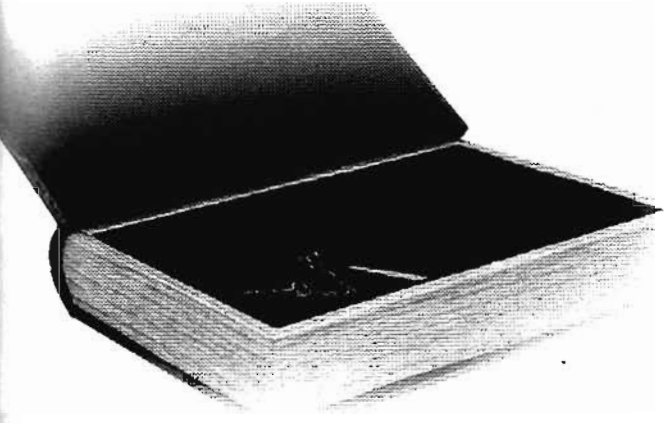
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းစာအုပ်က သူမ မြင်တွေ့နေကျ
သာမန်စာအုပ်တစ်အုပ်မဟုတ်ဘဲ ... သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်နေ
သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အဲ့ဒီစာအုပ်သေတ္တာလေးထဲမှာ စာအုပ်ခပ်သေးသေးတစ်အုပ်
နှင့် သော့တစ်ချောင်းပါသော လည်ဆွဲလေးတစ်ခုကို ထည့်ထားသည်။

သူမ လည်ဆွဲလေးကို သေချာယူကြည့်လိုက်သည်။
ရှေးဟောင်း သော့တစ်ချောင်းကို လည်ဆွဲလုပ်ထားပုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဒီသော့က ဘာလဲ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာကြောင့် သိမ်းဆည်းထားရတာလဲ။ သူမ တွေးကြည့်ပြီး နားမလည်ဖြစ်နေရသည်။

နောက်တော့ စာအုပ်သေတ္တာလေးထဲမှာပါသော ဒိုင်ယာရီပုံစံ စာအုပ်လေးကို ထုတ်ဖတ်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။ အကြောင်းက ထိုစာအုပ်လေးထဲက အညွှန်းဆန်ဆန် စာသားတွေနှင့် ရည်ရွယ်ချက်တွေကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်ထဲမှ အကြောင်းအရာများကို အကျဉ်းချုပ်ဆိုရပါသော် ...

ဒီအိမ်ကြီးကို လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာခန့်က 'မစ္စတာဂျိမ်း' ဆိုသူ နိုင်ငံခြားသား ဗိသုကာပညာရှင်တစ်ယောက်က သူနှင့် ကျေးဇူးမကင်းဖြစ်နေသော မြန်မာမိသားစုတစ်စုအတွက် စစ်အတွင်း ပုန်းခိုရန်အတွက် သေချာဒီဇိုင်းဆွဲ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဗုံးဒဏ်၊ မီးဒဏ် စသည့်ဒဏ်များကို ခံနိုင်သော မှန်ခုံရံများဖြင့် လျှို့ဝှက်

အခန်းကြီးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုလျှို့ဝှက်ခန်း၏ ထူးခြားချက်မှာလည်း အခန်းထဲမှနေပြီး မှန်ခုံရံများမှတစ်ဆင့် ဒီအိမ်ကြီး၏ မည်သည့်အခန်းကိုမဆို ဖောက်ပြင်နိုင်ကြောင်း၊ အိမ်ထဲကလူတွေ အနေဖြင့်တော့ မှန်ခုံရံတွေဟုသာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နေမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒီအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ ရေ၊ မီးထိန်းချုပ်မှု ဒုတိယမိန်းမလုတ်များကိုလည်း ဤလျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှာ တပ်ဆင်ထားကြောင်း စသဖြင့် အတော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံခြားနည်းပညာဖြင့် အသံလုံသော၊ ခိုင်ခန့်သော လျှို့ဝှက်အခန်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပြီး အပြင်မှအသံများ (ဥပမာ - အိမ်ကြီးအတွင်းမှ အသံများအားလုံးကို အခန်းထဲမှ ကောင်းစွာကြားနိုင်မည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှ အသံများကိုတော့ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ လုံးဝမကြားနိုင်အောင် သေချာစီစဉ်ဆောက်လုပ်ထားခဲ့၏။

လျှို့ဝှက်အခန်းကို ဖွင့်ရန်အတွက် ဤစာအုပ်ထားရာနေရာ၏ နောက် (သို့မဟုတ်) စာအုပ်စင်၏ နောက်မှ သော့ပေါက်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းအသုံးပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကိုပါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားထားသည်။

သူမ အတော် စိတ်ဝင်စားသွားမိပြီး အစောက စာအုပ်တွေ့ရာ နေရာနောက်မှ သော့ပေါက်ကို လိုက်ရှာလိုက်သည်။

“ဟော .. တွေ့ပြီ ..”

သူမက စာအုပ်သေတ္တာထဲမှရသော သော့လည်ဆွဲလေးကို အသာထိုးသွင်းပြီး လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဂျလောက် ..”

“ကျွှီ ..”

အသံတစ်ချက်ကြားပြီး သူမ လုံးထင်မှတ်မထားသော၊ ကြည့်မှန်ခုံကြီးဟူသာ ထင်မှတ်ထားခဲ့သော မှန်ချပ်ကြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်ဟာ၍လာ၏။

“အို ..”

သူမ ဘာကိုမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ .. ထိုလျှို့ဝှက်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အသုံးမပြုတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် အခန်းတစ်ခုထဲကို ဝင်ကာစမှ ရတတ်သည့် အောက်သုံးသိုးအနံ့တစ်ခုက စ၍ သူမကို ဆီးကြိုနေ၏။

အတွင်းမှာ ထွန်းထားလျက်သားဖြစ်သည့် ဝါကြမ်းကြမ်းနဲ့ မီးသီးတစ်လုံး၏ အလင်းရောင်က အခန်းကို ကောင်းကောင်းမြင်ရပါသည်။ ထိုင်ခုံအချို့ ခုတင်တစ်လုံးနှင့် အခြားပစ္စည်းတချို့ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“အိုး .. ဒီအိမ်ကြီးကို ဆောက်တဲ့ ဝိသုကာပညာရှင်ကြီးက တော်လိုက်တာ .. ကြည့်ပါဦး ဒီအခန်းထဲကနေ အိမ်ထဲကို အားလုံး မြင်နေရပါလား ..”

သူမ ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောကုန်းမျိုးဖြင့် လျှို့ဝှက်အခန်းကျယ်ကြီးထဲကို လျှောက်ကြည့် လျှောက်ကာလီနေမိသည်။

သူမတို့ အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ညှော်ခန်းနှင့် အခြားအခန်းတွေကိုပါ သူမ ဒီအခန်းထဲကနေ လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

ရေချိုးခန်းဘက်ကို သူမ လျှောက်ကြည့်တော့ ခလုတ်တချို့ကိုပါ တွေ့ရသည်ကြောင့် သူမ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“အိုး .. ဒီခလုတ်က ရေချိုးခန်းထဲက မီးကို အပိတ်အဖွင့်

လုပ်လို့ ရတာပဲ .. အင်း ဒီခလုတ်ကရော ..”

သူမ ခလုတ်တွေ နှိပ်ကြည့်တော့ ဘေးစင်၊ ရေခဲနံ့မှ ရေထွက်အောင် အဖွင့်အပိတ်လုပ်လို့ရတာကိုပါ တွေ့ရသည်။

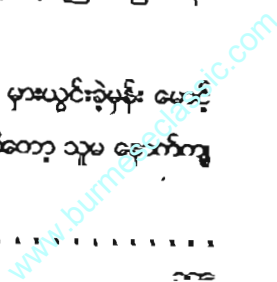
ဒီအခန်းက ဟန်တော့အကျသာ။ အိမ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း မှန်ကိုကြည့်သည် ဆိုပါစို့။ ကြည့်သူက သူ့မျက်နှာကိုသာ မြင်ရမည်။ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲက ကြည့်သူကတော့ ရေချိုးခန်းထဲက အရာအားလုံးကို မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

သူမ အခန်းထဲကို သေသေချာချာ လျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ စာအုပ်သေတ္တာလေးထဲမှာ အညွှန်းစာအုပ်နှင့် သော့လည်ဆွဲလေးကို ပြန်ထည့်ပြီး Exil စာအုပ်သေတ္တာကြီးကို သူမအခန်းထဲက အဝတ်ပိရိုထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်၏။

“မောင်နဲ့ အဆင်ပြေတဲ့အချိန်ကျမှ ဒီလျှို့ဝှက်အခန်းကြီး အကြောင်း မောင်ကို ပြောပြရဦးမယ် .. မောင်သိရင် အရမ်းအံ့ဩမှာပဲ ..”

သူမ အတွေးနှင့် ပြုံးနေမိ၏။ သို့ပေမဲ့လည်း သူမ မောင်ကို ဒီအကြောင်းပြောပြဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ ဆေတ်ပျိုဖြူနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညနက်တဲ့အထိ နှစ်ယောက်သား ကြည့်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းဆက်သတင်းပေးမှုကြောင့် အဲဒီညက ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ဖြစ်ကြကုန်၏။

တကယ်တော့ သူမရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေ မှားယွင်းခဲ့မှန်း မေးခွဲသိက္ခာကို စော်ကာသလိုဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အတွေးကိုတော့ သူမ နောက်ကျမှပဲ သိခွင့်ရခဲ့တယ်။

မောင်ဟာ တကယ်လေးစားထိုက်တဲ့ တကယ့်ယောက်ျား
 တောင်တစ်ယောက်ဆိုတာကိုရောပေါ့။ တကယ်ဆို မောင်ဟာ သူမကို
 ငှမတတ်၊ သစ္စာရှိရှိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သူဆိုတာကို သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်
 တော့တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကိုရောက်မှ သူမ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကိုယ်ဖန်တီးတဲ့ဇာတ် .. ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တိုက်သည်ပဲ
 ဆိုကြပါစို့ ..။

(F/B)

(II)

သူမ အရမ်းဒေါသထွက်မိသလို ဝမ်းလည်းနည်းနည်းပေါက်သည်။
 ပြဿနာတွေ တက်ကြသည်တိုင် ဒီလောက်အထိ မောင် ပြောင်းလဲ
 သွားတာကိုတော့ သူမ အံ့သြမိပါ၏။ သူမကို လုံးဝ အပက်မလုပ်တော့
 တဲ့အပြင် .. ဒီနေ့လို နေ့မျိုးကိုတောင် မောင် မေ့ထားရက်နိုင်သည်။

သူမမွေးနေ့တိုင်းကို Birthday Present နှင့်အတူ အမြဲ
 ဆုတောင်းပေးတတ်တဲ့ မောင်က အခုတော့ ခေတ်ပျိုဖြူဆိုတဲ့ မိန်းမ
 တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ...။

သူမ ဆက်မတွေ့နိုင်တော့လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ဒေါသ
 မျက်နှာကျင်နေမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှ သူမ တွေးထားသည့် အကြံ
 ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဒီလိုနေ့ရက်မျိုးမှာတောင် ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ ကားရိုက်မပျက် ပျော်
ရွှင်နေတဲ့ မောင် .. အမြဲတာဝန်ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ သူမ ဆုတောင်းနေမိ
သည်။

သို့မဟုတ်လည်း သူမ သေချာအောင်တော့ သူမ အကြံအတိုင်း
တစ်ပတ်စောင့်ကြည့်ပါဦးမည်။ အဖြေတစ်ခု သူမမျက်စိရှေ့မှာ သဲသဲ
ကွဲကွဲထွက်လာခဲ့ရင်တော့ စိတ်ချပါမောင်။ မောင့်ဘာအတွက် သူမဟာ
ဘယ်တော့မှ အမှိုက်တစ်စ မဖြစ်စေရပါဘူး မောင် ...။

သူမအကြံက ရှင်းပါသည်။ သူမတွေ့ရှိထားသော လျှို့ဝှက်ခန်း
ထဲကို တစ်ပတ်ခန့် ဝင်နေပြီး မောင့်အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပင်
ဖြစ်သည်။ မောင့်ကိုတော့ သူမ အိမ်က စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားသလို
ဟန်ဆောင်ဖန်တီးပြီး စာရေးထားခဲ့ရမည်။

သူမ စာကို အရင်ဆုံးရေးပြီး မောင်မြင်သာမယ့် စားပွဲပေါ်မှာ
တင်ထားလိုက်သည်။ နောက် .. သူမ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှာ တစ်ပတ်စာ
နေဖို့ စားဖို့အတွက် ရေ၊ Ready made အစားအသောက်ထုပ်တွေကို
ထည့်ထားလိုက်၏။

“ဟင် ..”

မောင့်ကားစက်သံ ခပ်ရေးရေး ကြားလိုက်မိသည်ကြောင့် သူမ
ဖုန်းလေးကို အိပ်ခန်းထဲမှာ အပြေးအလွှား သွားယူပြီး လျှို့ဝှက်အခန်း
တံခါးကို ဖွင့်ကာ အမြန်ပြေးဝင်လိုက်ရသည်။

“ဟူး .. တော်ပါသေးရဲ့ .. အချိန်မီ ဝင်လိုက်လို့ .. ဟာ ..

အရေးထဲ သော့က တံခါးကြားထဲ ညပ်နေပါလား ..”

သူမ အလောတကော ဝင်လိုက်ရသည်ကြောင့် လည်ဆွဲသော့

လေးက သူမ လျှို့ဝှက်တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်မှာ ညပ်သွားသည်တို့
သတိမထားမိလိုက်။ ဖြစ်ချင်တော့ သော့ပါသည့်အခြင်းက တစ်ဝက်မှာ
ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူမမှာ ဖုန်းပါသည်ပဲ။ အချိန်မရွေး
မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ဖွင့်ခိုင်းလို့ ရသည်ပဲ။

သူမ တံခါးကြားမှာ ညပ်နေသည့် သော့ကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစား
မနေတော့ဘဲ ဖြည့်ညင်းစွာပွင့်လာသည့် တံခါးကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်မိ
သည်။

ပထမဆုံး ဝင်လာသူက မောင် ..။ အိုး .. မောင့်လက်ထဲမှာ
Birthday Cake ကြီးနဲ့ပါလား။

သူမရင်ထဲ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါဆို မောင် .. သူမ
မွေးနေ့ကို မမေ့ဘူးပေါ့။ ဟင် နောက်မှာ ခေတ်ပျိုဖြူရောပါတယ် ..။

သူမ သဘောပေါက်သွားမိသည်။ မောင့်အကြံကိုပေါ့။ သူမကို
မတွေ့၍ လိုက်ရှာနေသည့် မောင့်ကို သူမ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲကနေ တ
ကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားရခက်နေသည့် မောင့်မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရယ်နေမိသည်။

ရှာလိုက်ဦး မောင်။ ဇူးဘယ်သွားတယ်ဆိုတာပါ တွေးပြီး
ခေါင်းခြောက်ပါဦး မောင်။ ဟုတ်တယ်လေ .. သူမကို စိတ်ဆင်းခဲ့အောင်
လုပ်ထားတဲ့ သူ့ကို သူမ ဒီလောက်တော့ အပြစ်ပေးသင့်တာပေါ့။
ဒါတောင် စားပွဲပေါ်က စာကို မောင်တို့ မတွေ့သေးလို့၊ တွေ့ဖူးတော့
ရင် မောင် ဘယ်လိုနေမှာလဲ။ မောင်က ကိုတိကို စားပွဲပေါ်မှ သူမ
စာရွက်လေးပေါ် ဖိတင်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးလေးကိုပါ
ဖွင့်ချထား၏။

ဟင် .. လက်စွပ်လေးတွေ။ မောင် လက်ထပ်လက်စွပ် လုပ် ထားခဲ့ပြီပေါ့။

သူမ Birthday အတွက် တကူးတကနဲ့ လိုက်လာကြသည့် အခြားသူတွေကိုတော့ သူမ အားနာမိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ မတတ်နိုင် တော့ပါ။ မောင့်ကိုတော့ မှတ်လောက်အောင် ပညာပေးရပါဦးမည်။

သူမ ခေတ်ပျိုဖြူနှင့် မောင့်အခြေအနေကို သေချာ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။ ဘာထူးခြားမှုမှတော့ မတွေ့သေး။ သူတို့များ ဟန်ဆောင်နေကြလေသလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေကြရအောင် သူတို့က ငါ့ကို မြင်တာမှ မဟုတ်တာ ..။

အို .. အချိန်တွေအများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်လေ။ ငါက ဒီထဲကနေ အားလုံးကို မြင်နေ။ ကြားနေရတာပဲ။ အဖြေတစ်ခုတော့ ရရမှာပေါ့။

ဟော .. မိုးသီး စာကို တွေ့သွားပြီ။ မောင် .. ဖတ်နေပြီ။ ကြည့်ပါဦး မောင်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးကို။

မောင့်စကားသံ၊ မောင့်ဟန်ပန်တွေ အားလုံးကို မလွတ်တမ်း သူမ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ မောင် အရမ်းဝမ်းနည်းစိတ်ထိခိုက်သွားပုံ ပါပဲ။

ဟင် .. မောင် ငိုနေတယ် .. ဟုတ်တယ် .. ငါ့အတွက်နဲ့ မောင် တကယ်ငိုနေတယ် .. ဟာဒါဆို မောင် ငါ့ကိုပဲ ချစ်တာပေါ့ .. ငါ့ကိုပဲ မောင် တကယ်ချစ်နေတာပေါ့။

“ဇနီးက အဲလိုမိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော် သိနေတယ် .. သူ ကျွန်တော့်ကို အထင်သွားပြီး မုန်းသွားတာ။ သူ တကယ်ထွက်သွားပြီ ..”

“ထွက်မသွားပါဘူး မောင်ရယ် .. မောင့်ကို မုန်းလည်း မမုန်း ပါဘူး .. မောင့်ကို ဇနီး အရမ်းချစ်ပါတယ်”

ဟုသာ မောင်ပြောနေသမျှကို သူမ လိုက်ဖြေနေမိသည်။

မောင့်မျက်ရည်တွေကို သူမ ဆက်မကြည့်ချင်တော့ပါ။ ဒီလောက်နဲ့တင် မောင့်ရင်ထဲကို သူမ မြင်ရပါပြီ။ မောင့်ကို စိတ်ဒုက္ခ ထပ်မပေးချင်တော့။ သူမ ဒီထဲမှာရှိကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောပြီး သော့ နေရာပြောကာ အဖွင့်ခိုင်းလိုက်တော့မည်။

သူမ မောင့်ကို ဖုန်းခေါ်ရန် ဖုန်းဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကမ္ဘာ ပျက်သလို .. သူမ ချောက်ချားသွားသည်။

“ဟင် .. ဒီအခန်းထဲမှာ ဖုန်းလှိုင်းမမိဘူး ..”

သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိတော့။ ဟော .. မောင်တို့တွေ သူမကို လိုက်ရှာဖို့ သွားကြတော့မည်။ လူပျောက်ပါ တိုင်မည်တဲ့။ အားလုံးတော့ ဒုက္ခပါပဲ ..။

သူမ .. မောင်တို့ထွက်မသွားအောင် အသံလုံခန်းမုန်း သိသိ ကြီးနဲ့ ကြားလိုကြားရငြားဆိုပြီး သူမ အော်ပြောနေမိ၏။

“မောင် .. ဇနီး ဒီမှာ .. မောင် .. ဇနီး ဒီအခန်းထဲမှာ .. ထွက် မသွားပါနဲ့ .. ဇနီးမှာပါ ..”

သူမအသံကို မည်သူမှ မကြား။ သူမ တံခါးနေရာကို ပြန် ပြေးပြီး ညှပ်နေတဲ့ သော့လည်ဆွဲကို ဆွဲထုတ်ကြည့်သည်။ မရ။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမ ဇောချွေးတွေပင် ပြန်နေခဲ့သည်။

ကြိရာမရသည့်အဆုံး မှန်တံခါးကြီးကို သူမ တံခါးနဲ့ ထိခိုက် အကူအညီတောင်းသည် .. မရ။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့် ထိခိုက်

တစ်လုံးနှင့် မှန်တံခါးကို သူမ အားကုန်လွှဲရိုက်ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထိုင်ခုံ
သာ ကျိုးကြေသွားသည် .. မှန်က မည်သို့မျှ မတူးခြား။

မောင်တို့တွေလည်း သူမကို ရှာရန် ထွက်သွားကုန်ကြပြီ။
လျှို့ဝှက်ခန်းကြီးထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း အကျယ်ချုပ်မိသလို
ကျန်နေခဲ့ရ၏။

စားပွဲပေါ်က လက်ထပ်လက်စွပ်လေး နှစ်ကွင်းနှင့် Birth-
day Cake ကြီးကို ကြည့်ကာ သူမတစ်ယောက်တည်း အော်ပိုနေမိလေ
တော့၏။

(F/B)

(III)

ည (၈) နာရီကျော်တော့ မောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာ၏။
မောင် အရမ်းပင်ပန်းခဲ့မှာပဲ။ မောင် သူမ ဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်တာ
လည်း သူမ သိနေမြင်နေရသည်။ ခက်သည်က သူမမှာ ဖုန်းလှိုင်းက
မမိ။

မောင် အခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာကာ စားပွဲပေါ်
က လက်စွပ်လေးတွေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ငိုနေသည်ကို မရှုမိနိုင်တော့ပါ။

မောင်တစ်ယောက်တည်း ငိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။
ရှူးလည်း ငိုနေရပါတယ်။ မောင်က သူမအတွက် လုပ်လာသည့် Birth-
day Cake အပေါ်မှာ ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်ငယ်လေးတွေ စိုက်ထွန်းပြီး
Birthday Wish လုပ်နေတာကို တွေ့ရတော့ သူမရင်ထဲမှာ လှိုက်တော့
မှုသွားရ၏။

“Happy Birthday ပါ ဇူးရယ် ..” တဲ့။

မောင် မကြားနိုင်မှန်းသိပေမဲ့ သူမ မျက်ရည်တွေကြားမှ တီးတိုးပြောဆိုနေမိသည်။

“Happy Birthday ပါမောင် ..”

မောင်က မခံစားနိုင်တော့ဘဲ အဆုံးမှာ ရေခဲသေတ္တာထဲက အရက်ပုလင်းကို ဆွဲမော့သောက်ပြီး နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသည့် သူမပုံကို ကြည့်ကာ အော်ဟစ်ကြေကွဲ ငိုယိုနေပုံက သူမနလုံးသားကို မီးတိုက်သည်ထက် ပိုခံစားရခက်နေစေ၏။

ဟင် .. ခေတ်ပျိုဖြူ .. ရောက်လာတယ်။ မောင်က ခေတ်ပျိုဖြူကို လှူရေးအရ စကားပြန်ပြောပြီး ပြန်လွှတ်နေတာကို တွေ့ရတော့ သူမရင်ထဲက သံသယက လုံးဝရှင်သွားခဲ့ပြီ။ မောင်အချစ်ကိုလည်း သူမ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမိပြီ ဖြစ်၏။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ မောင်ဆီကို ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ မောင် .. ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြန်ဖြေပြီး ချက်ချင်းပဲ လိုက်သွား၏။

မဟုတ်ဘူးမောင် ..။ အဲ့ဒီအလောင်းက ဇူးမဟုတ်ဘူး မောင်။ ဇူးက ဒီမှာပါ။

အဲ့ဒီနေ့ အဲ့ဒီအချိန်က စပြီး မောင်ကလွဲလို့ လူတွေအားလုံးဟာ သူမသေသွားပြီလို့ ထင်သွား၏။ သူမ အခန်းထဲကနေ မည်မျှပင် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေပေမဲ့လည်း ဘာတစ်ခုမှ အကြောင်းမထူးတော့။ အရက်တွေကို ဖိသောက်ပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက် သူမအတွက်နဲ့ ကြေကွဲခံစားနေရသည့် မောင်ကိုကြည့်ပြီး သူမ ကြေကွဲစွန့်နေခဲ့ရ၏။

ခေတ်ပျိုဖြူ နေ့စဉ်ရောက်လာတာ .. ထမင်းချိုင့်ပို့တာ .. မောင်ကို နှုတ်ခမ်းမွေးကိုယ်တိုင်ခိုတ်ပေးနေတာ .. မောင်ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီထုတ်ပေးနေတာ .. ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပြီး ချက်ပြုတ်နေတာကအစ သူမ အားလုံးမြင်နေကြားနေခဲ့ရသည်။

ယုတ်စွအဆုံး မောင်ကို ထမင်းခွံကျွေးနေတာကအစ သူမရင်နာနာနှင့်ပင် ငေးကြည့်ငိုရွက်နေခဲ့ရ၏။ ခေတ်ပျိုဖြူက မောင်ကို ချောမော့နှစ်သိမ့်ပြီး သူမအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ရန် .. သေတဲ့သူ တစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက် မကြေကွဲဖို့ တရားချတော့ သူမ အော်ငြင်းနေခဲ့မိသေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး .. ခေတ်ပျိုဖြူ .. ငါ မသေဘူး .. အဲဒီ .. ပိုင်ရှင်မဲ့ အလောင်းက ငါမဟုတ်ဘူး”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ မောင်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သူမအတွက် အားတစ်ခုပါပဲ ..။

“မပြောနဲ့ .. ဆက်မပြောနဲ့ .. ဇူးမသေရဘူး .. ဇူးမသေသေးဘူး .. ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ငါ လက်မခံဘူး .. ဇူး စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာ .. သူ စိတ်ဆိုးပြေသွားရင် ငါဆီကို ပြန်လာမှာ”

ဒီတုံ့ပြန်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရယ်။ မောင်ပေါက်ကွဲပြီး ခေတ်ပျိုဖြူကို ချက်ချင်းပြန်ခိုင်းခဲ့၏။ ခေတ်ပျိုဖြူလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာတရားက သူမအပေါ်မှာ မတန်မရာ အငြိမ်းနဲ့ အရမ်းရက်စက်ခဲ့ပါ၏။ အဲ့ဒီညက ရွာတဲ့မိုးက သူမမျက်စည်မိုးတွေဆိုရင် မှားနိုင်ပါဦးမလား။

ခေတ်ပျိုဖြူတစ်ယောက် မိုးရေတွေ ရွှဲရွဲစိုအနေအထားနှင့် အိမ်ထဲကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အရက်အရှိန်တွေ၊ အိပ်ရေးပျက်မှုတွေ၊ စိတ်ဖိစီးခွဲလမ်းမှုတွေကြောင့် မောင် .. ခေတ်ပျိုဖြူကို ဇူးလို့ ထင်မှတ်သွားပြီး မောင်ကြင်နာယုယ ဆက်ဆံနေလိုက်တာ။ ဇူးဘယ်လောက် ခံစားလိုက်ရသလဲ မောင်ရယ်။

ခေတ်ပျိုဖြူဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။ ဘာတစ်ခုမှ မောင့်ကို မငြင်းဆန်ဘဲ လိမ်ညှာဟန်ဆောင်တာ ဘာသဘောလဲ။ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတယ်ဆိုတာ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးလား။

မောင့်အနမ်းတချို့ကို ခေတ်ပျိုဖြူ သိမ်းပိုက်သွားနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဒါဟာ မောင့်စိတ်ရင်းအစစ် မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူမ တောင့်ခံထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူရဲ့ ယုတ်မာအောက်တန်း ကျမှုကိုတော့ သူမ ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့မြင်ခွင့်ရခဲ့လေ၏။

(V)

“ဟင် .. ဒါဆို .. အဲ့ဒီညက မောင်နဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူနဲ့ ဘာ .. ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးပေါ့”

ထင်ရှားအောင်က ဇနီးဖြစ်သူ ဇူးဇူးဝင်ကို မေးတော့ ဇူးဇူးဝင်က ..

“ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး .. မောင် အဲ့ဒီညက အမူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါ .. ခေတ်ပျိုဖြူကသာ စားပွဲပေါ်က လက်ထပ်လက်စွပ်တွေကို ယူပြီး မောင့်လက်နဲ့ သူ့လက်မှာ ဝတ်ပေးခဲ့တာ .. နောက် မောင့်ဘေးမှာ အတူဝင်လှဲအိပ်ပြီး ..”

စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ ခေတ်ပျိုဖြူက ..
“တော် .. တော်ပါတော့ မမဇူးရယ် .. ခေတ် .. မှားပါတယ်။

ဒါကလည်း မမူမသေသွားပြီအထင်နဲ့ .. ပြီးတော့ ဆရာ့ကို လည်း ခေတ် .. ခေတ် ချစ်လို့ ဒီလို ကြံစည်ခဲ့မိတာပါ . ပြီးတော့လည်း ဆရာ့ကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ခေတ် တမင်ဟန်ဆောင်ခဲ့မိတာပါ ..”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ခေတ်ပျိုဖြူက ငိုရှိုက်ရင်း ရှင်းပြနေရှာ၏။ ဇူးဇူးစင်ကတော့ ထင်ရှားအောင်ပခုံးလေးကိုသာ ကိုင်ရင်း မှီခွဲထား၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ခေတ်ပျိုဖြူ .. ဇူး .. ဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်မိ နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့တာလဲ ..”

ခေတ်ပျိုဖြူက ထင်ရှားအောင်အမေးကို မျက်ရည်စတွေ သုတ်ဖယ်ပစ်ရင်းမှ ပြန်ဖြေရှာ၏။

“မမူမ ဒီထဲမှာရှိနေတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ခေတ် မထင်မှတ်ဘဲ သိခဲ့ရတာပါ ဆရာ ..”

“ဒါဆို .. မင်းကို သရဲခြောက်တယ်၊ ဘာညာဆိုတဲ့ကိစ္စတွေကလည်း ငါ့ကို မင်း လိမ်ညာခဲ့တာပဲပေါ့ ..”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဇူးဇူးစင်က ဝင်ပြောပြသည်။

“အဲဒါကတော့ .. ဇူးအခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ခလုတ်တွေနဲ့ ခေတ်ပျိုဖြူကို တတ်နိုင်သမျှ တွန်းလှန်ခြောက်လှန်ခဲ့တာပါ မောင် ...”

“ဪ ..”

ထင်ရှားအောင် ခုမှ အတော်အသင့် သဘောပေါက်လာခဲ့မိသည်။ ခေတ်ပျိုဖြူက ..

“အစကတော့ မမူမ မကျေနပ်လို့ လာခြောက်နေတယ် အထင်နဲ့ ခေတ် သွေးပျက်မတတ် ကြောက်လန့်ခဲ့ပါတယ် .. နောက်ဆုံး လူနဲ့သရဲပဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ ခေတ်ကြောက်ကန်ကန် စိတ်ခေါ်ရင်းကနေ မမူမသေဘဲ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ရတာပဲ ဆရာ .. အဖြစ်အပျက်က .. ဒီလိုပါ ...”

(F/B)
(IV)

သူမ ဘေစင်မှာ လက်ဆေးနေစဉ်မှာ ရေက ပိတ်သွားသည်။
နောက် .. မီးပါ ပိတ်သွား၏။ ဆရာကလည်း အပြင်သွားနေသည့်အချိန်
မို့ အားကိုးစရာမရှိ ဖြစ်နေချိန်။ မမရူး ခြောက်ပြီဆိုတဲ့အတွေးက
သူမကို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားစေပါတယ်။

မီးက ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်၊ ရေကလည်း ပြန်ထွက်ကျလာနေ
၏။ သူမ အားတင်းပြီး ..

“မမရူးလား .. ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခြောက်လှန့်နေရတာ
လဲ .. ဘဝတွေလည်း ခြားနေပြီပဲ .. မမရူး ဘာဖြစ်ချင်လဲ
ပြောပါ။ ကျွန်မ အကုန်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်မကိုတော့

ဒုက္ခပေးပါနဲ့တော့ .. ခြောက်လှန့်တာတွေ ရပ်လိုက်ပါ
တော့” ဟု အော်ပြောတော့ မီးက ပြန်လင်းသွားသည်။
ဘေစင်မှရေလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ထူးခြားလာသည့် အခြေအနေမို့
သူမ အနည်းငယ်တော့ အားတက်သွားမိသည်။

“အခု .. ကျွန်မပြောနေတာတွေကို မမရူး ကြားနေရလား။
နားလည်လား .. နားလည်တယ်။ ကြားတယ်ဆိုရင် ဘေစင်က
ရေ ထွက်ကျပြပါလား”

ဘေစင်မှ သူ့ဘာသာ ရေတွေ ထွက်ကျလာနေ၏။ ဟင် ..
ဒါဆို မမရူး ကြားရတယ်ပေါ့ ..။ သူမ တစ်ဆင့်တက်လိုက်သည်။

“မမရူး .. ကျွန်မကိုရော မြင်ရလား ဟင် ..”
ရေထွက်တာ ရပ်တန့်သွားပြီး မီးက ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် နှစ်ခါ
လုပ်ပြ၏။

“ဟုတ်ပြီ .. ကျွန်မ မမရူးကို မေးမယ် .. ဟုတ်တယ် မှန်
တယ်ဆိုရင် မီးအဖွင့်အပိတ် လုပ်ပြ။ မဟုတ်ဘူး မှားတယ်
ဆိုရင် ရေ အဖွင့်အပိတ် လုပ်ပြ။ ခု ကျွန်မ စမေးတော့မယ်
..”

သူမ အသက်ကို ဝအောင် တစ်ချက်ရှူလိုက်ပြီး ..

“အခု မမရူးက သေသွားပြီး ဆရာကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီ
အိမ်ထဲမှာ မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေတာလား”

ဘေစင်မှရေများ ထွက်ကျလာသည်။ မဟုတ်ဘူး .. မှားတယ်
ဆိုသည့်သဘော။ သူမ ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟင် .. ဒါဆို မမရူးက ဘာလဲ .. မမရူးသေသွားတာ

မဟုတ်ဘူးလား”

မီးအဖွင့်အပိတ် တုံ့ပြန်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဟင် .. ဒါဆို

မမရူး မသေသေးဘူးပေါ့ ..။

“မမရူး မသေဘူးပေါ့ .. ဒါဆို မမရူးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ .. ဘယ်မှာလဲ”

သူမ မေးခွန်းမဟုတ်သည်ကြောင့် မမရူးဆီက ဘာတုံ့ပြန်မှု မှ ထွက်မလာ။

သူမကို မြင်ကြားရသည်ဆိုတော့ ...။ သူမ မေးခွန်းတစ်ခု ကို ကောက်မေးလိုက်သည်။

“မမရူး ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာလား”

မီးအဖွင့်အပိတ် တုံ့ပြန်မှုကြောင့် သူမ အတော်ကလေး အံ့ဩ သွားမိသည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မမရူး တကယ်ရှိနေခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒါဆို ‘ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ’ ဟု သူမ နှုတ်က လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှ ထွက်မလာခဲ့။ သူမ ဘေးဘီ ဝဲယာကို ဝေ့ကြည့်မိတော့ သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကြည့်မှန်တစ်ချပ် နှင့် နောက်မှာ မှန်တစ်ချပ် ဒါပဲ ရှိနေ၏။

“ကျွန်မကို မြင်နေရတယ်ဆိုတော့ မမရူး ဒီမှန်ရဲ့ နောက်မှာ လား”

မီးအဖွင့်အပိတ် လုပ်ပြသည်။

“မှန်က နှစ်ချပ်ရှိနေတာဆိုတော့ ဒီနောက်က မှန်နောက်မှာ လား”

ရေများထွက်ကျလာ၏။

“ဒါဆို .. ဒီမှန်နောက်မှာ မမရူး ရှိနေတာပေါ့”

မီးအဖွင့်အပိတ်တုံ့ပြန်မှု ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ သူမ အတော် အံ့အားသင့် မှင်တက်မိသွားသည်။ ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူမမသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခန်း ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ မမရူးသာ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေ ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လို့ သူ ထွက်မလာခဲ့တာလဲ ..။ ဘုရား .. ဘုရား။ သူ ဒီအခန်းထဲမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပိတ်မိနေတာများလား။

“မမရူး .. ဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတာလားဟင်”

သူမ ခန့်မှန်းပြီး မေးကြည့်လိုက်တော့ မီးအဖွင့်အပိတ် အချက် ပြမှုကြောင့် သူမ အတွေး မှန်ကန်သွားပြီး ဘေစင်ရှေ့မှ မှန်ကို သူမ တွန်းရွေဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မရ။ မည်သို့မျှ မထူးခြား။ ဘေစင်မှ ရေများ ကျလာသည်ကြောင့် သူမလုပ်ရပ် မှားနေသည်ဟုလည်း သဘောပေါက်မိသွားသည်။

“ဒါဆို .. ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်တံခါးက ဘယ်နေရာမှာလဲ။ ဘယ်လိုဖွင့်ရမှာလဲ .. မမရူး”

တုံ့ပြန်မှုမရှိချေ။

“တံခါးက ဒီအခန်းထဲမှာလား”

ရေများ ထွက်ကျလာသည်။

“ဒါဆို .. ညှော်ခန်းဘက်မှာလား”

မမရူး၏ မီးအဖွင့်အပိတ်လုပ်ပြမှုကြောင့် ညှော်ခန်းထဲကို သူမ ပြေးသွားကြည့်လိုက်မိသည်။

မှန်ခုံရံများ၊ စာအုပ်စင်ကြီးနှင့် စက်တီခုံတွေသာ သူမ တွေ့ ရသည်။ စာအုပ်စင်ဘေးက မှန်ခုံရံနှစ်ချပ်နေရာကို ကြည့်လိုက်မိပြီး

တစ်လောက ထိုမှန်ကြားထဲမှ သော့တစ်ချောင်း ရခဲ့ပုံကို တွေးမိသွားပြီး သူမ လည်ပင်းမှာဆွဲထားသော သော့လည်ဆွဲလေးကို သတိရမိသွားသည်။

သူမ ပြန်ပြေးပြီး မမရူးကို ..

“ဒီသော့နဲ့ ပတ်သက်နေတာလား။ ဒီသော့နဲ့ ဖွင့်ရမှာလား”

ဟုမေးတော့ မီးအချက်ပြသည်ကြောင့် သူမ ထိုမှန်နှစ်ချပ်နားကို ပြန်ပြေးလာပြီး သော့ပေါက်ကို ရှာနေမိ၏။ မတွေ့။ သူမ မတွေ့သည့် အဆုံး တစ်ခေါက် ပြန်ပြေးမေးရပြန်သည်။

“မမရူး သော့ပေါက်ကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

မမရူးဘက်က တုံ့ပြန်မှု မလာသည့်ကြောင့် သူမ တစ်ခုချင်း မေးလိုက်၏။

“အဲ့ဒီမှာ စာအုပ်စင်ကြီးတစ်ခုပဲ အနားမှာရှိတယ် .. သော့ပေါက်က စာအုပ်စင်နဲ့ ပက်သက်နေတာလား”

မီးအဖွင့်အပိတ် ပြ၏။ သူမ သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်၏။

“စာအုပ်စင်ထဲမှာလား ..”

မီးအဖွင့်အပိတ်ပြ၏။

သေချာသောအဖြေတစ်ခုရပြီဆို သူမ စာအုပ်စင်ရှိရာကို ပြန်ပြေးသွားပြီး စာအုပ်တွေ ဖယ်ထုတ်ကာ သော့ပေါက်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

“ဟင် .. တွေ့ပြီ ..”

သူမ သော့ပေါက်ကို တွေ့မှ လည်ပင်းက သော့လည်ဆွဲလေးကို ချွတ်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် .. သူမ သော့တံကို ထိုးဖွင့်ခါနီးမှ အတ္တဆန်သော အတွေးတစ်ချက် ဝင်သွားမိသည်။

ငါ .. သော့ဖွင့်ပေးလိုက်လို့ မမရူး ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင် .. ဆရာနဲ့ ငါ .. ဝေးရတော့မှာပေါ့ .. အခုမှ ဆရာက မမရူးသေသွားပြီ ဆိုတာကို လက်ခံခါစပဲ ရှိသေးတာ .. မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ မမရူးကို ဖွင့်ပေးလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး .. ။

အတွေးဖြင့် သူမ လက်ကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး သော့လည်ဆွဲလေးကို သူမ လည်ပင်းမှာ ပြန်ဆွဲထားလိုက်မိသည်။ နောက်တော့ ဖုန်ဖရဲချထားသော စာအုပ်များကို အသေအချာ စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ ပြန်စီတင်ထားလိုက်၏။

သူမ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ခပ်ဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။
“ခွင့်လွှတ်ပါ .. မမရူးရယ် ..”

(W)

“ဟာ .. မင်း တော်တော် ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ .. ဇူး ရှိနေတာ သိသိရက်နဲ့ .. ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရက်တယ်ပေါ့ .. ဇူး ခမာ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်အားငယ် ဒုက္ခဖြစ်လိုက်မလဲ .. အစာရေစာ မဝလင်ဘဲ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာ .. မင်းကြည့်ပါဦး ခေတ်ပျိုဖြူ ..”

ထင်ရှားအောင်က ဒေါသထွက်စွာဖြင့် ဇူးကို ပြရင်း ခေတ်ပျိုဖြူကို အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ် .. ခေတ် ဆရာ့ကို မပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာကို တွေးပြီး အတ္တဆန်ခဲ့မိပါတယ် ..”

“မင်း ငါ့ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့ရော .. မင်းချဲ့အပြစ်အတွက် မင်း တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာလှဲလှဲနဲ့ အသက်ရှင်နေနိုင်မယ် ..”

ငါ့အချစ်ကို ရလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်နေလား ခေတ်ပျိုဖြူ ခေတ်ပျိုဖြူက ငိုနေရာမှ ..

“ခေတ် အမှားကို ခေတ် ပြန်တွေးမိခဲ့ပါတယ် .. မမူ့ကို ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ မတရားဘူးဆိုတာကို ခေတ် နားလည်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာရင်ထဲမှာ မမူ့ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်မိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့အနားမှာ ခေတ်ရှိနေခဲ့ပေမဲ့ ခေတ်လုပ်ထားတဲ့ အပြစ်အတွက် လိပ်ပြာမလှဲဖြစ်ခဲ့တာလည်း ခေတ် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရာအားလုံးကို ဝန်ချတောင်းပန်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မမူ့ကို အချိန်မီကယ်တင်ဖို့ ခေတ် တံခါးဖွင့် ဝင်ခဲ့တာပါ .. ဒါပေမဲ့ ..”

ခေတ်ပျိုဖြူ စကားကို ထင်ရှားရော၊ ဇူးဇူးပါ .. သေချာ အာရုံစိုက် နားထောင်နေမိကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ .. ခေတ် တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာချိန်မှာပဲ .. ခေတ် ခေါင်းကို တစ်ခုခုနဲ့ အရိုက်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟင် .. ဒါဆို ခေတ်ပျိုဖြူက မမူ့ကို လာကယ်တာပေါ့၊ ခေတ်ပျိုဖြူက ဇူးဇူးဝင်အမေးကို ခေါင်ညှိတ်ဖြေပေးလိုက်၏။

“မမူ့ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ညီမဝင်လာတာကို တစ်မျိုးထင်ပြီး မမူ့ နောက်ကနေ ခုံအကျိုးနဲ့ ရိုက်ပြီး ထွက်ပေါက်ကို ရုမ္မာခွန်အားလေးနဲ့ ပြေးထွက်ခဲ့တာပါ ..”

“ရပါတယ် မမူ့ရယ် .. ခေတ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်နဲ့စာရင် ဒီဒဏ်ရာလေးက မပြောပလောက်တော့ပါဘူး။ ခေတ်တို့

ဆရာ့ရော၊ မမုေးပါ ခွင့်မလွတ်ကြပါနဲ့။ ခေတ် မျက်နှာကို လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းတဲ့အချိန်မှာ ဒီအိမ်မှာ လုံးဝ မတွေ့မမြင်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် ..”

ခေတ်ပျိုဖြူက ပြောပြီး ထိုင်နေရာမှ ထထွက်သွားသည်။ ထင်ရှားနှင့် ဇူးဇူးတို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ ပွေ့ဖက်၍သာ နေထိုင်ကြလေတော့ သည်။

မနက်မိုးလင်းချိန်မှာတော့ ...

စားပွဲပေါ်မှာ ... ကွာရှင်းလက်မှတ်ထိုးထားသော စာချုပ် လေး တစ်စောင်နှင့် လက်ထပ်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ထင်ရှားအောင် နှင့် ဇူးဇူးဇင်တို့ မြင်တွေ့ကြရလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဂျာနယ်တစ်ခုတွင် “လူငယ်ဒါရိုက်တာ ထင်ရှားအောင်နှင့် ဇူးဇူးဇင်တို့၏ မင်္ဂလာဇနီးခံပွဲ” ခေါင်းကြီးပိုင်းသတင်းကို တွေ့မြင်ကြရ မည်ဖြစ်သလို “တက်သစ်စ မော်ဒယ်လ်မင်းသမီးလေး ခေတ်ပျိုဖြူ အနုပညာလောကမှ ရာသက်ပန်အနားယူ” ဟူသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ပါ မိတ်ဆွေတို့ ဖတ်လိုက်ကြရမည်ထင်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းတစ်ပိုဒ် ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ...
 နောက်ထပ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပိုဒ်က အစပျိုးဖို့အတွက်...
 အဆင်သင့် ဖြစ်နေစပြုပါပဲ...။
 လေးစားကြိုစားလျက်....

Facebook - မင်းတခေတ်
 Page - မင်းတခေတ် ဝေဖန်ရေးနှင့် လူငယ်ပရိသတ်များ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာ။
 Phone No - 09 401667545

မင်းတခေတ်

20.5.2014, 5:57:45:PM

www.burmeseclassic.com

လူငယ်စာရေးဆရာ 'မင်းတင်' ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

- (၁) TATTOO (တက်တူး) (ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ ချစ်သူဝေ)
- (၂) TAROT (တာရော့) (ဒါရိုက်တာ ပြည့်ဟိန်းသီဟ၊ မြင့်မြတ်၊ မိုးဟောကို)
- (၃) VAMPIRE (ဗန်ပိုင်ယာ) (ဒါရိုက်တာဝိုင်း၊ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊ ဖွေးဖွေး)
- (၄) ROBOT (ရိုဘော့တ) (ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ စိုင်းစိုင်းသိန်း)
- (၅) LOVE STORY (လပ်စ်စတိုရီ) (ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ ချစ်သူဝေ)
- (၆) THREE MINUTES (သရီးမိနစ်) (ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ ခင်ဝင့်ဝါ)
- (၇) ၉၉၉ (နိုင်နိုင်နိုင်) (ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ ခင်ဝင့်ဝါ)
- (၈) MIND (မိုင်းဒ်) (ဒါရိုက်တာကိုဇော်(အာရုဏ်ဦး)၊ နေမင်း၊ သက်မွန်မြင့်၊)

BURMESE CLASSIC

- (၁၀) MASTER BRAIN (မာစတာဘရိန်း) (ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ ဝတ်မှုန်ရွှေရ)
- (၁၁) ANGEL STORY (အိန်ဂျယ်စတိုရီ) (ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူသည်၊ ကောင်းပြည့်၊ ခင်ဝင့်ဝါ)
- ယခုထဲ ...
- (၁၂) EXIT (အိတ်စ်) (ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူသည်၊ ဝယ်ယူပြီး)
- ဝက်ထက်နီ ...
- (၁၃) ?

www.burmeseclassic.com